

Giới thiệu Cỏ Ba Lá (Three-Leaf Clover)

Thể loại: Ngôn tình, truyện tự sáng tác

Thấy đám đông phía trước thật ồn ào lại có người chụp ảnh, cô không tự chủ được mà đến xem.

Trời ơi! người cô nhìn thấy đang bị đám đông bao quanh chụp ảnh chính là Vương Tuấn Khải, thật không ngờ có thể gặp được anh ở đây.

Thấy anh gặp khó khăn trong việc thoát khỏi đám đông cô liền chạy tới giúp anh thoát khốn.

Sau khi giúp anh thoát khỏi cô rời đi và làm rơi chiếc vòng cỏ ba lá của mình.

Mọi chuyện bắt đầu từ đó...

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Ba Lá (Three-Leaf Clover)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Truyện: Cỏ ba lá

“Liệu... cỏ ba lá có thể mang lại hạnh phúc và may mắn như cỏ bốn lá hay không?”

Bên trong quán cà phê nhỏ được trang trí theo phong cách phương Đông, không khí vô cùng ấm áp, tiếng piano bay bổng du dương đâu đây khác hẳn với thời tiết se lạnh của mùa thu và sự nhộn nhịp tại thành phố NewYork xinh đẹp, hoa lệ này.

Đối lập với mọi người đang hòa mình vào không khí đó, ở một góc cạnh cửa sổ một cô gái tự tạo cho mình không gian riêng tĩnh lặng ngồi viết bản thảo. Cô mặc một chiếc áo hoodie dáng dài màu trắng phối với quần leggings, ngoài ra sự xuất hiện của đôi giày wedge sneaker và balo Belenciaga khiến cô trông rất năng động, trẻ trung nhưng không vì thế mà làm lu mờ khí chất thanh nhã và vẻ đẹp rất riêng toát lên từ cô. Mái tóc dài buông xõa ngang lưng màu đỏ champagne được uốn xoắn nhẹ với phần mái rẽ ngôi thanh lịch làm tôn lên làn da trắng mịn màng. Điểm khiến người đối diện luôn bị cuốn hút bởi cô chính là đôi mắt – cửa sổ của tâm hồn. Đôi mắt ấy to tròn trong như hồ nước mùa thu ẩn dưới hàng mi dài cong vút. Sống mũi cao, đôi lông mày ngang là những nét mà cô được thừa hưởng từ người mẹ của mình. Bờ môi căng mọng màu hồng cam thỉnh thoảng lại nhấp một ngụm latte. Khi cô nhấc tách latte lên ngón tay thon dài ngọc ngà nhẹ nhàng chuyển động, cử chỉ vô cùng ưu nhã có lẽ đây là một cô gái có địa vị cao nhưng không muốn bộc lộ ra mà thôi.

Tiếng bài hát “Nhịp tim” từ trong balo bên cạnh vang lên, cô dừng việc lại mở balo lấy điện thoại ra nghe. Chưa kịp trả lời đầu dây bên kia đã lên tiếng “Gấu trúc! Cậu mau đến tòa soạn nhanh lên, có việc gấp”. Giọng cô nàng Dương Đình có vẻ không bình tĩnh lắm.

Dương Đình là bạn thân, hàng xóm từ nhỏ của Diệp Hạ. Cô ấy hơn Diệp Hạ một tuổi là một cô nàng xinh đẹp, thông minh, tốt bụng hơi bướng bỉnh và cũng rất đáng yêu.

“Được, 15p nữa tớ sẽ đến nơi”. Vội cúp điện thoại, Diệp Hạ thu dọn tài liệu và máy tính cất vào balo, thanh toán tiền rồi chạy ngay về tòa soạn. Vì quán cà phê này rất gần nơi cô làm việc nên chỉ 10p sau cô đã về đến.

Diệp Hạ làm việc cho Tạp chí Harper’s Bazaar thuộc Tập đoàn Hearst, 1 trong 10 tạp chí thời trang nổi tiếng thế giới. Các xu hướng thời trang, nhiếp ảnh gia, thông tin hậu trường người nổi tiếng và giải trí là các chuyên mục chính mà Harper’s Bazaar cung cấp đến độc giả toàn thế giới.

Còn chưa kịp thở tiêu Đình đã bảo cô đến phòng Tổng biên gặp Chủ tịch tập đoàn ngài đang ở đó. Trước khi bước vào cô nhắn tin cho Trác Dật Phàm – Tổng biên tập toàn cầu của tạp chí Bazaar kiêm giám đốc quản lý mảng tạp chí của tập đoàn và là con trai cưng của Chủ tịch.

“Sao bố anh lại ở đây? Có việc gì à?”

Chưa đầy một phút sau Trác Dật Phàm đã trả lời tin nhắn của Diệp Hạ: “Ông tới thăm con đầu tương lai của mình!!!”.

Vừa đọc tin nhắn cô vừa mở cửa bước vào phòng: “Con chào bác, bác tìm con có việc?”.

Chủ tịch: “Đúng, Là ta tìm con có việc nhưng mục đích chính vẫn là đến thăm con. Chiều mai con cùng Dật Phàm đến nhà ta ăn cơm có được không? Vợt ta cứ nhắc đến con mãi”.

Diệp Hạ quay sang nhìn Trác Dật Phàm xem vẻ mặt anh ta. Ồ, rất khó coi nha. Vậy cô sẽ đồng ý với lời mời ăn cơm cho anh ta phát điên luôn: “Vâng ạ, chiều mai con sẽ tới”.

Nhận được lời đồng ý ngài Chủ tịch đưa cho Diệp Hạ một tờ giấy: “Đây là quyết định điều động con sang làm Tổng biên tập của tạp chí Bazaar ở Trung Quốc. Ta điều con đi vì muốn con khôi phục lại tạp chí bên đó thêm nữa là tạo điều kiện cho con trải nghiệm và chơi vài năm ở đấy, sau đó thì quay về giúp Dật Phàm quản lý một nửa tập đoàn. Con có ý kiến gì không?”

“Quyết định điều động thì con không có ý kiến nhưng mà việc giúp quản lý tập đoàn thì con nghĩ là mình không đủ năng lực để đảm nhận. Ở Tập đoàn còn rất nhiều nhân tài hơn con”.

“Ta cho con thời gian suy nghĩ nhưng ta nhìn ra được là con có đủ khả năng đảm nhiệm vị trí đó. Hãy tin vào bản thân và cho bản thân một cơ hội thử thách”.

Trò chuyện thêm một lát thì ngài Chủ tịch rời đi vì còn có việc. Tiễn Chủ tịch về Diệp Hạ quay lại trêu Trác Dật Phàm. Khi được đưa cho tờ quyết định thì cô mới biết cái về mặt kia của hân tử đầu mà có. Giờ thì biết làm sao bị gọi đến gấp vậy lại còn được chứng kiến cảnh tượng hiếm có khó tìm nên cô tranh thủ chọc hân cho thỏa, bù lại việc thời gian qua bị áp bức, bóc lột sức lao động. “Hi hi! Không ngờ anh cũng có ngày hôm nay”.

Bị trêu mà không nói được gì khiến Trác Dật Phàm phát cáu: “Con Gấu trúc đáng ghét kia chọc đủ chưa? Xong rồi thì mau biến đi cho khuất mắt tôi”.

“Ê! Ai cho anh gọi tôi là Gấu trúc hả?”

“Tôi thích thế đấy làm sao nào”.

“Được!!! Tôi cao thượng không thèm chấp nhặt với anh”. Cô xoay người đi ra khỏi phòng anh ta, không quên đóng sập cửa lại, vác bộ mặt tức giận quay về phòng làm việc.

Dương Đình: “Bảo bối của tớ ơi! Cậu làm sao vậy, lại đại chiến với Trác Dật Phàm à?”

Diệp Hạ: “Đừng nhắc đến hân trước mặt tớ”.

“Thôi thôi, hạ hỏa đi nào. Mà sao cậu bị gọi đến tòa soạn làm gì đấy?”

Cô khôi phục lại vẻ mặt điềm tĩnh của bản thân để nói chuyện với tiểu Đình. “Cậu không hỏi thì tí nữa tớ quên, cậu xem đi”. Nói rồi cô đưa tờ quyết định vừa được nhận lúc nãy cho tiểu Đình xem.

Dương Đình mắt chữ O mồm chữ A hồi lâu sau lắp bắp hỏi: “Điều tớ vừa nhìn thấy có phải là thật không?”

“Chính xác đấy, cậu không nhìn nhầm đâu. Vì tổng biên và phó tổng biên của tạp chí bên Trung Quốc bị xa thải nên tớ được Chủ Tịch điều sang đó tạm thời thay thế vị trí ấy, còn cậu là Phó tổng biên tập”.

“A! A! A! Cuối cùng tớ cũng được thăng chức rồi!”. Dương Đình hét lên rất to vì vui sướng trông cô ấy lúc đó như một đứa trẻ được cho kẹo vậy.

“Này nhỏ tiếng thôi cho mọi người còn làm việc chứ. Giờ thì cậu hãy thu dọn đồ đạc, bàn giao công việc trong hôm nay. Cậu có một ngày chuẩn bị hành lý, ngày kia chúng ta khởi hành. Vậy nhé, mình phải viết nốt bản thảo đề nộp đã không kéo tí nữa vị Tổng biên tập “thân yêu” lại rít lên với mình”.

Dương Đình đi rồi không gian trong phòng làm việc yên tĩnh trở lại. Dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần Diệp Hạ nghĩ về quyết định điều động. Cô rất vui vì đất nước mà cô sẽ tới là Trung Quốc. Bởi cô rất thích nền văn hóa, cuộc sống, phong cảnh, món ăn nơi đây. Đặc biệt hơn là có thể có cơ hội làm việc cùng Vương Tuấn Khải.

Cô biết đến Vương Tuấn Khải từ năm 14 tuổi bởi tình cờ nghe được bài hát của anh người có giọng ca trầm ấm, thu hút, rung động lòng người... Dù giờ đã trưởng thành, chín chắn hơn trước nhưng cô vẫn hâm mộ anh, một chàng trai có ngoại hình ưu tú, nụ cười tỏa nắng, tài năng thiên bẩm và vô cùng thân thiện với fan của mình.

Làm xong việc Diệp Hạ tổ chức một bữa tiệc chia tay với mọi người, trong 3 năm làm việc tại đây cũng nhờ có mọi người giúp đỡ nên cô mới có thành công như ngày hôm nay. Tan tiệc về đến nhà đã khuya. Cô tắm rửa và “ôm” giường đi ngủ luôn vì đã hơi ngà say.

Tỉnh dậy đã là 10 giờ sáng ngày hôm sau, Diệp Hạ loay hoay sắp xếp hành lý, đến trưa thì Trác Dật Phàm tới rủ cô đi ăn. Anh ta nói muốn mời cô một bữa cơm chia tay. Diệp Hạ thừa biết mục đích của anh ta, thực ra anh ta hẹn cô đi ăn là để nhờ chăm sóc và canh chừng tiểu Đình. Tên này đã thích cô ấy từ lâu rồi mà chưa có cơ hội ngỏ lời, bây giờ lại phải chia xa. Cuối tuần, anh ta thường rủ cô đi chơi lấy đó là cái cớ để có cơ hội tiếp cận Dương Đình. Cô và cô ấy luôn dính lấy nhau nên cô không thể đi chơi một mình mà thiếu cô nàng được.

Ăn xong bữa trưa Diệp Hạ lang thang một mình trên những con phố ở New York, thành phố này cô đã gắn bó với nó 18 năm có rất nhiều kỉ niệm, lần này đi không biết phải mất bao lâu mới có thể quay lại. Cũng không biết cuộc sống và công việc của cô tại Trung Quốc sẽ ra sao?

Haizz, thời gian trôi qua cũng thật là nhanh mà. Cô vẫn còn nhớ ngày đi phỏng vấn xin việc của mình khi đó cô đã sợ và lo lắng nhường nào...

Hôm ấy cô thực sự rất xui xẻo. Vì tối hôm trước chuẩn bị cho buổi phỏng vấn mà tới tận gần sáng cô mới được ngủ, tính chớp mắt một lúc ai ngờ lại muộn giờ. Ra khỏi nhà thì lại đụng phải xe đạp làm cô bị ngã, đáng tiếc hơn là bộ váy mà cô đặc biệt chuẩn bị cho ngày này cũng vì thế mà đi tong. Đến nơi phỏng vấn nhìn lại mình mà cô còn thấy sợ, một bộ dạng không thể tả thêm hơn. May sao Dương Đình xuất hiện kịp thời đối với cô lúc đó tiểu Đình như một thiên thần giáng trần mang điều tốt lành tới vậy. Tiểu Đình đã cho cô mượn một bộ váy khác và rửa qua vết xước ở chân cho cô. Nhưng kiếp xui xẻo chưa chấm dứt ở đây. Vào phỏng vấn, người cô gặp lại đúng là anh chàng đi xe đạp đã đụng cô. Anh ta chính là Trác Dật Phàm. Lúc bị đụng

phải, cô đã gắt lên với hắn, giờ gặp lại cô cảm thấy không lẽ 7 kiếp xui xẻo như trong tiểu thuyết là có thật sao??? Không biết có bị hắn ta lấy việc công trả thù tư không đây??? ”

Anh ta chỉ liếc lấy cô một cái rồi nói: “ Cynthia Trần tên tiếng việt là Trần Diệp Hạ. 20 tuổi, tốt nghiệp thạc sĩ chuyên ngành báo chí ở Đại học Columbia và chuyên ngành về thời trang tại Học viện công nghệ thời trang. Ngoài tiếng Việt là tiếng mẹ đẻ còn thông thạo tiếng Anh, tiếng Ý và tiếng Trung. Lý lịch rất tốt nha! Cô có thể cho tôi biết tại sao cô chọn vào tạp chí này không? ”

Cô bình tĩnh trả lời câu hỏi của Trác Dật Phàm: “ Tôi chọn vào đây vì tạp chí có mức lương hấp dẫn, môi trường làm việc tốt, có nhiều nhân tài, có thể giúp tôi học hỏi được nhiều điều ”.

Sau đó Trác Dật Phàm có hỏi thêm vài điều về chuyên ngành và cho cô viết thử một tin qua tài liệu mà anh ta đưa. Kết thúc buổi phỏng vấn, cuối cùng cô đã được nhận. Cảm giác của cô khi đó như là được bay lên chín tầng mây vậy. Cô tìm gặp và cảm ơn anh ta vì đã nhận cô anh ta cười và nói rằng: “ Không có gì, tôi chỉ là trọng dụng người tài thôi ”.

Vậy mà thoáng cái đã 3 năm, giờ đây cô đã là Phó tổng biên toàn cầu của tạp chí không còn là cô gái đi phỏng vấn hôm đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Ba Lá (Three-Leaf Clover)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2

Cuối cùng, ngày phải rời cũng đến. Diệp Hạ kéo vali hành lý ra khỏi nhà lúc 7h sáng. “ Tinh tinh ” tiếng chuông báo có tin nhắn quen thuộc vang lên. Cô mở điện thoại, có một tin nhắn mới “ Hãng hàng không xin thông báo với quý khách vì trục trặc kĩ thuật nên chuyến bay khởi hành đi từ - Mỹ đến Trùng Khánh - Trung Quốc lúc 8h bị hoãn, chuyến bay sẽ cất cánh lại lúc 9h. Mong quý khách thông cảm ”. Haizz!!! Chưa đi mà đã gặp xui xẻo, sao cuộc đời cô lại đen đui vậy chứ? Diệp Hạ chẳng buồn quay lại nhà nữa mà kéo luôn hành lý tới quán cafe Sky tea – quán cafe của mẹ cô. Cô rất thích nơi này vì nó được trang trí rất ấm cúng mang lại cảm giác gần gũi nên cô thường xuyên tới đây tìm một góc ngồi viết bài. Thêm nữa đồ ăn, đồ uống ở đây rất ngon. Cô gọi một xuất đồ ăn sáng, một ly latte và bắt đầu tranh thủ ngồi vạch kế hoạch cho việc tiếp nhận và quản lí tòa soạn bên Trung Quốc, nơi này doanh thu dạo gần đây không đạt chỉ tiêu, ngày càng có chiều hướng giảm sút, cán bộ đầu não thì không thêm đoái hoài gì đến công việc, chính vì điều này mà tổng biên và phó tổng biên bị xa thải.

Ngồi một lúc, Dương Đình gọi điện kêu cô tới sân bay. Xem lại đồng hồ thì sắp đến giờ đi rồi. Cô chụp lại vài tấm hình quán cafe làm kỉ niệm rồi rời quán.

Tới sân bay, từ xa cô đã nhìn thấy tiểu Đình nhưng không chỉ có cô ấy mà còn nhìn thấy Trác Dật Phàm. Anh ta nở một nụ cười rất tươi như chưa bao giờ được tươi hơn, còn nhìn sang Dương Đình thì khuôn mặt lại đỏ ửng.

Hi hi! Có lẽ tên này đã thành công rồi. Hôm qua Dật Phàm nói không ngờ Chủ tịch lại chọn Dương Đình đi cùng giúp đỡ cô, khi anh ta biết tin thì đã quá muộn không còn cách nào khác nên đành phải chịu. Vậy nên anh ta đã nhờ cô tư vấn và quyết tâm sẽ thổ lộ tình cảm với tiểu Đình nhưng sự việc còn nằm ngoài mong đợi, anh ta cầu hôn cô ấy thành công rồi! Cô càng không ngờ anh ta lại sử dụng chiêu thức đánh nhanh thắng nhanh, hơn nữa lại còn chiến thắng tuyệt đối như thế này. Tại hạ xin bái phục. Bây giờ Trác Dật Phàm có lẽ đã yên tâm rồi.

Diệp Hạ: “ Trác Dật Phàm, anh cũng siêu quá ha! Cầu hôn cô ấy ngay ở đây không sợ mai lên tiêu đề toàn bộ báo của Mỹ ah, không sợ bố anh thấy sao? ”

Trác Dật Phàm: “ Yên tâm đi, anh chặn xong tin tức rồi ”

“ Giỏi lắm, vậy anh không sợ em nói ra ah? ”

Anh ta vênh mặt lên nói với giọng đầy thách thức: “ Em cứ thử xem? ”

“ Anh tin không ”. Diệp Hạ nghiêng răng phản bác lại, lấy điện thoại ra tìm đến số của Chủ tịch rồi giơ trước mặt Trác Dật Phàm: “ Anh thử xem em với anh ai lợi hại hơn ”.

Thấy cô sắp “ bùng nổ ” anh ta dịu giọng lại ngay và quay sang nịnh nọt với vẻ mặt cực “ đáng ghét ”: “ Em gái yêu quý của anh bình tĩnh đi nào! Đừng làm thế mà! ”

Nghe anh ta nói lái nhai một thôi một hồi mà cô nổi hết cả da gà da vịt làm cô phải lên tiếng: “ Dừng! Em nghe không nổi nữa rồi ”. Diệp Hạ nói tiếp: “ Để tiểu Đình cùng em đi rèn luyện vài năm em sẽ khiến anh bất ngờ vì kết quả mặc dù có lẽ sẽ phải “ hành hạ ” cô ấy một chút. Đến lúc hoàn thành nhiệm vụ quay về, em sẽ lựa lời nói với Chủ tịch về việc kết hôn của chúng ta, chắc chắn ngài ấy sẽ không phản đối đâu. Giờ em tạm thời làm bình phong cho hai người hên hò yêu đương ”.

“ Cảm ơn em ”

Tạm biệt anh ta xong, Diệp Hạ và Dương Đình lên máy bay cho kịp giờ. Ngồi yên vị trên máy bay, cô mới có cơ hội trêu tiếu Đình, hóa ra da mặt của cô nàng rất mỏng.

“Này phát biểu cảm nhận của bản thân về điều lúc nãy đi? Mình nghe ai đó nói là không thích anh ta cơ mà? Sao nhận lời nhanh vậy?”

“Tớ không có cảm nhận gì cả. Nhận lời anh ta vì chuẩn bị sẵn nếu có ế còn có người rước thôi”.

“Này thật lòng đi. Tuy miệng nói vậy chứ lòng thì sướng muốn chết đi được chứ gì?”

Cô nói vậy vì đã nhìn ra được tiểu Đình rất thích Trác Dật Phàm chỉ là ngại bày tỏ mà thôi. Khi ở bên hắn cô ấy rất nhút nhát, hiền lành, biết nghe lời, khác hoàn toàn với Dương Đình láu lỉnh đang ngồi bên cạnh cô.

Cô nàng bị nói chứng tim đen nên gương mặt đã đỏ lại càng đỏ hơn. Nhìn cô ấy lúc này thật đáng yêu, giờ thì cô đã hiểu lý do mà Trác Dật Phàm “đổ” rồi. Diệp Hạ cười “tùm tùm” tranh thủ có cơ hội trời cho này lấy điện thoại ra chụp lia lịa và gửi cho Trác Dật Phàm. Chắc anh ta rất thích đây.

Sau khi đã trêu chọc đủ cô mới lấy lại sự điềm đạm của mình. “Thôi không đùa nữa. Chúng ta nói chuyện công việc đi. Mình đã nghiên cứu qua về Harper’s Bazaar bên Trung rồi. Khi đến nơi nhờ cậu thông báo với mọi người là Tổng biên còn có việc bên Mỹ chưa thể tới được và cậu hãy mở một cuộc tuyển chọn thêm người mới cho tòa soạn, mình sẽ đến ứng tuyển. Mình chưa muốn lộ thân phận để quan sát kỹ tình trạng của tạp chí sau đó đề ra phương án phát triển tốt nhất. Mọi hoạt động trong giới cậu sẽ là người xuất hiện”.

Dương Đình: “Được. Tớ sẽ phối hợp với cậu”

Diệp Hạ: “À này, tới nơi chúng ta sẽ đi xem nhà nhé! Tớ đã tìm hiểu rồi”.

Tới Trung Quốc là 9h sáng ngày hôm sau vì hai nước cách nhau nửa vòng trái đất phải bay mất khoảng 12 tiếng đồng hồ. Suốt 12 tiếng ngồi trên máy bay người mới như còn nửa sự chênh lệch múi giờ khiến Diệp Hạ hơi uể oải.

Tòa soạn cũng thật chu đáo, sắp xếp cho cô đi cửa VIP, dù sao thì cũng là Phó tổng biên tập toàn cầu của một tạp chí nổi tiếng mà ha. Sau khi lấy hành lý, cô đảo mắt một vòng tìm Dương Đình. Lại chạy đi đâu mất rồi!

Mặc kệ đi, đang một mối nên cô không có sức nghĩ nhiều, uể oải đi ra, không cẩn thận cô bị một người đi ngược chiều va vào. “Xin lỗi!” Cô cúi đầu nhận lỗi dù sao cũng là mình không cẩn thận.

“Không sao. Lần sau đi nhớ nhìn đường”.

Cô nghe thấy một giọng nam điềm tĩnh, lạnh lùng nhưng vô cùng ấm áp – đó là những gì cô cảm nhận được lúc này. Định ngẩng đầu lên xem anh ta là ai thì một đám người tay cầm máy ảnh, điện thoại, đồ đạc các thứ ào tới, lại còn có một ông béo to sụ như sumo đứng chắn trước hắn ta, hình như là vệ sĩ thì phải? Họ chen chúc đẩy cô ra tít sau, người cô như vừa bị một trận sóng đánh vào.

Chẳng phải đây là cửa VIP sao? Cửa VIP mà có cái tình trạng chen chúc thế này à? An ninh sân bay ở đây thật tồi tệ! Cái người vừa rồi là ai vậy? Không lẽ là người nổi tiếng? Kịp ngẩng đầu lên có phải cô đã biết được anh là ai rồi không? Đáng tiếc quá mà.

Diệp Hạ đứng im bất động sắp xếp mười vạn câu hỏi vì sao thì Dương Đình bỗng từ đâu xuất hiện gọi cô khiến cô định thần lại.

“Xin lỗi Gấu Trúc vì đã bỏ cậu lại đây, tớ vừa đi giải quyết một số thủ tục”.

“Chúng ta đi thôi”.

Ra khỏi sân bay Diệp Hạ bị sự thoáng mát dễ chịu cùng không khí trong lành của thành phố Trùng Khánh thu hút khiến mọi thắc mắc vừa nãy bị cô ném ra sau đầu. “Bây giờ chúng ta đi xem nhà, sắp xếp hành lý rồi đi dạo một vòng ở đây. Cậu thấy sao”.

Dương Đình: “Tớ đồng ý cả hai tay”.

Căn hộ mà Diệp Hạ chọn nằm ở chung cư cao cấp mới xây dựng của thành phố, nơi đây có đầy đủ mọi tiện nghi lại nhiều cây cối và nằm ngay giữa trung tâm việc đi lại rất thuận tiện nên cô đã không do dự mà thuê luôn. Vì quen ở riêng và sợ mọi người trong tạp chí có tới tìm Dương Đình bàn công việc sẽ gặp mình nên cô đã ký hợp đồng thuê hai căn hộ ở hai tầng khác nhau.

Thu xếp xong mọi thứ Diệp Hạ gọi điện rủ tiểu Đình đi chơi như đã hẹn. “Này cậu dọn dẹp xong chưa?”

“Cũng tạm ổn rồi, một chút tớ mất mà. Ước gì lúc này có Trác Dật Phàm toàn năng ở đây có phải đã được nhân hạ rồi hay không”.

“Nè! Mới xa người ta có nửa ngày đã nhớ rồi à?”

Dương Đình vội thay đổi đề tài: “Ồ! Tớ có nói gì đâu. Chúng ta bây giờ đi spa trước đi, tớ muốn thư giãn một chút”.

“Được, mau lên nhá!”.

Thành phố Trùng Khánh về đêm rất đẹp, ánh sáng lung linh đủ màu sắc vô cùng thu hút. Diệp Hạ và Dương Đình đi vào một nhà hàng bán món đặc

trung của nơi đây ăn no nê và đi dạo lòng vòng quanh thành phố khám phá nơi đây. Nơi mà Diệp Hạ có ấn tượng nhất ở thành phố này chính là Đài kỉ niệm Giải phóng Nhân dân Trưng Khánh nằm ngay giữa trung tâm, đài này từng là nơi cao nhất ở đây song hiện nay quanh nó có rất nhiều cao ốc, trung tâm mua sắm.

Nhìn thấy trung tâm thương mại hai mắt tiểu Đinh sáng lên rồi lôi cô đi mua sắm. Mọi mệt mỏi và sự lả lẫm khi đến đất nước này đã bị cô nàng ném thẳng ra sau đầu không thương tiếc. Khi quay trở lại căn hộ hai tay cô linh kinh bao nhiêu là đồ tiểu Đinh bắt cầm hộ. Với cái tính mê mua sắm kiểu này không biết sau này túi tiền của Trác Dật Phàm sẽ ra sao nữa. Anh ta thật đáng thương mà!

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Ba Lá (Three-Leaf Clover)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Tháng 11 ở thành phố Trưng Khánh thời tiết bắt đầu trở lạnh. Mọi người đi ra ngoài đường ai cũng ủ mình trong những chiếc áo bông ấm áp. Nhờ kế hoạch “tác chiến” mà Diệp Hạ đưa ra, tạp chí đã bắt đầu phát triển theo chiều hướng tốt, cô cũng thuận lợi vào làm việc ở tòa soạn với vai trò phóng viên.

Diệp Hạ đang trên đường đi tới nơi phỏng vấn. Nhờ vào quan hệ tốt của tiểu Đinh cô đã được phỏng vấn Dương Dương – một nam diễn viên thực lực và nổi tiếng. Hôm qua, cô đã phải nài nỉ mãi Dương Đinh mới chịu giúp đỡ cô hoàn thành bài phỏng vấn theo kế hoạch này, không thì cô sẽ có nguy cơ bị xa thải. Dù gì mọi người đâu có ai biết cô là Tổng biên của tạp chí Happer’s Bazzar, bị đuổi là điều dễ hiểu thôi. Lúc đó, tiểu Đinh cũng chẳng giúp được nếu không mọi người sẽ lại dị nghị, bàn ra tán vào làm ảnh hưởng đến danh tiếng của cô ấy.

Phía trước có đám đông tụ tập rất ồn ào, ai cũng cầm điện thoại quay phim và chụp ảnh, chắc lại có người nổi tiếng nào đó xuất hiện ở đây. Vì tò mò nên cô cũng đến gần xem đó là ai. Trời ơi! Số cô thật là may, người bị đám đông vây lấy lại chính là idol của cô Vương Tuấn Khải. Thật không ngờ lại có thể gặp được anh ở đây.

Cố gắng chen qua đám đông lại gần anh hơn, Diệp Hạ lấy điện thoại ra định chụp vài tấm ảnh thì thấy sắc mặt của anh khá xấu lại không thấy vệ sĩ của anh đâu nên cô thấy không ổn. Theo sát mọi hoạt động trong sự nghiệp của Vương Tuấn Khải từ lâu nên cô cũng biết sức khỏe của anh không được tốt lắm. Chẳng lẽ, anh lại bị tụt đường huyết?

Lấy hết can đảm cô tiến lên phía trước nói rất to với đám đông “Xin mọi người hãy tránh ra dùm, tôi là trợ lý của anh ấy”. Thấy cô nói vậy mọi người bót xôn xao và đứng gọn sang hai bên tạo thành đường cho cô đi tới gần anh.

Đứng trước mặt Vương Tuấn Khải, Diệp Hạ chắn không cho ai lại gần và hạ giọng nói với anh: “Tôi đếm tới 3 thì chúng ta chạy nhá!”.

Vương Tuấn Khải vẫn đơ ra không hiểu, cô đếm đến 3 rồi kéo lấy tay anh chạy vụt ra khỏi đám đông.

Chạy đi được một đoạn, rẽ vào một ngõ nhỏ chắc chắn là mọi người không ai đuổi theo được Diệp Hạ mới dừng lại buông tay anh ra. Vì chạy nhanh quá mà khi dừng lại cô đã thở dốc liên tục. Một quá đi!

Cố gắng khôi phục lại hơi thở, Diệp Hạ hỏi anh với giọng ngắt quãng: “Anh vẫn ổn chứ? Lúc nãy nhìn sắc mặt anh rất tệ? Sao anh lại đi tới đây một mình vậy?”

Khi nghe thấy một loạt câu hỏi của Diệp Hạ lúc này Vương Tuấn Khải mới lấy lại được ý thức, bình tĩnh trả lời: “Tôi không sao, vừa nãy đứng ở trong đám đông không khí ngột ngạt quá nên thấy hơi khó thở, giờ thì ổn rồi. Tôi xuất hiện ở đây để đi mua một ly cà phê, trợ lý và vệ sĩ đều đợi ở đằng kia vì muốn đi một mình nên tôi báo họ đợi không ngờ lại phát sinh ra chuyện vừa rồi. Cảm ơn cô vì giúp tôi giải vây”.

“Không có gì đâu”. Diệp Hạ vừa nói xong thì có điện thoại của tiểu Đinh gọi nhắc cô tới chỗ hẹn để phỏng vấn, sắp tới giờ rồi. Lúc này cô mới chợt nhớ ra mình còn phải đi phỏng vấn, chào anh xong Diệp Hạ vội chạy đi luôn mà không nói thêm gì nữa.

Khi Diệp Hạ vội vã rời đi đã làm rơi chiếc vòng cổ Cỏ ba lá của mình. Vương Tuấn Khải nhìn thấy vội đi tới nhặt nó lên định gọi Diệp Hạ lại để đưa cho cô thì cô đã đi rất xa rồi. Vậy là anh cất nó vào túi áo khoác.

Bắt taxi vội vàng tới chỗ hẹn may mà kịp giờ. Buổi phỏng vấn diễn ra tốt đẹp, Dương Dương rất phối hợp với Diệp Hạ và anh còn vô cùng thân thiện. Kết thúc công việc một cách thuận lợi cô thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng xong rồi, làm phóng viên thật cực khổ. Nhưng cô thấy rất vui vì đã lâu rồi chưa đi phỏng vấn. Lúc vào làm việc tại tạp chí, cô làm phóng viên được 1 năm rưỡi thì lên làm Phó tổng biên tập toàn cầu từ đó đến nay cô hầu như không phải đi phỏng vấn viết bài nữa trừ người được phỏng vấn là nhân vật quan trọng thì cô mới phải ra tay.

Diệp Hạ đưa tay lên sờ mặt vòng cổ Cỏ ba lá theo thói quen nhưng... cái vòng cổ biến đâu mất rồi. Cô đứng ngồi không yên lo lắng đi tìm nó, cô về nhà lục tung cả căn hộ lên, quay lại những nơi mà mình đã đi... kết quả vẫn là không thấy.

Chết! Không lẽ chiếc vòng cổ của cô bị rơi trong lúc bỏ chạy cùng Vương Tuấn Khải.

Diệp Hạ vội đăng nhập vào weibo đăng tin tìm kiếm chiếc vòng tại tất cả các trang của “tứ diệp thảo” mong trong số họ hôm nay gặp được Vương Tuấn Khải ở quán cà phê có ai vô tình nhặt được thì xin trả lại hoặc không biết có thể chia sẻ bài viết dùm để ai nhặt được có thể đọc được và trả lại vì nó rất có ý nghĩa với cô.

Trong khi đó ở một tòa nhà, Vương Tuấn Khải đang ngăn người ngồi nhìn chiếc vòng cổ của Diệp Hạ. Lúc đó quả thực anh cảm thấy rất khó chịu vì sức khỏe của anh từ nhỏ đã không ổn may thay có cô gái đó giúp đỡ. Hi vọng sẽ có duyên gặp lại cô ấy để trả lại chiếc vòng cho cô, trông nó hơi cũ mà cô còn đeo chắc là vật rất có giá trị kỉ niệm.

Tại tòa soạn tạp chí Happer’s Bazzar không khí vô cùng ngột ngạt mọi người ai nấy đều im lặng không dám lên tiếng.

“Diệp Hạ là một phóng viên chuyên nghiệp mà em viết bài thế này à. Toàn sai những lỗi cơ bản. Người không làm báo có khi còn viết tốt hơn em đấy”. Người đang nói chính là Lạc Y Đình - trưởng phòng biên tập. Chị ta vốn dĩ đã không thích Diệp Hạ cho lắm vì sợ với khả năng của cô chị ta sẽ bị mất ghế như chơi. Hôm nay lại được dịp cô mắc sai lầm nên càng được thể trách móc cô.

“Em xin rút kinh nghiệm, lần sau sẽ không tái phạm nữa ạ”. Cô cúi đầu nhận lỗi và mang theo giọng có chút nịnh nọt đáp lại Lạc Y Đình. Sếp nào mà chẳng thích nghe nịnh hót một chút, có đúng không nào.

Mặc dù cô rất không vừa lòng với thái độ của chị ta nhưng mà phải công nhận Lạc Y Đình là người có tài lại thông minh xinh đẹp, làm việc rất cẩn thận đâu ra đây không hề phạm sai lầm. Chị ta đáng để lưu ý sau này có thể chọn làm Tổng biên của tạp chí khi cô và Tiểu Đình rời đi.

Lạc Y Đình đang trách móc thì đúng lúc đó Dương Đình xuất hiện lên tiếng giải vây giúp cô: “Diệp Hạ vào văn phòng gặp tôi một lát”. Thế là Diệp Hạ mang vè mặt vô cùng hối lỗi đi theo Dương Đình.

Vào đến phòng làm việc cả hai đều thay đổi thái độ rồi nhìn nhau bật cười.

Diệp Hạ vừa cười vừa nói: “Phó tổng biên sếp tìm em có việc gì ạ!!!”

Dương Đình: “Hừ. Lại còn nói à, không nhờ Phó tổng biên tập này thì giờ cứng đã bị làm thịt lâu rồi. Ai bảo làm Tổng biên không thích, cứ thích làm phóng viên cơ”.

“Dạ em xin nghe sếp chỉ bảo”.

“Thôi, không đùa nữa nghe hỏi này, dạo gần đây tâm hồn cậu cứ đề đầu đầu thế. Bài viết chất lượng rất không ổn”.

“Haizz!!! Tớ bị mất vòng cổ, tìm mãi mà không thấy nên mới thế”. Đã hai tuần trôi qua rồi mà chưa tìm được vòng làm tâm trạng của Diệp Hạ vô cùng tồi tệ đến công việc cũng không thiết làm.

“Đắt lắm à. Mà cậu đây tiền đây thấy tuy làm Tổng biên nhưng lại ăn lương Phó tổng biên tập toàn cầu còn có doanh thu từ ba cửa hàng thời trang do cậu làm chủ nữa tổng cộng tối thiểu là 5 triệu USD 1 tháng, quá nhiều còn gì. Cậu thừa khả năng mua cái khác”.

“Không phải vì giá cả mà là vì nó có giá trị kỉ niệm”.

“Ra thế, thôi đừng buồn nữa. Hết giờ làm chúng ta đi chơi giải tỏa tâm trạng được chứ? Lâu rồi cũng không đi mà, cậu bao nhé”. Về mặt Dương Đình cực đáng ghét khi nói đến đây. Đúng là ở gần Trác Dật Phàm lâu quá nên bị lây nhiễm rồi.

“Biết ngay là nguoi không có ý tốt mà, nhưng thôi đằng nào bản cô nương cũng đang buồn bực nên sẽ khao. Ta về luôn đây dọn dẹp nhà cửa một chút cả tuần nay không dọn rồi, đằng nào ở lại cũng không làm được việc gì. Lát gặp nhau tại cổng tiểu khu nhé. Bye bye”.

Dương Đình: “...”. Cái con Gấu Trúc đáng chết kia, lúc nào cũng cứ thích làm việc tùy ý như vậy. Không hiểu sao mà lại có thể làm Phó tổng biên tập toàn cầu được cơ chứ. Tiểu Đình ai oán kêu than.

Hết giờ, theo đúng lời hẹn Dương Đình và Diệp Hạ cùng đi ăn uống, đập phá.

Đang đi thì thấy phía xa có đám đông hò hét rất to lại có rất nhiều phóng viên vây quanh, Diệp Hạ thấy tò mò lên đã hỏi Dương Đình: “Đó là nơi nào vậy? Sao có nhiều người thế”.

Dương Đình: “Sân vận động của thành phố, chắc có người nào đó tổ chức sự kiện”.

Diệp Hạ: “Đi, chúng ta tới đó xem sao”. Tới đó xem thì mới biết là Vương Tuấn Khải tổ chức concert ở đây. Trời ạ! Mãi bận tâm vòng cổ mà cô lại có thể quên mất concert được tổ chức vào ngày hôm nay. Bây giờ thì còn về đâu mà có thể vào xem được? Tiếc quá đi.

Nhìn thấy mọi người ai cũng hớn hờ vào sân làm Diệp Hạ không vui quay ra “ăn vạ” dụi dụi đầu vào người bạn thân: “Tiểu Đình, mình muốn vào gặp idol, nghĩ cách giúp mình đi”.

Dương Đình: “Cậu bỏ ngay cái tính trẻ con đó đi có được không hả?”. Nói rồi Dương Đình lấy tay véo má Diệp Hạ sau đó nói tiếp “Cậu siêu như vậy thì nghĩ cách đi, tớ có quen biết được ai ở đây đâu mà có cách giúp cậu vào xem concert”.

Diệp Hạ: “Cậu giỏi lắm, tớ yêu cậu”.

Nghe Diệp Hạ nói vậy Dương Đình hoàn toàn mờ mịt, ban nãy cô có nói gì sao.

Nhờ tiểu Đinh nhắc đến người quen cô mới nhớ ra có một nhân vật tầm cỡ có thể giúp cô kiếm được vé vào cửa. “Hi! Anh”. Cô với Trác Dật Phàm chỉ xưng tôi – anh khi nào đại chiến thôi còn lại thì đều xưng là em – anh. Từ lúc quen biết, cô với Trác Dật Phàm luôn coi nhau là anh em vì bọn cô đều là con một, tính cách lại hợp nhau còn vì sao không thể yêu đương được thì cô cũng không có đáp án cho vấn đề này.

Đang làm việc nhận được điện thoại của Diệp Hạ, Trác Dật Phàm vội dừng lại cầm máy lên nghe, không biết sao hôm nay cô lại tìm anh vậy nhỉ: “Có việc gì à?”

“Không có, tìm anh nói chuyện chơi thôi”.

“Anh lại chẳng biết tính em, có gì nói mau lên đừng vòng vo, nó không hợp với em đâu”.

“Em muốn nhờ anh liên hệ kiếm hộ em hai vé vào xem concert của Vương Tuấn Khải trong vòng 20p nữa phải mang đến cho em”.

“Anh được lợi gì từ việc này?”

“Vị hôn thê của anh đang nằm trong tay em đấy?”.

Trác Dật Phàm anh không bao giờ đại chiến thắng cô em gái này được nên phải giơ tay đầu hàng trước: “Em đang ở đâu, lát anh cho người đem đến”.

“Công nơi tổ chức concert. Em mặc áo trench – coat màu xanh lá pastel”.

“Được, trong vòng 20p nữa sẽ có vé đến tận nơi”.

Cúp máy, Diệp Hạ đứng chờ chưa đến 15p đã có người cầm 2 tấm vé VIP mang đến. Cô biết ngay mà Trác Dật Phàm là ai chứ sao lại không kiếm được 2 tấm vé còn con. Nhận vé và cảm ơn người mang đến cô kéo Dương Đình vào xem concert.

Về đến nhà cả người Diệp Hạ đều không ổn, sao đi chơi cho thoải mái tâm trạng mà cứ như đi tra tấn thể này. Không chỉ đi đến thế là dừng tiểu Đinh còn lôi cô đi bar dã thú còn bị cô ấy ép rượu.

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Ba Lá (Three-Leaf Clover)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Cuối tuần, thời gian trôi nhanh như chớp, viết bản thảo, ngủ nướng, mới đó đã sang tuần mới. Thứ 2, Diệp Hạ đến tòa soạn, đến chiều cô nhận được tin nhắn của tiểu Đinh báo đến studio có việc.

Đến nơi, đã thấy Dương Đình đợi ngay ở cửa trên mặt cô ấy là nụ cười vô cùng thần bí không biết cô nàng này lại bày trò gì đây.

“Gấu Trúc, cậu nhanh chân lên cái nào. Tớ có một bất ngờ dành cho cậu đảm bảo khi nhìn thấy cậu sẽ ngất vì vui sướng”.

Diệp Hạ hỏi bạn với giọng đầy nghi hoặc: “Có vụ gì hay ho à?”

“Đừng hỏi nhiều, mau theo mình vào trong”. Dương Đình vẫn quyết giữ bí mật đến phút chót, không chịu nói thêm gì cả. Làm người ta tò mò chết mà.

Đi vào bên trong điều đầu tiên Diệp Hạ nhìn thấy chính là nhóm TFBOYS đặc biệt hơn ở đó còn có người mà cô rất muốn gặp và muốn tiếp xúc ở khoảng cách gần nhất Vương Tuấn Khải.

“Đây là điều mà tớ nói đấy. Sao, cảm giác thế nào?” Tiểu Đinh vẫn giữ nguyên khuôn mặt lạnh tanh nhưng giọng nói của cô nàng thì cực vui vẻ, đắc ý.

“Mình yêu cậu chết đi được”. Diệp Hạ chồm tới ôm Dương Đình rồi hôn liền tiếp vào mặt của cô nàng, khiến cô ấy khó chịu đẩy cô ra.

“Này, giữ hình tượng chút đi mọi người nhìn thấy lại nghi ngờ giới tính thật của cậu bây giờ. Tớ hiện là Phó tổng biên tập đây giữ khoảng cách chút đi”.

“Sao cậu mới được bọn họ tới chụp ảnh bìa tạp chí thế?”

Kể từ 4 năm trước nhóm TFBOYS đã tan rã do Thiên Tỳ phải về phụ giúp công việc kinh doanh đang gặp khó khăn của gia đình. Sau đó Vương Nguyên cũng ra nước ngoài học tập chuyên sâu về âm nhạc và đã chuyển sang làm nhạc sĩ, chỉ còn lại Vương Tuấn Khải vẫn bước tiếp trên con đường nghệ thuật. Anh đã dùng số tiền mình kiếm được mở một công ty giải trí chỉ sau có vài năm ngắn ngủi đã đưa được công ty tới vị trí nhất nhì châu Á và thu hút được rất nhiều tài năng, nghệ sĩ nổi tiếng gia nhập. Thật không thể tin được Dương Đình lại có thể mời được nhóm TFBOYS tới đây chụp ảnh bìa

tạp chí. Số tới chắc bán chạy lắm đây.

“Sử dụng phương pháp thuyết phục, từ giờ mọi hoạt động của bọn họ ở đây giao cho cậu chịu trách nhiệm chính, còn một bài phỏng vấn nữa tớ để cho cậu làm luôn đây. Nhớ chú ý làm việc cẩn thận đừng có mãi ngắm trai mà mắc lỗi làm ảnh hưởng danh tiếng của tạp chí và tớ”.

Diệp Hạ cười vui vẻ làm bộ cung kính nói với Dương Đình: “Tuân mệnh đại nhân, tiểu nữ xin ghi nhớ lời dặn của ngài”.

“Rồi, mau biến đi cho khuất mắt ta. Thấy trai đẹp là quên hết bạn bè”. Dương Đình ném ánh nhìn “khinh bỉ” về phía Diệp Hạ.

Mặc dù được tiếp xúc với Vương Tuấn Khải, Diệp Hạ rất vui nhưng mà dù sao cô cũng là fan hâm mộ của anh nên cũng có chút căng thẳng, rụt rè. Diệp Hạ may đã tiếp xúc với vô số người nổi tiếng rồi mà, sao phải sợ, cứ làm như bình thường là được. Cố lên tao biết mày làm được mà. Cô tự động viên mình trong lòng.

Tiến lại gần nhóm TFBOYS, Diệp Hạ nở nụ cười rồi bắt tay với từng người một và giới thiệu về bản thân: “Xin chào, rất vui được gặp mọi người. Tôi là Diệp Hạ phóng viên của tạp chí, hoạt động của mọi người ở đây do tôi phụ trách nếu cần gì xin cứ nói. Lát nữa chụp ảnh xong chúng ta còn một bài phỏng vấn cũng do tôi thực hiện”.

“Xin chào, rất vui được gặp em. Tôi gọi thế được chứ? Trông em còn rất nhỏ tuổi”. Vương Nguyên là người đáp lại Diệp Hạ trước tiên.

Diệp Hạ: “Được ạ. Em cũng ít tuổi hơn các anh”.

Sau đó đến Thiên Tỹ, thấy cô Vương Tuấn Khải vẫn đứng im bất động phải để Vương Nguyên đập vào người anh mới có phản ứng đáp lại lời chào của Diệp Hạ.

Chào hỏi xong Diệp Hạ gọi nhân viên trang điểm tới làm việc và rồi đi luôn để chuẩn bị cho buổi chụp hình được diễn ra một cách tốt nhất.

Diệp Hạ vừa đi Vương Nguyên quay sang khoác vai Vương Tuấn Khải trêu chọc: “Vừa nãy anh làm sao vậy? Nhìn thấy người ta mà ngẩn cả người bị cảm nắng rồi à. Nhưng mà nói thật là cô gái đó rất xinh trông cô ấy như một đại mỹ nữ bước ra từ trong tranh vậy”.

“Không phải”.

“À!!! Em cứ tưởng anh bị cảm nắng cơ đấy! ”.

Bìa tạp chí số tới lấy chủ đề thời trang dành cho giới trẻ nên tổ đạo cụ có chuẩn bị một số bóng nước, bột màu và vòi nước cho buổi chụp hình nhằm tạo cho người xem cảm giác thanh xuân, tuổi trẻ. Ban đầu nhóm TFBOYS hơi cứng nhắc trong việc tạo dáng vì còn có “gánh nặng thần tượng” xong vì Vương Tuấn Khải nhờ tay phun vòi nước vào Vương Nguyên và Thiên Tỹ vậy là bọn họ quay ra dùng bóng nước, bột màu để ném nhau chơi đùa rất vui vẻ. Hóa ra họ vẫn thích “ngịch ngợm” như trước dù đã trưởng thành. Nhờ vậy mà đã có vô số bức ảnh tự nhiên được ra lò. Sự vui vẻ của họ lây nhiễm sang mọi người khiến công việc đạt hiệu quả rất cao, mọi người trong ekip cũng vào đùa nghịch cùng làm cho người ai khi xong việc cũng làm len bột màu và ướt sũng.

Suốt quá trình đó, Diệp Hạ luôn đứng ngoài theo dõi chất lượng ảnh được chụp. Cô còn đặc biệt bảo thợ quay phim quay lại hậu trường và cảnh nhóm TFBOYS đùa nghịch với nhân viên tạp chí để làm quà khuyến mại cho fan. Có lẽ xem xong hậu trường mọi người đều sẽ cảm thấy “nghệ thuật đúng là ánh sáng lừa dối”.

“Cảm ơn sự phối hợp của mọi người. Giờ chúng ta chuyển địa điểm tới quán cà phê tôi đặt sẵn, xe đã đợi chúng ta ở ngoài studio rồi”. Diệp Hạ nói với mọi người trong ekip để họ chuẩn bị đồ cần thiết mang đi quay chụp ngoại cảnh.

Quán cà phê được chọn làm nơi diễn ra phỏng vấn và quay, chụp mang phong cách năng động, sáng tạo khiến Diệp Hạ vừa nhìn thấy đã thích mê. Ở đây khách hàng có thể chụp lại ảnh lưu niệm, viết lại những dòng lưu bút ra giấy rồi ghim lên những chiếc bảng xinh xắn được đặt ở một số nơi trong quán. Ngoài ra trong quán còn có góc làm đồ handmade, một vài tủ chứa sách, và mấy chú mèo của chủ quán thả ra cho mọi người chơi với chúng..

Vì mọi người còn bận sắp xếp đồ đạc nên Diệp Hạ nhân lúc rảnh dỗi chờ đến lượt đã ra chỗ làm đồ handmade “ngịch” một lát. Thành quả của việc “ngịch ngợm” là một chú thỏ cực dễ thương được làm bằng lõi giấy vệ sinh đã ra đời. Cô cũng khéo tay mà đúng không. Cảm chú thỏ ngắm nghía Diệp Hạ tự khen mình một hồi.

Đang đứng “tự luyện” thì anh đạo diễn gọi: “Diệp Hạ, lại đây xem qua cái này hộ anh với, rồi chúng ta bắt đầu phỏng vấn thôi”.

Diệp Hạ: “Vâng ạ, em qua ngay”.

Đặt con thỏ lên kệ cho khô màu cô chạy lại phía anh đạo diễn. Sắp xếp xong mọi thứ, bắt đầu phỏng vấn Diệp Hạ thấy hơi căng thẳng giọng nói có chút không ổn. Hiện giờ cô có cảm giác như đi phỏng vấn người ta lần đầu ấy.

Nhận thấy sự khác biệt của cô Vương Tuấn Khải lên tiếng điều tiết lại không khí: “Cô nói ít tuổi hơn chúng tôi chắc là vừa mới đi làm phải không? Cô tốt nghiệp trường nào vậy?” Anh nói với giọng trầm ấm khiến người nghe rất an tâm và bị nó cuốn hút.

“Tôi vừa mới đi làm, tốt nghiệp Đại học Truyền thông Trung Quốc”.

Diệp Hạ vừa rút lời Thiên Tỹ đã xem vào câu chuyện, nói giọng ngạc nhiên: “Ồ! Em vừa là đại mỹ nữ lại học giỏi như vậy thật ngưỡng mộ nha”.

“Cảm ơn đã quá khen”.

“Này, sao cậu lại cướp lời của tớ”. Vương Nguyên cũng xen vào giọng có vẻ tức giận.

“Ai nhanh thì người đó được chứ sao? Em thấy đúng không?” Thiên Tỹ vừa dứt lời đã bị cái gối ôm của Vương Nguyên bay vào người, vậy là họ quay ra cầm gối ném nhau đùa giỡn vui vẻ. Bị họ ảnh hưởng lây nên Diệp Hạ đã bót căng thẳng, tâm trạng cũng ổn hơn.

“Hai đứa có thôi đi không hả?”. Cuối cùng Vương Tuấn Khải phải lên tiếng để buổi phỏng vấn bắt đầu, nếu để hay người kia đùa giỡn thì không biết đến bao giờ công việc mới xong nữa. Nói rồi anh lại quay sang nói với Diệp Hạ: “Cô cứ bình tĩnh mà phỏng vấn, chúng tôi sẽ cố gắng phối hợp. Cứ làm như bình thường là được không cần căng thẳng đâu”.

Diệp Hạ đã lấy lại được sự bình tĩnh vốn có để bắt đầu công việc. Kết thúc xong mọi thứ đã đến tối muộn, tạm biệt mọi người cô ra cửa quán cà phê để đón xe về nhà.

Bình thường sợ mọi người nghi ngờ lên cô không lái xe đi làm, hôm nay thì khỏ rồi giờ đã muộn không còn xe nữa, về nhà kiểu gì đây. Đánh mặt dày gọi điện cầu cứu tiểu Dĩnh vậy. Gọi cho cô ấy đến gần chục cuộc mà không thấy nghe máy. Điện thoại đáng thương ơi! Mày lại bị cô nàng tiểu Dĩnh vứt vào xó nào rồi? Không gọi được, đành phải đi bộ về vậy, chỗ này cách nhà cũng không xa lắm, chắc chỉ tầm 30p.

Đi được một đoạn thì bị đèn pha xe ô tô ở đằng sau chiếu vào người. Diệp Hạ dừng lại quay người mà sau thì thấy có một chiếc BMW series 7 màu đen đi tới dừng lại trước mặt cô. Cửa kính xe hạ xuống Diệp Hạ nhìn thấy Vương Tuấn Khải trong xe.

Vương Tuấn Khải mặt không có chút cảm xúc nào lạnh lùng lên tiếng nhưng trong lời nói có chút ôn nhu mà anh không nhận ra: “Giờ tối muộn rồi khó bắt được xe, trời cũng rất lạnh, lên xe đi tôi đưa cô về”.

Do dự suy nghĩ một hồi, cô mở cửa lên xe. Ngồi yên vị trong xe, không khí ấm áp từ máy sưởi phả ra khiến cô dễ chịu. Giờ mới thấy thời tiết bên ngoài thật đúng là rất lạnh.

Đến nơi, cảm ơn Vương Tuấn Khải đã đưa về, Diệp Hạ quay đầu đi lên nhà. Đầu tiên, cô đi tìm Dương Dĩnh tính sổ vì cô gọi mãi mà không nghe máy. Sau đó Diệp Hạ quay về nhà kiểm đồ ăn bỏ vào bụng. Bận bịu từ chiều tới giờ cô còn chưa kịp ăn uống cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Ba Lá (Three-Leaf Clover)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Tiếng chuông điện thoại di động vang lên phá vỡ giấc mộng đẹp, Diệp Hạ nhắm tịt mắt lần mò trên giường mãi mới tìm thấy điện thoại, bấm nút nghe theo cảm giác, ậm ừ “alo”.

“Gấu trúc, tớ có nhiệm vụ đặc biệt dành riêng cho cậu đây. Liên quan đến Vương Tuấn Khải đấy. Đến tòa soạn lẹ lên”.

“Ừm”.

Dương Dĩnh vẫn còn bla bla một thôi một hồi, Diệp Hạ nghe tai này lại cho ra tai kia, cứ “ừ ừ” đáp lại. Cuối cùng bên kia gác điện thoại, thế giới đã yên tĩnh, Diệp Hạ rúc vào trong chăn tiếp tục ngủ.

Mấy phút sau, Diệp Hạ ngồi bật dậy.

Lúc này cô nghe thấy gì nhỉ? Vương Tuấn Khải? Đến tòa soạn?

!!!!!!!

Xuống giường vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, thay quần áo ngủ sang áo len dáng dài rộng màu xám, quần legging kết hợp với áo khoác và boot. Làm việc ở tạp chí thời trang phiên phức thể đây lúc nào cũng phải mặc đẹp khi đi làm. Xong xuôi Diệp Hạ vội chạy xuống dưới bãi đỗ xe lấy ô tô lái đi tới tòa soạn luôn cho nhanh.

Xe của cô là chiếc BMW series 6 màu trắng cùng hãng và dòng xe với Vương Tuấn Khải nhưng không đắt bằng. Thôi xong! Vội đi quá nên cô lái xe đi, lát tới tòa soạn nhờ bị mọi người thấy thì giải thích thế nào?

Đi vào tòa soạn, Diệp Hạ chạy như bay vào phòng Dương Dĩnh bỏ mặc lời trách móc đi làm muộn của Lạc Y Đình ở đằng sau.

“Cậu gọi cho mình có việc gì?” Mặt Diệp Hạ vì chạy quá nhanh mà đỏ ửng như quả cà chua. Cô vừa hỏi Dương Dĩnh vừa cố gắng điều chỉnh lại hơi thở lấy một ly nước lọc uống sau đó ngồi xuống phía đối diện bạn.

“Tớ có một nhiệm vụ cho cậu làm đây liên quan đến Vương Tuấn Khải đấy”.

“Mau nói đi, đừng ậm ừ thế làm tớ sốt ruột”.

“Theo gợi ý của cậu, tớ đã thêm chuyên mục mới là “Đồng hành cùng người nổi tiếng” vào tạp chí từ tháng tới. Vương Tuấn Khải sẽ là nhân vật của số đầu tiên vì đã từng hợp tác với anh ta có quen biết với cả tớ tạo điều kiện gặp thân tượng cho cậu nên việc này phiền cậu làm rồi. Chuyến đi kéo dài một tháng ở Tam Á theo họ đi tham gia sự kiện và đóng phim, chụp ảnh lại quá trình đó và ghi chép lịch trình sau đấy viết cảm nhận của cậu là ok. Vậy bạn Gấu trúc có ý kiến gì không nà?”

“Mình không có ý kiến”. Nghe được điều này Diệp Hạ cực phần khỏi khiến con buồn ngủ lúc này đều biến mất một cách kỳ lạ.

“Vậy được ngày mai lúc 8h sáng sẽ có xe từ phía công ty Vương Tuấn Khải tới đón cậu ra sân bay”.

Nghe tiểu Dĩnh nói xong cô hỏi tiếp: “Còn việc gì nữa không?”

Thấy cô hỏi vậy Dương Dĩnh mới có ý kiến: “Tớ muốn tuyển thêm phóng viên cho tạp chí, mới vừa rồi cậu đã điều Victoria sang Mỹ, lại có cả 2 người xin nghỉ phép, công việc quá nhiều nhân lực không đủ nên mọi người trong tòa soạn mấy ngày nay phải tăng ca cho số báo mới rất vất vả”.

Diệp Hạ: “Vậy cậu gọi điện bảo với Trác Dật Phàm một câu là được rồi”.

Dương Dĩnh ngại ngần đáp: “Tớ thấy không quen lắm khi nói chuyện công việc với anh ấy”.

Diệp Hạ nằm ườn ra bàn làm việc: “Nếu ngại thì cậu cứ tuyển thêm người luôn đi không cần gọi cho anh ta nữa. Mình cũng ngại gọi điện lắm”.

“Như vậy được không?”

“Mình cũng có quyền tuyển thêm nhân viên đấy”.

“Được rồi tớ sẽ làm. Tớ gửi mail bìa tạp chí và bản thảo cho cậu rồi đấy. Xét duyệt đi, xong thì gửi lại để tớ còn mang đến nhà in”.

“Mình sẽ xem, chiều gửi lại cho cậu. Đẳng nào cũng đi muộn nên mình về sớm luôn nhá”. Nói xong, Diệp Hạ quay ra ngoài chuẩn bị một chút tài liệu, sắp xếp công việc rồi rời tòa soạn.

Vừa định đi thì bị Lạc Y Đình gọi lại. Chị ta tức giận nói: “Em đã biết lỗi của mình chưa? Đã đi làm muộn rồi mà chị gọi lại em còn không dừng, em có coi chị ra gì không hả?”

Diệp Hạ: “Em xin lỗi”.

Thấy thái độ của Diệp Hạ rất tốt lại không phản bác nên chị ta mới bình tĩnh đôi chút: “Về làm kiểm điểm cho chị, trừ một tuần lương của em. Có ý kiến gì không?”

“Dạ không ạ”. Trời ơi là trời! Tiền lương một tuần của cô chị ta thật là ác quá mà. Không biết đâu. Diệp Hạ ngậm ngùi cay đắng lòng rí “máu”.

“Em xin phép đi trước, Phó tổng biên có việc giao cho em”.

“À, thế thì em đi đi không kéo muộn”. Nghe thấy nói đến Dương Dĩnh chị ta đã thả cho Diệp Hạ đi. Lần nào mang tiểu Dĩnh ra làm bìa đỡ đạn cô đều thuận lợi “thoát” khỏi những bài “cải lương” của Lạc Y Đình.

Ra khỏi tòa soạn Diệp Hạ lái xe đi tới chợ mua đồ nấu bữa trưa. Mấy hôm nay bận rộn ở tòa soạn để hoàn thành bài phỏng vấn TFBOYS mà cô không có thời gian vào bếp.

Về đến căn hộ dọn dẹp nhà cửa, nấu cơm, đang làm thì Diệp Hạ nhận được điện thoại của bên hậu kỳ gọi đến tòa soạn kiểm tra video phỏng vấn. Thế là Diệp Hạ lại phải bỏ dở mọi thứ ở đấy thay quần áo đến tòa soạn. A! A! A! Không biết đâu tưởng được nghỉ giờ lại bị lôi đi làm.

Uể oải vác xác về đến nhà đã là 12h. Diệp Hạ cố gắng nấu nốt bữa trưa vừa làm xong cô lại nhận được điện thoại của Dương Dĩnh hỏi xét duyệt bìa tạp chí và bản thảo để cô ấy còn đem tới nhà in cho kịp giờ. Chết mất thôi! Sao lúc thì chẳng có việc để mà làm lúc thì việc có cứ đến dồn dập vậy trời. Bỏ bữa trưa sang một bên Diệp Hạ lấy máy tính xách tay ra làm việc tiếp. Xong xuôi đã là 2h chiều cơm cũng nguội hết cả. Ăn xong cơm cô quả quyết để điện thoại ở chế độ không làm phiền từ giờ đến lúc phải đi công tác dù trời có sập cô cũng nhất quyết không làm việc nữa đâu. Một chết đi được à.

Ngày hôm sau, 7h sáng Diệp Hạ chuẩn bị mọi thứ xong xuôi kéo vali đi tìm Dương Dĩnh cùng cô ấy ăn sáng và đưa chìa khóa nhà nhờ cô nàng một tuần sang dọn nhà một lần.

Dương Dĩnh: “Xin đại nhân cứ yên tâm đi công tác, tiểu nữ ở nhà sẽ chăm sóc nhà cửa cho ngài cẩn thận”.

Nghe Dương Dĩnh nói Diệp Hạ cười sặc sụa: “Tốt. Ngươi cứ chăm chỉ làm việc, đợi bọn đại nhân về sẽ trọng thưởng cho nhà ngươi”. Cố kìm ném cô nói tiếp: “Trong thời gian mình đi công tác nếu có việc gì thì cứ gọi điện mình luôn mở máy 24/24 giờ”.

“Tớ biết rồi. Mau ăn sáng đi không kéo muộn bây giờ”. Thấy Diệp Hạ dạn dò quá nhiều lần một việc Dương Đình phải xen vào để dừng lại cuộc đối thoại này.

Đúng 8h xe tới đón, Diệp Hạ mở cửa lên xe động tác hơi ngừng lại khi cô nhìn thấy Vương Tuấn Khải cũng ở trên xe.

Hôm nay anh mặc một chiếc áo hoodie phối với quần bò, giày thể thao và kính râm trông vô cùng thoải mái, ánh nắng ngoài cửa kính xe chiếu vào đôi mắt sâu thẳm, làn da trắng ngần, ngũ quan tuyệt đẹp chói lòa như đích thân Thượng đế ra tay khắc tạc khiến cho anh lúc này như một mỹ nam bước ra từ bức tranh cổ điển.

Chỉ vừa liếc nhìn trái tim Diệp Hạ thoáng đập thành thịch. Thấy cô, vẻ mặt anh vô cùng hồ hững, chẳng hề hỏi han gì, chỉ có đôi mắt lạnh nhạt nhìn chằm chằm Diệp Hạ, lông mi đen nhánh rũ xuống, quan sát cô một lượt rồi lặng lẽ rời mắt đi.

Cái nhìn kia thật sự quá tế nhị, Diệp Hạ cứ có cảm giác như anh đang phán đoán gì đó nhưng nghĩ lại thì chắc có lẽ là cô quá đa nghi rồi.

Lên xe ngồi vào chỗ đã được để riêng Mạc Hạo – người đại diện của Vương Tuấn Khải giới thiệu mọi người trong đoàn cho Diệp Hạ làm quen.

Mạc Hạo: “Giới thiệu với em đây là hai staff tiểu Hy, tiểu Bạch họ cũng là chị em ruột, Hiểu Huyền - thợ trang điểm, Nha Nha – stylist, Kỳ Soái – bảo an, Dật Kiệt – thợ làm tóc, cuối cùng chị Từ Tịch – trợ lý, còn anh chắc không cần giới thiệu đâu ha”.

Diệp Hạ: “Xin chào mọi người, em tên là Diệp Hạ - phóng viên tạp chí Happer’s Bazzar thời gian tới làm phiên mọi người rồi”.

Mọi người đều đáp lại lời chào của Diệp Hạ. Đều là những con người trẻ tuổi nên chẳng mấy chốc cô và bọn họ đã quen thân với nhau và trò chuyện vui vẻ suốt đoạn đường đi.

Đến sân bay, Diệp Hạ mới chú ý phong cách hôm nay của cô rất giống anh chỉ là cô có thêm cái balo ở trên lưng. Sao lại có thể trùng hợp một cách ngạc nhiên như vậy từ xe ô tô cho đến phong cách quần áo cô đều rất giống anh.

Cùng mọi người đi vào, vừa mới tới cửa fan hâm mộ của Vương Tuấn Khải đã từ hai phía ào tới rất đông. Cố gắng mãi cô mới có thể chen qua đám đông. Đám đông xô đẩy khiến cô bị vấp ngã may thay có ai đó đi đằng sau đã kịp thời đỡ cô. Quay đầu lại Diệp Hạ thấy người đỡ cô là Vương Tuấn Khải.

Cố đứng vững Diệp Hạ vội đi qua cửa kiểm soát an ninh vào trong. Cô thầm than thở vừa nãy bị ngã được anh đỡ may mà cô đeo kính râm không thì lần sau chắc không dám ra đường quá, nếu không bị fan hâm mộ của anh nhìn thấy thì chết chắc cô rồi.

Đang mãi than thở trong lòng thì Diệp Hạ nghe thấy giọng của Vương Tuấn Khải: “Cô thật là hậu đậu, vừa nãy lúc vấp cô có bị sao không?” Thật ngạc nhiên đây là anh đang quan tâm cho cô sao.

“Tôi vẫn ổn, cảm ơn anh”. Cô còn chưa kịp nói xong anh quay đã quay đi. Có cần lạnh lùng vậy không?

Đến nơi Diệp Hạ đã bị vẻ đẹp ở Tam Á hấp dẫn, nó vô cùng tuyệt đẹp và thời tiết cực dễ chịu không mang cái lạnh của mùa đông như ở Trùng Khánh.

Thành phố Tam Á được mệnh danh là thiên đường nhiệt đới trên đảo Hải. Vùng đất này có những bãi biển cát trắng trải dài, những hàng dừa xanh đung đưa, bốn mùa khí hậu mát mẻ. Thành phố này có nhiều vịnh lớn nhỏ trong đó vịnh Á Long là nổi tiếng nhất và được mệnh danh là “Vịnh đệ nhất Tam Á”. Không chỉ có biển, Tam Á còn có rừng, núi để du khách được thỏa sức khám phá. Những khách sạn, nhà hàng sang trọng mọc lên san sát bên nhau, đáp ứng mọi nhu cầu của khách. Hầu hết khách sạn đều nằm cạnh bãi biển để khách được thoải mái vui chơi, thư giãn.

Nơi mà Diệp Hạ ở là một trong số những resort 5 sao ở đây và cũng nằm ngay gần biển. Đứng từ phòng của cô có thể ngắm biển, ánh mặt trời dịu dàng chiếu xuống bãi cát dài khiến nó trở nên lung linh, huyền ảo.

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Ba Lá (Three-Leaf Clover)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Công việc hôm nay là đi quay quảng cáo nước hoa dành cho nam. Bước xuống xe, fan của Vương Tuấn Khải đã ùn ùn kéo tới để chụp ảnh, tặng quà hoặc chỉ để gặp idol, chạm vào người thần tượng một lần. Nhìn cảnh tượng fan hâm mộ chen lấn có người còn bị xô ngã, cô rất muốn tới đó đỡ người bị ngã đứng dậy nhưng không thể vì lượng fan quá đông. Bọn họ làm như vậy có đáng? Thần tượng thì cũng là người bình thường có cần phải thái quá vậy không?

Kỳ Soái phải cố gắng lắm mới giữ an toàn cho Vương Tuấn Khải đi vào studio. Vào trong mọi người trong đoàn ai nấy đều tản đi bận rộn với công việc của mình cùng lúc đó thì Diệp Hạ đứng ở bên theo dõi tất cả hoạt động rồi ghi chép lại và chụp ảnh.

Buổi trưa ăn cơm cùng mọi người Diệp Hạ cũng phải chụp ảnh lại làm tài liệu cho phóng sự để mọi người có thể hiểu về Vương Tuấn Khải một cách rõ

nhất từ công việc cho đến ăn uống ngủ nghỉ. Tuy hơi phiền đến mọi người nhưng họ đều vô cùng phối hợp với Diệp Hạ.

Nhìn Diệp Hạ loay hoay Tử Tịch nhắc nhở: “Xong việc rồi thì em lại ăn đi đã, lát kiểm tra ảnh sau kéo com ngủ đi ăn không ngon bây giờ”.

Mạc Hạo cũng nói theo: “Đúng đấy, em ăn đi lát xem sau”.

“Vâng ạ”. Diệp Hạ vừa cắt mấy ảnh vừa đáp lại họ sau đó chạy tới ăn cơm.

Cô đặc biệt thích mọi người trong đoàn vì bọn họ ai nấy đều rất quan tâm chăm sóc cô. Họ cũng là những con người vui tính khi nghỉ ngơi thường hay tụ tập lại nói chuyện, trêu đùa nhau rất vui vẻ.

Đến chiều muộn buổi quay mới kết thúc. Vì trường hợp sáng nay nên mọi người đi về bằng cửa sau để tránh điều đáng tiếc xảy ra nhưng vẫn bị một số fan đợi ở đó gặp được. Vương Tuấn Khải vội vàng đáp lại tình cảm của fan rồi đi về resort luôn không thì chỉ chậm một chút nữa là mọi người lại ào tới, còn có thể bị họ bám theo như vậy sẽ phiền phức. Cũng may nhờ công tác bảo mật tốt nên địa chỉ resort chưa bị lộ nếu không thì thời gian riêng tư và an ninh resort đã theo gió bay về phương xa rồi. Là người nổi tiếng thật khổ mà.

Diệp Hạ đi dạo ngắm cảnh biển lúc về đêm. Gió thổi nhẹ nhẹ, mát dịu khiến tâm hồn người ta nhẹ nhàng hơn. Do đứng trên giày cao gót cả ngày nên đi một lát cảm giác đau nhói từ đầu ngón chân truyền tới khiến cô khó chịu. Không do dự cô tháo đôi giày cao gót màu kem cao 7cm ra, bàn chân đặt lên bãi cát mịn màng, cảm giác thật dễ chịu. Tiến gần ra phía ngoài đi men theo ven biển từng làn sóng đánh vào chân mát lạnh.

Đi được một đoạn cô dừng lại ngồi xuống bãi cát ngắm biển. Cô đưa đôi mắt đượm buồn nhìn xa xăm về khoảng không phía trước, chất chứa bao tâm sự.

Một bóng hình có lẽ cũng đã quen thuộc tiến về phía Diệp Hạ, nhẹ nhàng, ấm áp. Cảm nhận được có người đang đến, theo phản xạ tự nhiên cô quay lại. Thoáng ngạc nhiên, chưa kịp để cô nói gì, chất giọng trầm ấm của anh cất lên: “Thật trùng hợp”

“Ừm”.

“Sao sắc mặt tệ thế, có chuyện gì à?” Anh nói với cô bằng giọng quan tâm nhưng về mặt thì vẫn như vậy không biểu lộ bất cứ cảm xúc nào cả.

“Tôi đang nhớ bố mẹ”.

Nghe cô nói thế anh hơi ngạc nhiên, thời buổi này còn mấy đứa con có thể nhớ đến bố, mẹ của mình. Đáng lẽ ra khi xa nhà thì nên vui vì không bị bố mẹ quản giáo nghiêm khắc và nghe những lời trách móc chứ. Dù nghĩ vậy nhưng anh vẫn bảo: “Sau chuyến công tác này cô có thể xin nghỉ phép để về thăm gia đình”.

Diệp Hạ cố kìm nén không khóc để trả lời anh: “Tôi cũng rất muốn như thế”.

Vương Tuấn Khải ngập ngừng: “Có thể đi dạo với tôi một lát không?”

Diệp Hạ hỏi ngược lại anh bằng giọng vui vẻ: “Anh không sợ đi cùng tôi lỡ bị phóng viên chụp được ảnh, sáng ngày mai chúng ta lại được dạo trên mặt các trang báo lớn à?”

Cô gái này thật thú vị mới vừa nãy trong lời nói còn có chút đau lòng, nước mắt lưng tròng mà giờ đã có thể thay đổi cảm xúc nhanh như vậy lại còn nói đùa được nữa chứ. Vậy anh phải phối hợp với cô thôi: “Đã nào dạo này tôi ở ăn, không lên mặt báo một thời gian rồi, cũng thấy nhớ”.

Diệp Hạ: “Nếu anh đã nói thế thì tôi sẵn lòng đi với anh”.

A!!! Không phải chứ Vương Tuấn Khải vừa nói đùa với cô. Lúc nào anh cũng mang bộ mặt “chờ lại gần” vậy mà lại có thể nói đùa với cô ư. Thật không thể tin được. Vì sự kiện kì lạ vừa rồi mà sự đau khổ ban nãy đã bị cô đá vào một góc khuất trong lòng mình.

Diệp Hạ và Vương Tuấn Khải cùng nhau sánh vai dạo bộ dọc bờ biển. Bầu trời đêm nay rất nhiều sao, những vì sao dày đặc trên nền trời đen sáng lấp lánh như những viên pha lê. Vàng trắng giống chiếc thuyền trôi bồng bềnh trên dòng sông ngân hà. Xa xa ngoài khơi những ánh đèn ẩn hiện tạo nên một không gian vô cùng kì ảo. Khung cảnh này thật đẹp làm sao.

Gió biển thổi vào làn váy cùng với thời tiết se lạnh ban đêm khiến Diệp Hạ hơi run mình. Cô đưa tay lên ôm lấy mình cho bớt lạnh. Bất gặp cảnh tượng đó Vương Tuấn Khải đã cởi áo khoác ngoài ra khoác lên người Diệp Hạ.

Bất chợt được bao bọc trong chiếc áo khoác mang mùi hương thảo mộc làm cô cảm thấy ấm áp và dễ chịu

Diệp Hạ: “Cảm ơn anh”. Được người mình thích khoác áo cho lại còn đang lạnh nữa thì tội gì phải từ chối chứ. Đúng không? Khi có cơ hội thì hãy nắm bắt lấy nó đừng để vụt mất rồi lại hối tiếc.

Vương Tuấn Khải: “Không có gì”.

Đi thêm một lúc nữa thì Vương Tuấn Khải lên tiếng: “Chúng ta nên quay lại thôi bắt đầu lạnh hơn nữa rồi đấy”

“Được”.

Từ phòng tắm bước ra Diệp Hạ vừa đi vừa lau tóc. Cô lấy máy tính xách tay ra tranh thủ chờ tóc khô kiểm tra lại số ảnh hôm nay đã chụp, đoạn video đã quay, chỉnh sửa lại một chút rồi đăng lên weibo. Mới đăng được vài phút mà đã có đến hàng ngàn lượt thích. Đúng là nhóm nhạc nổi tiếng thế giới có khác. Diệp Hạ đọc một số bình luận của mọi người ai cũng cảm thán về đẹp trai của các thành viên trong nhóm và thể hiện sự ganh tị với cô được tiếp xúc quá gần với thần tượng.

Hi! hi! Cô cũng rất vui vì được làm việc chung với bọn họ, như vậy có thể tìm hiểu thêm nhiều điều liên quan đến nhóm, cuộc sống thường ngày đằng sau ống kính máy quay.

Nhờ việc ban nãy và tiếp xúc với anh nhiều ngày mà cô biết Vương Tuấn Khải là người rất hòa đồng, quan tâm đến người khác luôn sẵn sàng lắng nghe chia sẻ của mọi người nhưng bản thân mình thì không bao giờ bộc lộ cảm xúc ra ngoài luôn giữ trong lòng và mang dáng vẻ khó gần. Nói mới để ý hình như cô hơi hiểu anh rồi thì phải.

Tiếng báo có email vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Diệp Hạ. Cô mở ra xem thì ra đó là báo cáo lợi nhuận của tạp chí đạt được trong tháng vừa rồi, yêu cầu tuyển dụng phóng viên mà tiểu Đinh gửi cho cô xem và xét duyệt.

Xem xong Diệp Hạ nhắn tin qua wechat cho Dương Đình: “Mình xem xong rồi yêu cầu tuyển dụng được rồi nhưng mà cần ưu tiên người đã có kinh nghiệm như vậy có thể bớt thời gian cho họ làm quen với công việc của tạp chí”.

Dương Đình “Tớ sẽ thêm vào, báo cáo luôn là mọi việc ở tòa soạn vẫn diễn ra bình thường không có gì nổi bật cả để cậu khỏi phải hỏi nhiều. Báo cáo tháng tớ đã viết và gửi đi rồi”.

“Tốt lắm, người cứ tiếp tục phát huy, ta sẽ không quên đâu. Đợi xong vụ này khi về bốn đại nhân sẽ đãi người một châu ra trò”.

“Đạ tạ ngài, kiếm được phần thưởng của ngài thật không dễ dàng gì mà”. Kèm theo dòng tin nhắn là một icon mặt khóc. Sau đó lại một tin nhắn nữa “Ê, công việc của cậu ổn chứ?”.

“Vẫn ổn”.

“Vậy được rồi”. “Chết tí thì quên mất, Trác Dật Phàm có gửi qua một số tài liệu nói là Chủ tịch muốn cậu xem sau đó thì cho ngài ấy ý kiến”. Một tệp tin được gửi đến. “Thế nhé, đến giờ tớ gọi điện kiểm tra Trác Dật Phàm rồi”.

“Tạm biệt bạn yêu ^ - ^”

“Thấy gớm quá đi o _ o”

“Thôi mau đi đi không muộn bây giờ”.

Mở tệp tài liệu ra xem, trong đây phải có đến gần 100 trang làm Diệp Hạ nhìn thấy đã nản rồi. Dứt khoát cô tắt máy tính rồi leo lên giường đi ngủ, đồng việc này tính sau, đằng nào Chủ tịch cũng có nói là bao giờ phải trả lời đâu ha.

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Ba Lá (Three-Leaf Clover)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Hàng ngày mọi việc đều diễn ra theo đúng kế hoạch ban đầu, đi quay quảng cáo và quay phim. Ngày nào Diệp Hạ cũng dậy từ sáng tinh mơ và quay về resort lúc tối muộn. Cứ như thế đã được 3 tuần trôi qua.

Hôm nay cũng không là ngoại lệ, Diệp Hạ thức dậy lúc 5h sáng. Làm vệ sinh cá nhân, chuẩn bị mọi thứ xong xuôi cô đi xuống nhà hàng ở đại sảnh ăn sáng rồi đợi mọi người cùng xuất phát. Do có tiền lệ dậy muộn lại bị Vương Tuấn Khải nhìn thấy bộ dạng ngái ngủ nên từ hôm đó trở đi cô luôn dậy đúng giờ thậm trí còn sớm hơn thời gian quy định.

Bước vào nhà hàng Diệp Hạ gặp Vương Tuấn Khải cũng đang ngồi ăn ở đó. Thấy cô anh đưa mắt liếc nhìn rồi tiếp tục ăn bữa sáng. Cô đã quá quen với gương mặt đó nên chẳng để ý đi thẳng ra quầy gọi đồ ăn cùng với 1 tách latte rồi đi tới chỗ anh đang ngồi. Dạo gần đây vì tiếp xúc với Vương Tuấn Khải nhiều lại thì thoáng tình cờ gặp anh ở bờ biển nên mối quan hệ của bọn cô có thể tính là thân thiết.

Diệp Hạ: “Tôi có thể ngồi ở đây được không?”

Vương Tuấn Khải: “Cứ tự nhiên”.

Ăn xong thì cũng là lúc mọi người bắt đầu tập trung ở đại sảnh để cùng Vương Tuấn Khải đi quay phim. Đến phim trường, fan đã đợi sẵn ở đó vậy là một màn chen lấn lại diễn ra. Diệp Hạ đứng ở xa chờ cho mọi người đi vào trong hết rồi mình mới đi vào sau như thế sẽ khỏi bị người ta va vào.

13h chiều công việc quay phim hoàn thành bọn họ lại di chuyển đến địa điểm tổ chức sự kiện nhân hàng Vương Tuấn Khải làm người đại diện.

Trước khi đến giờ bắt đầu Diệp Hạ với mọi người trong đoàn ngồi trong phòng chờ nghỉ ngơi. Đang trò chuyện vui vẻ thì Từ Tịch kêu đau bụng. Một lúc sau cô ấy càng kêu đau dữ dội hơn. Vì còn vướng sự kiện nên chỉ để tiểu Hy, tiểu Bạch đưa Từ Tịch đi bệnh viện còn mọi người thì tiếp tục công việc khi nào làm xong thì đến bệnh viện sau.

Bây giờ lại xuất hiện thêm vấn đề Vương Tuấn Khải không có trợ lý hỗ trợ mà nhân lực trong đoàn thì ít, mọi người lại đều có nhiệm vụ của mình không thể bỏ được. Mạc Hạo đang đau đầu vì không biết làm sao thì Diệp Hạ lên tiếng: “Để em làm thay cho ạ. Em có thể vừa làm việc của mình vừa làm trợ lý tạm thời cho anh ấy, công việc của em cũng không bận rộn lắm”.

“Liệu em có làm được không?”. Nghe cô nói sẽ làm thay khiến Mạc Hạo rất vui nhưng lại sợ Diệp Hạ không làm được và ảnh hưởng đến công việc của cô nên còn do dự.

“Em nghĩ là mình làm được vì em theo mọi người được 2 tuần rồi đã quen với những việc chị Từ Tịch phải làm”.

“Vậy làm phiền em. Sắp tới giờ bắt đầu rồi em qua phòng hóa trang giúp Tuấn Khải đi, xem cậu ấy có cần gì không thì hộ”.

“Em sẽ đi ngay”. Nói rồi Diệp Hạ đi tới phòng hóa trang nói qua cho Vương Tuấn Khải về tình hình để anh biết. Trông anh có vẻ lo lắng cho chị Từ Tịch lắm.

Diệp Hạ: “Anh đừng lo có lẽ chị ấy không sao đâu lát xong việc chúng ta tới bệnh viện sau”.

Vương Tuấn Khải: “Được. Giờ cô giúp tôi xem qua phần câu hỏi phỏng vấn, lát nữa phối hợp với tôi tốt một chút là được”.

Lúc lên sân khấu, suốt cả quá trình Diệp Hạ phối hợp với Vương Tuấn Khải vô cùng ăn ý. Nếu không biết có khi mọi người sẽ nghĩ cô và anh đã hợp tác với nhau khá lâu rồi nên mới hiểu nhau đến thế.

Tham gia xong sự kiện tiếp đó còn phải trả lời phỏng vấn của giới truyền thông. Diệp Hạ cũng phải tham gia quay phỏng vấn, chụp ảnh cho tạp chí nên lượng công việc bỗng chốc tăng gấp đôi khiến cô bận bịu đầu xoay như chong chóng. Qua một hồi vất vả cuối cùng công việc cũng kết thúc thuận lợi dưới sự phối hợp ăn ý giữa cô và Vương Tuấn Khải.

Trên xe, Mạc Hạo thở phào nhẹ nhõm và thông báo với mọi người về tình hình của Từ Tịch: “Haizz!!! Cuối cùng cũng đã xong việc rồi. Giờ chúng ta đi tới bệnh viện sau đó thì đi ăn cơm. Lúc này tiểu Hy ở bệnh viện đã điện về báo Từ Tịch không có bị gì nguy hiểm chỉ là đau ruột thừa, bác sĩ đã phẫu thuật cho cô ấy, giờ thì ổn rồi mọi người không cần lo lắng quá”.

“Tốt quá rồi, may là chị ấy không sao”. Nghe được tin tất cả đều bớt lo lắng.

Tình cảm của bọn họ thật tốt. Mọi người đều coi nhau như người thân trong nhà không phân biệt chức vụ luôn giúp đỡ lẫn nhau khi gặp khó khăn và quan tâm chăm sóc khi có ai đó bị bệnh. Vương Tuấn Khải được những người như vậy giúp đỡ trong công việc thái nào mà sự nghiệp của anh lại tốt như vậy. Diệp Hạ ngồi cảm thán một hồi.

Mạc Hạo lại nói: “Có lẽ chị Từ Tịch cần nghỉ ngơi một tuần để hồi phục sau phẫu thuật. Diệp Hạ có thể phiền em làm trợ lý cho Tuấn Khải một tuần này được không vì không còn ai có thể làm thay cô ấy nữa”.

“Được ạ, việc của em cũng không có gì nhiều, giúp được mọi người em rất vui”.

“Cảm ơn em”. “Tuấn Khải anh sắp xếp như vậy em có ý kiến gì không?”. Dù sao cũng là chọn người tạm thời thay thế chị Từ Tịch làm trợ lý cho Vương Tuấn Khải nên Mạc Hạo quay sang hỏi ý kiến.

Vương Tuấn Khải: “Sao cũng được ạ”.

Tới bệnh viện, mọi người lần lượt vào thăm Từ Tịch phòng bệnh ở đây hơi nhỏ nên bọn họ phải chia nhau đi vào. Vương Tuấn Khải đi vào sau cùng, trước khi bước vào phòng bệnh anh nói với mọi người: “Nếu mọi người thăm chị ấy xong rồi thì cứ về trước đi ạ, lát em tự về sau”.

Qua thời gian tìm hiểu cô biết là công ty của Vương Tuấn Khải không quản lý nghệ sĩ khắt khe, cứng nhắc. Nghệ sĩ có thể tự do yêu đương dù đối tượng có là ai và được đi lại mọi nơi mà họ muốn một cách tự do chỉ cần họ có thể tự bảo vệ bản thân an toàn là không sao. Huống hồ Vương Tuấn Khải lại chính là đại boss của công ty. Vậy nên Mạc Hạo mới để Vương Tuấn Khải tự về mà không ngăn cản.

Chắc do việc quản lý nghệ sĩ của mình như vậy. Tạo cho họ khoảng không gian riêng không bị ép buộc, gò bó vào khuôn khổ nào nên công ty mới có được vô số nghệ sĩ nổi tiếng, cũng nhiều cặp đôi đẹp đã ra đời và vì thế công ty mới có vị trí vững chắc trong giới giải trí châu Á như ngày hôm nay.

Mạc Hạo: “Cậu nhớ cẩn thận. Chúng ta đi thôi”.

Ra đến cửa bệnh viện Diệp Hạ bị đau bụng, nói với mọi người cứ đi về trước cô chạy vào bệnh viện đi vệ sinh nhờ. Từ nhà vệ sinh đi ra cô vô tình gặp được Vương Tuấn Khải lúc này vừa đi ra từ phòng bệnh của chị Từ Tịch.

Vương Tuấn Khải: “Sao cô còn ở đây?”.

Diệp Hạ: “Tôi bị đau bụng, sợ mọi người chờ lâu nên nói với bọn họ đi trước rồi”.

Vương Tuấn Khải: “Vậy tôi về cùng cô”.

Đi ra khỏi bệnh viện từ lối sau, thấy tâm trạng của Vương Tuấn Khải hơi tệ nên Diệp Hạ vừa đi vừa nói chuyện với anh. Hôm nay dù làm việc rất tốt nhưng cô vẫn nhìn ra được anh rất lo cho chị Từ Tịch mãi đến lúc tới bệnh viện gặp được chị ấy tâm tình của anh mới tốt lên.

“Cố về anh rất quan tâm tới chị Từ Tịch”.

“Tôi và chị ấy cùng đồng hành với nhau được hơn 10 năm kể từ lúc tôi mới vào nghề. Chị ấy luôn ở bên động viên, khích lệ cùng tôi vượt qua mọi khó khăn. Đối với tôi chị ấy như người chị gái, người bạn tri kỉ của mình”.

“Ừm”. Diệp Hạ đổi chủ đề nói chuyện điều tiết không khí: “Tôi hơi đói anh cũng chưa ăn gì đúng không. Đi chúng ta đi kiếm cái gì ăn”.

Không chờ Vương Tuấn Khải kịp trả lời Diệp Hạ đã tự quyết định. Cô đã từng tìm hiểu xem ở đây có món gì nổi tiếng để đi nếm thử bây giờ tiện thể có dịp nên cô kéo luôn anh đi cùng. Dựa vào điều đã tìm hiểu, cô đưa anh tới một khu chợ bán những món ăn vặt ngon và hút khách. Dạo vài vòng quanh khu chợ sầm uất cô và anh mua được vài món ăn rất ngon miệng như bánh gạo mè, bánh hấp, thịt heo ướp thảo mộc nướng xiên,...

Ăn uống lo say Diệp Hạ lại kéo Vương Tuấn Khải tới khu vui chơi gần đó. Ở trong khu vui chơi Diệp Hạ chỉ vài trò hay ho rủ Vương Tuấn Khải chơi cùng nhưng anh đều từ chối: “Tôi không muốn chơi đâu”

Diệp Hạ: “Nể mặt nhau chút đi mà, chơi một mình chán lắm”.

Nhìn vẻ mặt cực giống trẻ con đòi người lớn cho chơi trò chơi của Diệp Hạ anh đành phải đầu hàng chấp nhận chơi cùng cô. Mỗi một cảm xúc của cô đều khiến nhịp tim của anh hỗn loạn. Lúc ở cạnh cô anh thấy thật thoải mái tâm trạng ban nãy còn u ám mà giờ đã vui vẻ hơn nhiều. Từ lúc bắt gặp cô ngồi một mình ven biển anh đã có cảm giác đó có lẽ là anh có tình cảm với cô.

“Hu! hu! hu!”. Ngồi nghỉ ở ghế đá trong khu vui chơi vô tình Diệp Hạ và Vương Tuấn Khải nghe thấy tiếng khóc của trẻ con. Đảo mắt một vòng tìm kiếm tiếng khóc phát ra từ đâu thì thấy một cô bé tầm 4, 5 tuổi đang khóc giữa đường đi. Mọi người xung quanh có vây lấy hỏi thăm nhưng cô bé đó không trả lời, gương mặt lộ rõ vẻ sợ sệt.

Diệp Hạ đứng lên đi về phía bé gái thấy cô rồi đi Vương Tuấn Khải cũng vội đứng lên đuổi theo cô. Chèn qua mọi người Diệp Hạ thử tiếp cận cô bé: “Em gái ngoan nín đi đừng khóc được không chị có cái này muốn cho em nè”. Nói rồi cô đưa chiếc kẹo mút về phía bé. Trẻ con thì rất dễ dỗ chỉ cần tặng cho chúng thứ mà chúng thích thôi. Quả nhiên biện pháp này có hiệu quả. Cô bé đã không khóc nữa và vui vẻ nhận lấy cái kẹo từ tay cô.

Bé cô bé lên lau khô nước mắt cho bé, Diệp Hạ nhẹ nhàng hỏi: “Làm sao em lại khóc, bố mẹ em đâu rồi?”

“Em không biết, không thấy họ đâu cả”.

Thì ra là bị lạc bố mẹ nên đứng đây khóc. Suy nghĩ một hồi Diệp Hạ đã nghĩ được cách giúp bé: “Cô bé này bị lạc, mọi người có thể tản ra giúp bé tìm lại bố mẹ được không ạ”. Nghe thấy cô nói vậy mọi người đều đồng ý giúp đỡ. “Cảm ơn mọi người”.

Diệp Hạ: “Giao cô bé này lại cho anh giữ, tôi cũng đi tìm bố mẹ cho bé”. Sau đó cô đặt đứa bé vào lòng anh rồi chạy đi. Chỉ một lát sau dưới sự giúp đỡ nhiệt tình của tất cả bé đã tìm thấy bố mẹ.

Chào tạm biệt và nhắc nhở cô bé nhớ chú ý đừng mãi chơi quá cô cùng Vương Tuấn Khải rời đi. Đứng đây thêm lát nữa chắc chắn sẽ có người nhận ra Vương Tuấn Khải ngay với cả cô còn chơi chưa đã nên phải kéo anh đi chơi tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Ba Lá (Three-Leaf Clover)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Kết thúc vụ đi chơi hai người cùng nhau đi bộ quay trở lại resort. Trên tay Diệp Hạ còn cầm một cái kẹo bông giòn với bảy sắc cầu vồng rực rỡ trông thật đẹp mắt. Vương Tuấn Khải thì ôm một con thỏ trắng - nhân vật “hot” trong phim Hậu duệ của mặt trời. Đây chính là phần quà mà anh và cô được tặng khi chơi trò bắn súng. Được đi ăn và đi chơi cùng Vương Tuấn Khải khiến Diệp Hạ cực phần khích. Không ngờ anh lại để cô lúi lụng suốt cả buổi tối mà không phân nản lấy nửa câu. Anh cũng cười rất nhiều không hề vác theo bộ mặt lạnh lùng và che dấu cảm xúc của bản thân. Vậy là mục đích giúp anh giải tỏa tâm trạng của cô đã hoàn thành xuất sắc.

Đang đi thì Vương Tuấn Khải nắm lấy cổ tay Diệp Hạ kéo đi rất nhanh. Cứ thế bị kéo đi mặc dù thắc mắc nhưng cô cũng không dám hỏi nhiều chắc là anh có lý do của mình. Đi lòng vòng qua vài con đường cuối cùng anh dừng lại ở bờ sông: “Ban nãy tôi thấy đám “chó săn” kéo cô đi như vậy không làm cô sợ chứ”.

Diệp Hạ điều tiết lại hơi thở rồi đáp: “Tôi không sao. Chắc chúng ta bị bám theo từ lâu rồi, bây giờ làm sao đây?”. Thôi xong. Bị chụp được ảnh ngày mai kiểu gì cũng được lên mặt báo đến lúc đấy lại bị đào bới thông tin cá nhân với khả năng của đám phóng viên thì muốn gì mà chẳng làm được rồi thân phận của cô bị lộ thì toi đời. Cô không muốn đâu.

Đang đau đầu nghĩ cách giải quyết thì Vương Tuấn Khải lên tiếng: “Không sao đâu fan hâm mộ của tôi còn đang giục tôi kiếm bạn gái kia kia mà được lên mặt báo với người nổi tiếng cô không thấy vinh hạnh sao”.

“Thật vinh hạnh a”. Cô đang rối sắp chết đây còn vinh hạnh cái nỗi gì nữa. Đúng rồi, còn có Dương Đình nữa mà. Vội lấy điện thoại ra nhắn tin cầu cứu Dương Đình: “Mình bị đám chó săn chụp được ảnh đi cùng với Vương Tuấn Khải. Giúp mình tra xem là ai chụp được sau đó chặn tin tức lại chỉ cần không đăng những ảnh nhìn rõ mặt lên là được nếu không Vương Tuấn Khải sẽ nghi ngờ. Mau lên nhá đồng ảnh đấy được tung ra là xong đời mình đấy”.

Dương Đình: “Yên tâm đi, tớ sẽ xử lí”.

“Cảm ơn cậu. Có gì thì alo lại nhá”. Nhận được tin nhắn này của tiểu Đình cô đã yên tâm rồi có danh tiếng của cô ấy thì chắc chắn mọi chuyện sẽ được giải quyết ổn thỏa. Haizz sợ chết cô rồi.

Vương Tuấn Khải: “Nghỉ xong rồi thì chúng ta quay lại resort thôi kéo tí lại bị “tóm” tiếp bây giờ”.

Diệp Hạ: “Chờ chút để tôi ăn nốt chiếc kẹo này đã”. Ban nãy bị kéo đi, tiếp đó lại lo bị lộ thân phận giờ mới có thời gian xử lí cái kẹo bông gòn. Mọi việc đã được giải quyết không còn bận tâm gì nữa nên cô ăn chiếc kẹo vô cùng vui vẻ.

“Cô nghĩ gì mà vui thế”.

“Đâu có gì đâu. Anh có muốn thử ăn kẹo không? Nó rất ngon đấy!”. Cô vừa giơ chiếc kẹo về phía anh.

Bất ngờ Vương Tuấn Khải từ phía đối diện bước tới, cúi đầu ép đôi môi anh lên môi cô thật mạnh. Đầu óc Diệp Hạ vang lên một tiếng, hoàn toàn mờ mịt.

Lúc đầu chỉ là cánh môi mon man rồi dần dần đôi phượng dường như không hài lòng nữa, bắt đầu tiến sâu vào bên trong. Vì không hề có tâm lí chuẩn bị nên hàm răng Diệp Hạ vốn không hề khệp chặt dễ dàng bị đẩy mở ra, mặc cho người ta xâm nhập vào thật sâu. Chiếc lưỡi nóng bỏng hung hãn công thành đoạt đất, xoay vòng đảo đều một cách cuồng nhiệt không hề mệt mỏi trong miệng cô. Mãi đến khi Diệp Hạ sắp nghẹt thở Vương Tuấn Khải mới buông cô ra.

“Mùi vị kẹo cũng không tệ”. Thương thức xong Vương Tuấn Khải xoay người rồi đi để mình Diệp Hạ ở đó.

Ngây ngốc đứng lại đó đến khi có vài giọt mưa cô mới giật mình bừng tỉnh. Rồi bờ sông quay trở lại đường lớn bắt taxi trở về resort. Lặng người ngồi ngắm mưa qua cửa sổ xe Diệp Hạ hồi tưởng chuyện ban nãy. Rút cuộc vừa rồi có chuyện gì xảy ra vậy? Vương Tuấn Khải hôn cô sao? Anh thích cô chẳng? Biết làm sao bây giờ?

Nhạc chuông điện thoại kéo Diệp Hạ về thực tại. Cô lấy máy ra nghe: “Alo”.

Dương Đình: “Tớ đây. Tìm được rồi phóng viên đó là của trang IQIYI, tớ đã liên lạc với Tổng biên bên đấy xử lí xong xuôi rồi. Dù sao tạp chí chúng ta với bên IQIYI cũng có qua lại sau này còn có nhiều việc bên họ cần đến chúng ta nên đã giải quyết ổn thỏa rồi”.

“Mình biết rồi, cảm ơn cậu”.

“Được rồi, thế nhá”.

“Tạm biệt”.

Về đến resort, Diệp Hạ lấy chìa khóa ở chỗ lễ tân: “Tôi lấy chìa khóa phòng 513”.

“Tiểu thư chờ cho một lát. Thưa tiểu thư, ban nãy có người gửi con thỏ bông này cho cô”. Nói rồi cô gái trực lễ tân đưa con thỏ bông cho cô.

Diệp Hạ đưa tay ra nhận lấy nó: “Cảm ơn, làm phiền rồi”.

Mạc Hạo tay cầm máy tính bảng xem một loạt các tiêu đề báo ngày hôm nay nhìn lướt qua tất cả đều là nghi vấn Vương Tuấn Khải có người yêu: “Tuấn Khải có thể giải thích cho anh biết thế này là thế nào không”. Dù có đề nghị sĩ tự do trong việc cá nhân nhưng là một người đại diện anh cần phải biết mọi việc để còn biết đường giải quyết nếu như cần thiết.

Vương Tuấn Khải thành thật trả lời câu hỏi của Mạc Hạo: “Người em đi cùng là Diệp Hạ”

“Cậu thích cô ấy, đúng không?”. Chưa bao giờ Mạc Hạo anh thấy tiểu Khải tiếp xúc thân thiết với cô gái nào trừ mấy người trong đoàn vậy mà cậu ta lại cùng Diệp Hạ đi chơi đây đúng là điều không tưởng. Thế nên anh mới hỏi cậu ta câu này.

“Đúng”.

Thật không ngờ cậu ta lại trả lời. Thực ra scandal của tiểu Khải và việc cậu ta thích Diệp Hạ cũng không có gì cả. Anh thấy Diệp Hạ là một cô bé xinh xắn, thông minh, hòa đồng, hay giúp đỡ mọi người nếu cậu ta thích một người như vậy thì anh không có gì phải bận tâm hết. Vậy nên anh sẽ để cậu ta làm điều mình muốn mà không ngăn cản.

“Vụ này cậu muốn giải quyết ra sao?”

“Phóng viên của các báo có gọi điện hỏi thì anh cứ phủ nhận đi, tạm thời mối quan hệ của bọn em chưa xác định nên cứ trả lời như vậy”.

“Được rồi, cậu đi chuẩn bị đi lát chúng ta còn phải đi quay quảng cáo”.

Địa điểm quay quảng cáo là khu du lịch văn hóa Phật giáo Nam Sơn nằm cách trung tâm thành phố Tam Á khoảng 40km về hướng Tây. Khu du lịch nằm ở trên núi nên mọi người thống nhất chọn cách lên núi bằng cáp treo cho đỡ mệt cũng tiết kiệm được thời gian để bọn họ đi khám phá nơi đây. Diệp Hạ nghe thấy phải đi cáp treo khiến tâm tình cô rối bời.

Mạc Hạo: “Tất cả tập trung lại đây nghe tôi phổ biến một lát nào”. Nghe thấy Mạc Hạo nói mọi người đang ồn ào đều im lặng lắng nghe. “Bây giờ Tuấn Khải đi cùng Diệp Hạ, còn lại 2 người 1 cáp treo kèm đạo cụ, mọi người nhanh lên chút ekip quay quảng cáo của nhân hàng đã đợi chúng ta ở trên rồi”.

Nghe xong sắp xếp mọi người đều tắt bật chuẩn bị đồ đứng chờ cáp treo. Khi mọi người lên hết chỉ còn lại mình bắt đắ đi Diệp Hạ đành bước vào khoang cáp. Lúc cáp treo bắt đầu di chuyển sắc mặt Diệp Hạ càng lúc càng nhợt nhạt, mắt không ra một giọt máu nào.

Bây giờ cô cảm thấy rất sợ hãi. Cáp treo đối với cô là một nỗi ám ảnh mà cả đời này có lẽ mãi mãi cô không bao giờ quên...

Vào một ngày thu hôm ấy, gió thổi dai dẳng chính tại nơi cảnh đẹp hữu tình gia đình đang bên nhau vui vẻ trên cáp treo bỗng cô nghe thấy một tiếng nổ vang trời xuyên thấu thung lũng. Đó là tiếng của dây cáp bị đứt. Chính vào ngày thu hôm ấy, cô không còn được thấy gương mặt ba, mẹ nữa. Lúc bị vùi trong đồng hồ nát ba mẹ cô đã không màng đến tính mạng, chăm chăm dùng đôi tay đỡ lấy cô lên cao. Họ đỡ lấy sinh mệnh cô khỏi thần Chết còn mình thì ra đi mãi mãi. Chứng kiến cảnh ba mẹ cứ thế mà bỏ mình lại khiến cô bị cú sốc tâm lý nặng cũng từ đấy trở đi cô chưa một lần nào dám đi cáp treo.

Thấy bộ dạng hai tay nắm chặt khiến móng tay bấm vào lòng bàn tay đến nỗi sắp chảy máu, sắc mặt tái nhợt của Diệp Hạ, Vương Tuấn Khải lên tiếng hỏi: “Cô sao vậy?”. Hỏi mà không thấy cô trả lời anh gọi: “Diệp Hạ!!! Diệp Hạ!!!”. Diệp Hạ vẫn im lặng không lên tiếng khiến Vương Tuấn Khải rất lo. Anh rời chỗ ngồi tiến đến ngồi xuống trước mặt cô: “Diệp Hạ em sao vậy?”.

Lần này Diệp Hạ mới nghe thấy, cô vừa khóc vừa sợ hãi trả lời: “Tôi... sợ”.

“Bình tĩnh, thả lỏng tinh thần, có anh ở đây rồi đừng sợ”. Vừa nói Vương Tuấn Khải vừa đưa tay tháo tai nghe mình đang nghe nhạc ra nhét vào lỗ tai cô. Tiếng nhạc nhẹ nhàng giúp tâm hồn người ta thư thái đã giúp tinh thần của Diệp Hạ tốt hơn nhiều hai tay đang nắm chặt của cô từ từ thả lỏng. Cô vẫn im lặng mặt nước mắt chảy, nhìn bộ dáng kiên cường của Diệp Hạ khiến anh rất đau lòng.

Vương Tuấn Khải thấy vậy đưa tay ra nắm lấy tay cô rồi nhẹ giọng an ủi: “Không sao đâu, sắp đến nơi rồi đừng sợ”. Nghe anh nói vậy cô thấy trấn tĩnh hơn nhiều. Trong lúc xúc động Diệp Hạ nhào người ra ôm trằm lấy Vương Tuấn Khải. Bất ngờ được ôm khiến anh hơi ngạc nhiên nhưng vẫn đủ bình tĩnh để tiếp nhận hành động này. Anh cứ để mặc Diệp Hạ ôm như vậy đến khi đến nơi và cô chợt nhận ra mình đang ôm anh mới ngại ngùng bỏ tay ra: “Xin lỗi”.

“Cô ổn chưa?”

Diệp Hạ lau nước mắt, hít một hơi sâu lấy lại tinh thần: “Ổn rồi”

“Vậy chúng ta đi ra thôi”.

Đi ra từ khoang cáp treo tất cả mọi người trong đoàn nhìn thấy cô và Vương Tuấn Khải đều ồ lên: “Chúc mừng hai người nha, yêu nhau từ bao giờ mà không nói gì với mọi người cả”. “Hai người giấu kỹ quá nha, không ngờ nhờ chuyến đi này mà chúng ta tác hợp được một đôi tình nhân sao”. “Diệp Hạ em dùng cách gì mà cửa đồ được đại boss lạnh lùng của bọn chị vậy, chia sẻ bí kíp đi”. Trờ ạ chuyện gì thế này? Có ai nói cho cô biết đang xảy ra chuyện gì được không?

Vương Tuấn Khải ghé sát lại gần cô nói nhỏ: “Tình hình ban nãy mọi người đã nhìn thấy”

Cô định lên tiếng giải thích nhưng bị anh ngăn lại nên đành im lặng đứng mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Ba Lá (Three-Leaf Clover)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Mọi người rời đi trước Diệp Hạ và Vương Tuấn Khải đi sau cùng. Lúc này cô mới có cơ hội nói chuyện đằng hoàng với anh.

“Anh không để tôi giải thích mọi người sẽ hiểu lầm”.

“Cứ để mọi người hiểu lầm đi”.

“Vậy tôi có thể hiểu lầm là anh thích tôi không?”

Bàn tay đang để trong túi áo của Vương Tuấn Khải khẽ nhúc nhích. Cái từ “thích” ấy hơi vượt ngoài dự đoán của anh, thế nhưng cô dám chủ động hỏi như vậy lại càng khiến anh bất ngờ hơn nữa. Vương Tuấn Khải bất ngờ nhận ra anh không hề ghét kiểu dò hỏi dò của cô, nghiêng đầu sang nhìn cô, khoe môi hơi nhướn lên: “Hiểu lầm cũng chẳng sao”.

A... Tuy lời của anh có lòng vòng một tí, nhưng ý anh là... anh thật sự thích cô?

A! a! a!

Diệp Hạ bỗng thấy luống cuống, nhịp tim đập to đến mức có thể nghe thấy, mặt dần dần nóng lên. Im lặng một lúc lâu, Diệp Hạ nói: “Tôi đi lên kia với mọi người anh cứ đi từ từ mà thưởng thức cảnh đẹp”. Nói xong ba chân bốn cẳng chạy đi mất hút. Cô phải rời khỏi hiện trường trước đã nếu không sẽ không biết xử lý thế nào.

Công việc quay quảng cáo diễn ra tốt đẹp và kết thúc khá sớm. Ekip quay quảng cáo của nhãn hàng cũng đã rời đi chỉ còn lại mọi người trong ekip của Vương Tuấn Khải.

Vì ngày mai không có công việc mà mọi người trong đoàn đều thích thú với nơi đây nên Vương Tuấn Khải quyết định để mọi người ở lại chơi đến chiều mai sẽ quay về.

Tại đại sảnh của khách sạn, Mạc Hạo tập trung các thành viên trong đoàn dặn dò: “Mọi người cất xong hành lý rồi thì bây giờ cứ hoạt động thoải mái đi muốn chơi gì thì chơi, ăn gì thì ăn miễn là lúc về cầm theo hóa đơn đại boss sẽ thanh toán hết”.

Nhận được phần thưởng thú vị như vậy khiến mọi người rất vui mừng: “Cảm ơn đại boss, chúng tôi đi chơi đây để lại không gian riêng tư cho hai người nhé, tạm biệt”. Sau đó chưa đến 5p tất cả mọi người đều biến mất không còn bóng dáng một ai cả. Này! Có cần chạy nhanh như thế không? Mọi người có thể đi thi maratong được rồi đó!

“Bây giờ chỉ còn hai chúng ta thôi, có muốn đi dạo quanh đây với tôi không?”

“Được”. Dù gì cũng phải đối mặt với tình cảm này, vậy hãy dũng cảm đối mặt với nó đi không trốn tránh nữa.

“Cô muốn đi đâu?”

Diệp Hạ suy nghĩ một lát rồi trả lời: “Đi chùa”.

Từ chỗ Diệp Hạ và Vương Tuấn Khải tới chùa cần đi một đoạn đường khá xa. Hai bên đường cảnh vật rất đẹp, có thể nhìn thấy biển phía xa với những làn sóng vỗ nhẹ nhàng, những du khách tham gia các trò chơi trên biển, những áng tường vân bồng bênh trên nền trời xanh thẳm, những cây hoa bò cạp vàng, bò cạp nước được trồng cạnh đường đi. Có một cảnh hoa rủ xuồng thấp Diệp Hạ đưa tay hái lấy nó cầm nghịch chơi. Vừa đi vừa ngắm cảnh đẹp chẳng mấy chốc đã tới được chùa.

Quý lạy trước Phật tổ Diệp Hạ cầu cho bản thân, người thân và bạn bè của cô luôn mạnh khỏe, bình an. Ngoài ra thì cô không có ước muốn gì cả, cuộc sống của cô bây giờ rất tốt. Còn Vương Tuấn Khải lại cầu mong có thể ở bên chăm sóc, bảo vệ Diệp Hạ mãi mãi.

Cầu nguyện xong Vương Tuấn Khải quay sang bên cạnh nhìn nhưng chẳng thấy Diệp Hạ đâu cả. Chạy đi đâu mất rồi không biết. Anh đi ra ngoài tìm cô một vòng nhưng không thấy cô. Lo lắng anh lấy điện thoại ra định gọi nhờ người tìm giúp thì thấy Diệp Hạ đứng ở chỗ bán dây kết. Haizz! Làm anh lo muốn chết.

Mua được dây Diệp Hạ đi đến chỗ Vương Tuấn Khải: “Lần sau đi đâu có thể nói với tôi một tiếng được không?”

Hình như anh đang giận thì phải: “Xin lỗi, ban nãy tôi đi vệ sinh định nói với anh nhưng thấy anh đang cầu nguyện nên không muốn quấy rầy, lúc quay lại thì thấy dây kết ở đó rất tinh xảo nên vào xem”.

“Được rồi, đi thôi”.

“Khoan đã, tặng anh sợi dây kết cát tường này”. Cô đưa cho anh sợi dây, nhận được nó khuôn mặt “than” của anh đã biến mất thay vào đó là nụ cười mỉm.

Đứng từ chòi ngắm cảnh nhìn hoàng hôn dần buông xuống thật thú vị. Mặt trời như quả cầu lửa đỏ rực từ từ lặn xuống biển. Cảnh đẹp này khiến người nhìn chìm đắm trong nó khó có thể rời mắt đi được. Đứng trong khung cảnh yên bình cùng Vương Tuấn Khải khiến Diệp Hạ ngại ngùng vì chỉ có hai người bọn cô thôi.

“Diệp Hạ... Anh có điều muốn nói”.

“ Ừm ”.

“ Anh chưa yêu ai bao giờ nên không biết phải như thế nào. Trước chuyến đi tới Nam Sơn, rõ ràng là anh chưa nghĩ đến, nhưng sau đó... Ban này khi không thấy em đâu cả khiến anh rất lo. Khi ở trong khoang cáp treo nhìn thấy em hoang mang hoảng sợ cũng làm anh rất lo. Đi cùng em dạo biển và bị em lôi đi chơi anh rất vui mặc dù... trước kia anh rất ghét con gái lại gần. Có lẽ... anh đã yêu em mất rồi. Vậy nên... làm người yêu anh nhé! ”.

Bỗng dưng được tỏ tình Diệp Hạ hơi ngượng khuôn mặt đỏ bừng, tim đập liên hồi, do dự suy nghĩ, cuối cùng cô ấp úng trả lời: “ Được ”.

Vương Tuấn Khải sau khi nhận được câu trả lời mong muốn hài lòng cúi xuống đặt lên môi Diệp Hạ một nụ hôn nhẹ nhàng và ngọt ngào mà không hề báo trước.

Trong nhà hàng, Diệp Hạ chăm chú ngồi xem thực đơn. Cô đã chán các món ăn phương Tây nên anh đưa cô tới nhà hàng bán món ăn Trung Quốc. Ở đây có món ăn đặc trưng của các vùng miền trên cả nước vì vậy cô đang đau đầu không biết chọn món nào cả.

“ Em ăn món gì thì chọn nhanh lên nào, em cầm thực đơn xem đi xem lại gần 20p rồi đấy ”

“ Em không biết chọn gì, có quá nhiều món ăn ngon. Em quyết định rồi, anh chọn giúp em đi ”.

“ Chịu em, háu ăn đến thế là cùng ”. Nói đoạn anh quay qua gọi nhân viên nhà hàng: “ Phục vụ, tôi muốn gọi món. Tôi lấy món sủi cảo, gà Kung Pao, tôm xào hạt điều, cơm nóng và một ấm trà hoa hòe. Vậy được rồi, cảm ơn. ”.

Phục vụ: “ Vâng, xin quý khách chờ cho ít phút. Nhưng... nhìn quý khách rất quen có phải anh... là Vương Tuấn Khải không? ”.

“ Đúng rồi ”.

Phục vụ: “ A a a! Em là fan hâm mộ của anh đó, có thể cho em xin chữ kí và chụp ảnh cùng được không ạ ”. Gặp được thần tượng ở đây làm cô gái phục vụ rất vui sướng nhảy cẫng lên gieo hò.

“ À, được ”.

Chụp ảnh, xin chữ kí xong cô nhân viên phục vụ mới luyến tiếc rời đi để lại không gian riêng cho hai người.

Diệp Hạ: “ Anh vui nhì, đi ăn cơm còn gặp được fan đã thế lại còn rõ thân thiết với người ta nữa ”.

Vương Tuấn Khải hạ giọng: “ Giận ah? Đúng là trẻ con, đồ nhỏ mọn ”.

Diệp Hạ cãi có: “ Thì em vẫn tính là trẻ con mà ”.

“ Vậy khai thật đi, em bao nhiêu tuổi rồi? Chúng ta tìm hiểu nhau một chút ”.

“ 23 tuổi ”. Vừa nói xong thì Diệp Hạ có điện thoại: “ Em nghe điện thoại đã ”. Nhìn xem là ai thì ra là mẹ gọi cho cô: “ Alo, con nghe đây ạ ”.

Bà Thanh Hà nhẹ giọng nói: “ Uh, mẹ gọi điện hỏi thăm tình hình của con? ”.

“ Con vẫn ổn, công việc đều bình thường ”.

“ Thế thì mẹ yên tâm rồi ”.

“ Hai người đang ở đâu ạ? ”

“ Chúng ta đang nghỉ dưỡng ở Thái Lan. Đúng rồi, báo cho con một tin tháng sau chúng ta sẽ đến Trùng Khánh đón tết nguyên đán với con ”.

“ Lâu rồi con chưa gặp hai người nhớ muốn chết đi được ah. Hai người nhớ mua quà tặng con nha ”.

Bà Hà nói giọng cưng chiều: “ Cái con bé này lại làm nũng rồi. Vậy ha, mẹ phải đi ăn cơm đây ba con đang gọi rồi ”.

“ Vâng ạ ”.

Cúp điện thoại cô ngẩng đầu lên, Vương Tuấn Khải anh đang mắt tròn mắt dẹt nhìn cô, anh ngạc nhiên hỏi: “ Sao em nói được tiếng Việt? ”.

Khi này nói chuyện điện thoại với mẹ cô đã sử dụng tiếng Việt thì ra vì điều này mà anh ngạc nhiên như thế.

Diệp Hạ khẽ mỉm môi: “ Em là người Việt ”. Nghe cô nói mình là người Việt làm anh thật ngạc nhiên, không ngờ cô lại có nhiều ẩn số như vậy, anh phải dành thật nhiều thời gian tìm kiếm “ chìa khóa ” mở hết tất cả những ẩn số của cô ra mới được.

“ Thật không nhận ra, tiếng Trung của em rất chuẩn như người địa phương vậy. Mà anh chẳng biết chút nào về em ngoài những điều em đã nói cả ”.

Diệp Hạ tỉnh ngịch đùa: “Thế thì anh hãy dành cả đời này để tìm hiểu đi”.

“Rất sẵn lòng. À, nhạc chuông điện thoại của em là bài hát của anh?”

“Tiết lộ cho anh chút bí mật, em là fan của anh đó”. Câu nói này của Diệp Hạ đã làm anh đứng hình, không ngờ cô lại là fan của anh. Thảo nào lần trước cô giải vây giúp anh.

Đang trò chuyện thì phục vụ dọn món lên vậy là cuộc nói chuyện dừng lại ở đó vì Diệp Hạ còn bận “chiến đấu” với các món ăn trên bàn.

Dùng bữa xong Diệp Hạ cùng Vương Tuấn Khải tay trong tay đi dạo ngắm cảnh để cho tiêu com. Đi được một lát Diệp Hạ đã kêu chán rồi rủ Vương Tuấn Khải đến đài phun nước ánh sáng. Thấy mọi người ở đây chơi xe điện cân bằng Diệp Hạ cực thích thú với trò đó cũng đã thuê xe chơi thử. Trò này thật không dễ chơi chút nào cố gắng mãi cô cũng không lên được xe. Vương Tuấn Khải thì ngược lại anh chơi rất siêu chưa đầy 5p đã chơi thành thạo.

Thấy cô không chơi được Vương Tuấn Khải đã giúp cô tập đi: “Anh giúp em, có mỗi cái trò trẻ con mà cũng không chơi được. Giờ đưa hai tay đây nắm vào tay anh, anh giữ xe giúp em đứng lên”.

“Không lên được”.

“Nào thử lại đi”.

“Một chết mà, mãi mới đứng lên được xe”.

Ba mươi phút sau...

“Hi! hi! Cuối cùng cũng đi được rồi”. Nhìn thấy sự vui vẻ, đáng yêu của Diệp Hạ khi đi được xe cân bằng Vương Tuấn Khải bất giác cười.

Đôi khi chỉ cần nhìn người mình yêu thương vui vẻ con người ta cũng đủ thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Ba Lá (Three-Leaf Clover)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Diệp Hạ đi xe điện cân bằng ở phía trước anh luôn đi theo sau cô vì sợ cô đi chưa quen sẽ bị ngã. Tiếng nhạc chuông điện thoại của Vương Tuấn Khải vang lên phá vỡ khung cảnh lãng mạn của hai người.

Mạc Hạo: “Tiểu Khải, cậu với Diệp Hạ đến quán bar đi, mọi người trong đoàn đang ở đây cả. Họ bắt tôi phải gọi bằng được hai người đến đây”.

“Đội em hỏi Diệp Hạ xem đã, có gì em gọi lại sau”.

“Mau lên nhá!”.

Tất máy, anh quay sang hỏi cô đang đi xe bên cạnh: “Em có muốn đến bar chơi với mọi người không, bọn họ đang gọi qua đó”.

“Được a! được a!”.

“Đi giả xe đi rồi chúng ta đi, mà sao nghe đến bar em vui thế”.

“Đâu có đâu”. Mồm thì nói thế nhưng Diệp Hạ cười rất tươi.

Mọi người thấy Diệp Hạ cùng Vương Tuấn Khải bước vào đều hôn hờ vỗ tay chào mừng. Hai người vừa ngồi xuống thì có phục vụ tới: “Xin hỏi anh chị dùng gì?”

Diệp Hạ suy nghĩ một hồi rồi trả lời: “Lấy cho tôi một ly cocktail rum”.

“Như cô ấy”.

Phục vụ đi rồi Vương Tuấn Khải ghé sát đến nói vào tai cô bởi ở đây âm thanh quá to: “Sao em dành về đồ uống ở bar thế”.

“Em hay tới bar chơi”.

“Em được lắm, sau này không cho em đi nữa nếu có đi thì cũng phải có anh”.

“ Hứ ”

Thấy hai người bọn họ ghé sát nhau nói chuyện Dật Kiệt bất mãn lên tiếng: “ Này, hai người kia từ lúc tới đây đều tâm sự thì thầm to nhỏ thể hiện tình cảm, rút cuộc hai người có quan tâm đến cảm nhận của bọn tôi không vậy ”.

Diệp Hạ và Vương Tuấn Khải đồng thanh: “ Không ”.

Tiểu Bạch: “ Được lắm, xem hôm nay chúng tôi có “ xử ” được hai người không ”

Thế rồi Diệp Hạ bị lôi ra sàn nhảy còn Vương Tuấn Khải thì không ai dám động vào nên vẫn bình yên ngồi đó.

Mạc Hạo: “ Cậu với cô ấy sao rồi ”.

Vương Tuấn Khải: “ Mọi quan hệ đã xác định ”.

“ Chúc mừng ”. Rồi Mạc Hạo cạ ly với Vương Tuấn Khải để chúc mừng anh

“ Cảm ơn ”.

“ Em muốn đề cho chị Từ Tịch chuyển sang làm người đại diện, đã đến lúc chị ấy cần nghỉ ngơi chăm lo cho gia đình mình rồi. Để tiểu Hy thay chị Từ Tịch làm trợ lý cho em là được ”.

“ Được rồi, khi quay về anh sẽ sắp xếp cho chị ấy ”.

Mọi người rủ nhau chơi trò nói thật hay mạo hiểm lần này Vương Tuấn Khải cũng bị bọn họ lôi vào chơi cùng. Vòng chơi này đến lượt Diệp Hạ chịu trận. Cô đã chọn mạo hiểm vì nếu chọn sự thật thì câu hỏi của mọi người quá “ tàn khốc ” cô trả lời không nổi.

Hiếu Huyền: “ Em chọn mạo hiểm thì phải uống hết ly rượu vang trộn bia và nước chanh này. Đây là sự khoan hồng nhất đấy nhé ”. Ly hỗn hợp đã được chuyển đến trước mặt Diệp Hạ cô đành ngậm ngùi cay đắng cầm nó lên.

“ Đề đầy anh uống hộ cho ” Lúc chuẩn bị uống thì Vương Tuấn Khải lên tiếng ngăn lại.

Kỳ Soái: “ Nếu cậu uống hộ cô ấy thì phải uống thêm một ly rượu nữa ”.

“ Được ”. Mọi người nghe thấy Vương Tuấn Khải trả lời như vậy đều cùng nhau “ ồ ” lên vỗ tay cổ vũ nhiệt tình.

Thấy anh định uống hộ cô lên tiếng ngăn lại: “ Em uống được mà ”.

“ Từ nãy đến giờ em uống nhiều rồi với lại trẻ con không nên uống nhiều rượu ”. Nói hết câu anh đã cầm ly hỗn hợp kia lên uống hết một hơi rồi lại thêm một ly whisky do tiểu Bạch rót. Bọn họ hôm nay định xử “ chết ” hai người bọn cô hay sao đây.

Đến tận 12h đêm buổi đi chơi bar mới kết thúc. Mọi người ai nấy đều đã say cả chỉ còn lại Diệp Hạ là vẫn còn tỉnh do cô được Vương Tuấn Khải đỡ hộ cho rất nhiều. Cô cũng phải công nhận tử lượng của anh rất tốt uống bao nhiêu như vậy mà vẫn chưa say.

Nhận phòng ở sảnh khách sạn mọi người trong đoàn tạm biệt nhau rồi phòng ai người nấy về. Bước vào phòng Diệp Hạ đã chạy đến giường “ ném ” mình xuống đó hôm nay vừa làm việc vừa đi chơi lại uống nhiều rượu nên bây giờ cô rất mệt chỉ muốn ngủ thôi.

Dù hôm qua đi bar về muộn lại rất mệt mỏi nhưng đồng hồ sinh học của Diệp Hạ vẫn chạy đúng giờ. Cô rời giường vào phòng vệ sinh tắm rửa thay quần áo cho thoải mái dễ chịu. Vừa bước ra từ phòng vệ sinh thì điện thoại của Diệp Hạ đổ chuông. Cầm máy lên xem ai gọi thì thấy người gọi là Chủ tịch, cô vội vàng nghe máy: “ Con nghe đây ạ ”.

“ Uh, ta gọi điện hỏi thăm con đã quen với công việc và hoàn cảnh sống chưa? ”

“ Dạ con quen rồi ”.

“ À, đúng rồi. Ta có nhờ Dật Phàm gửi cho con một tệp tài liệu con đã xem chưa? ”.

Thôi xong rồi, mãi lo làm việc với mãi chơi cô đã quên mất tệp tài liệu đó: “ Đạo này công việc ở tòa soạn hơi nhiều nên con chưa có thời gian xem chúng, giờ đang rảnh con sẽ xem rồi trả lời lại cho bác ”. Lời nói dối này không có hại và cũng đúng với sự thật có phải không nào?

“ Nếu con bận thì cứ từ từ không sao đâu ”.

“ Con có thời gian mà, sáng mai khi bác đi làm chắc chắn sẽ nhận được câu trả lời ”.

“ Được rồi, đừng có mãi làm việc mà không chú ý đến nghỉ ngơi đấy ”.

“ Vâng ạ ”.

Dưới quán cà phê ở đại sảnh của khách sạn Diệp Hạ đang vừa ăn sáng vừa ngồi xem tài liệu mà Chủ tịch gửi. Từ ban này đến giờ cô mới xem được có 50 trang còn một nửa nữa cơ, ngồi lâu oải người quá đi.

Đưa tay định lấy tách latte để uống cho tỉnh táo thì bàn tay Diệp Hạ bị một bàn tay khác chặn lại rồi người đó lên tiếng: “Cà phê không tốt cho sức khỏe đâu, uống sữa đi cho ấm bụng”. Thế rồi một cốc sữa ấm được đặt vào tay Diệp Hạ cô không cần nhìn cũng biết bàn tay và giọng nói đó là của ai.

Uống một ngụm sữa, Diệp Hạ nhìn đồng hồ đeo tay rồi hỏi: “Anh dậy sớm thế, bây giờ mới 8h em tưởng hôm qua uống nhiều nên anh sẽ dậy muộn cơ chứ?”.

“Như nhau thôi. Em... mang cả máy tính xách tay đi ah, không nặng sao?”.

“Apple Macbook sản phẩm mới nhất năm nay của hãng với thiết kế mỏng và siêu nhẹ, cho vào balo của em cũng rất vừa”.

Vương Tuấn Khải cười, nhéo má Diệp Hạ: “Em nhận được bao tiền từ vụ quảng cáo này vậy. Mà em thích màu vàng hồng à? Điện thoại cũng vậy, máy tính cũng vậy”.

“Không có màu trắng yêu thích nên đành chọn màu này vì nhìn nó khá đẹp. Không nói chuyện nữa, em còn bận làm nốt việc anh mau ăn sáng đi”.

Diệp Hạ cầm cùi đọc nốt tài liệu rồi lại viết ý kiến giữa chừng cô dừng việc lại nghỉ ngơi một chút. Đạo này không phải làm việc với cường độ cao để cho Dương Đình làm gần hết, cũng không sử dụng tiếng anh mấy nên đâm ra lười và mù tiếng anh mất rồi.

“Mệt quá, em không muốn làm việc nữa toàn tiếng anh thôi. Đọc sách không nổi rồi”.

Vương Tuấn Khải đang xử lý một số việc của công ty thấy Diệp Hạ nói thế nên dừng việc lại quay sang nói với cô: “Đâu, đưa đây anh đọc hộ cho”.

Thấy thế cô vui vẻ đưa cho anh đọc hộ. Được dịp làm nũng thì phải tiến hành thôi.

Cuối cùng thì Diệp Hạ cũng làm xong việc. Bây giờ cũng đến bữa trưa rồi nên hai người cùng đến nhà hàng tối qua dùng bữa vì còn rất nhiều món ở đó Diệp Hạ chưa ăn. Sau đó hai người cùng đến một cửa hàng gốm sứ dạo chơi rồi cùng nhau làm cốc.

Diệp Hạ tò mò hỏi: “Anh vẽ gì trên chiếc cốc đó đấy?”

“Bí mật, em chú ý trang trí cốc của mình đi”.

Một tiếng sau, hai chiếc cốc do Diệp Hạ và Vương Tuấn Khải tự tay làm được đặt cạnh nhau. Đây có thể cho là tâm linh tương thông không? Cả cô và anh đều vẽ gấu trúc trên chiếc cốc của mình. Tác phẩm của cô là một cô gấu trúc trên đầu có chiếc nơ đang ngồi ăn lá trúc còn của anh là một chú gấu trúc dưới khóm trúc xanh.

Diệp Hạ và Vương Tuấn Khải còn chụp ảnh đôi cốc làm màn hình điện thoại đôi do cô phát hiện ra hai người bọn cô đều dùng Samsung galaxy S7 edge.

Đến chiều muộn mọi người trong đoàn đã tỉnh rượu và tập hợp đầy đủ để quay về resort. Giờ khi đi cáp treo xuống núi Diệp Hạ đã bớt sợ và can đảm hơn nhiều do có Vương Tuấn Khải ở cùng.

Resort,... Mạc Hạo: “Lịch trình của chúng ta là sáng mai đi dự sự kiện quảng cáo sản phẩm và tối đi tuyên truyền phim mới vậy nên mọi người đi nghỉ sớm đi nha đừng có đi chơi nữa đó”.

Tiểu Bạch đại diện mọi người trả lời: “Anh yên tâm đi, bọn em vẫn còn đi chứng từ hôm qua nên không quấy được nữa đâu”.

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Ba Lá (Three-Leaf Clover)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Một tuần làm việc cuối cùng trong chuyến đi công tác ở Tam Á đã kết thúc thuận lợi. Về đến sân bay Trùng Khánh, Mạc Hạo sắp xếp cho Vương Tuấn Khải ra bằng cửa VIP để tránh bị fan gặp được gây mất an ninh cho hành khách. Diệp Hạ kéo hành lý ra đến cửa sân bay thì bị cái lạnh buốt của thời tiết phả vào người khiến cô rùng mình. Khi đi cô cũng chẳng chuẩn bị đồ mùa đông gì nhiều vì khí hậu ở Tam Á không lạnh nên giờ sắp chết rét rồi.

Đang đứng co ro thì Vương Tuấn Khải từ đằng sau đi tới khoác áo, quàng chiếc khăn ấm áp mang mùi hương thảo mộc quen thuộc lên cổ cô kèm với đó là giọng nói của anh: “Anh đưa em về”. Rồi anh lấy hành lý của cô kéo đi về phía chiếc xe Lamborghini màu trắng đỗ phía trước. Diệp Hạ vội vàng chạy theo anh trước ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người.

Thấy anh đi đến gần một anh chàng thanh niên từ trong xe bước ra: “Chìa khóa xe đây ạ”.

Vương Tuấn Khải: “ Cảm ơn, mọi người vẫn còn ở đây kia đây ”.

Ngồi trên xe Diệp Hạ tò mò hỏi: “ Xe của anh ? Em nhớ lần trước lúc anh đưa em về là BMW mà ”.

“ Ừm ”.

Bầu trời ban đêm ở thành phố Trùng Khánh thật yên bình và đẹp. Ngoài cửa sổ xe từng khung cảnh rực rỡ vụt qua, những bông tuyết nhỏ lặng lẽ rơi trong màn đêm náo nhiệt.

Chẳng mấy chốc xe đã đến trước chung cư, Vương Tuấn Khải quay sang nhìn Diệp Hạ thì thấy cô đang an tĩnh ngủ. Hôm nay là một ngày bận rộn và vất vả đến lúc gần đến giờ lên máy bay công việc mới kết thúc vì thế anh không nỡ gọi cô dậy.

Một lúc sau, . . . Diệp Hạ mới uể oải tỉnh dậy. Cô đưa tay lên xem giờ ở đồng hồ đeo tay. 11h30 !!! Đã muộn vậy rồi sao. Ban nãy cô tính chợp mắt một lát cho đỡ mệt không ngờ lại ngủ quên mất.

Diệp Hạ quay sang hỏi Vương Tuấn Khải: “ Sao anh không gọi em dậy ? ”.

Vương Tuấn Khải không trả lời câu hỏi của cô mà nói: “ Tỉnh rồi thì lên nhà tắm rửa, ăn uống gì đi rồi hẵng đi ngủ cho thoải mái ”.

Diệp Hạ ngáp ngừng: “ Bây giờ cũng muộn rồi, anh lại ở một mình có muốn lên nhà em ăn chút gì không ? ”

Vương Tuấn Khải ngờ vực hỏi: “ Em . . . sống một mình ? ”. Diệp Hạ gật đầu. “ Khu này đắt nhất thành phố. Không lẽ em là . . . thiên kim tiểu thư ? ”.

“ Em thuê nhà. Tiền lương làm ở tạp chí cũng tương đối cộng với được phụ huynh giúp đỡ một chút. Anh thắc mắc nhiều thế vậy rút cuộc anh có muốn lên nhà em không ? ”

“ Có, đi thăm quan ổ chuột của em một chút ”.

Vương Tuấn Khải lái xe để vào bãi đỗ rồi đứng ở đại sảnh chung cư trông đồng hành lý cho Diệp Hạ chờ cô chạy đi siêu thị mua đồ. Ở đây là khu chung cư cao cấp nên dù muộn xung quanh vẫn có những siêu thị nhỏ luôn mở cửa 24/24. Diệp Hạ đi vào siêu thị ngó nghiêng một vòng xem nên nấu món gì để cho nhanh và tiện cuối cùng quyết định mua đồ về nấu nãy ý, làm đơn giản một chút cũng không mất bao nhiêu thời gian lắm.

Thanh toán xong Diệp Hạ nhanh chóng quay trở lại chung cư, để anh một mình ở đó cô cũng thấy không ổn nhưng để anh đi cùng còn phiền phức hơn.

“ Em mua xong đồ rồi, đi thôi ”. Nghe Diệp Hạ nói Vương Tuấn Khải mới rời mắt ra khỏi điện thoại, trong lúc chờ cô anh đã lấy điện thoại chơi điện tử cho đỡ buồn.

Hai người cùng nhau đi vào thang máy lên tầng 16.

“ Đây là nhà em, mời khách quý vào ”. Diệp Hạ đưa tay mời theo kiểu nhân viên ở các cửa hàng khi thấy có khách đến.

Vương Tuấn Khải đưa tay xoa đầu cô: “ Em nghịch quá đấy ! ”.

Sau đó anh theo sau cô đi vào nhà. Đưa mắt quan sát nhà Diệp Hạ một lượt anh thấy căn hộ của cô rất đẹp nó được trang trí theo lối phong cách châu Âu. Bước vào nhà là một bức tường chắn bên tay phải có tủ để giày, còn bên trái là lối vào phòng khách với bộ sofa nỉ màu vàng kem nhả nhẵn đặt giữa, đối diện với sofa là nơi đặt tivi còn đằng sau là bức tường được gắn những giá sách nhỏ. Điều thu hút anh là ban công, đứng từ đây có thể hít thở không khí trong lành, ngắm toàn cảnh thành phố lúc về đêm. Có lẽ cô cũng cùng cảm nhận với anh nên ngoài ban công có đặt một bộ bàn ghế nhỏ màu trắng. Phía bên phải của phòng khách đặt bộ bàn ăn bằng gỗ rẽ tiếp đi vào phía trong là căn bếp được thiết kế âm cúng, hiện đại với đầy đủ tiện nghi. Bên cạnh phòng khách có một lối đi dẫn đến phòng ngủ. Mọi thứ trong căn hộ đều mang lại cảm giác nhả nhẵn, tinh tế nhưng đâu đó vẫn được Diệp Hạ thêm vào một chút đáng yêu như một vài cái gối ôm ngộ nghĩnh ở sofa chẳng hạn.

Diệp Hạ đặt chìa khóa nhà lên mặt bàn ở phòng khách rồi bật hệ thống sưởi trong nhà lên: “ Anh ngồi chờ em một chút, em đi cất hành lý đã ”.

“ Ừm ”.

Vội vàng cất hành lý, thay quần áo sang đồ mặc nhà cho thoải mái Diệp Hạ từ phòng ngủ đi ra. Cô đưa mắt nhìn về phía phòng khách nhưng không thấy anh đâu cả chỉ có chiếc áo khoác của anh ở đó. Anh đi đâu mất rồi ?

Mang theo thắc mắc Diệp Hạ đi vào bếp. Há ? ? ? Đây có phải là mơ không, cô đưa tay lên dụi mắt. Cảnh tượng đấy vẫn ở đó không có gì thay đổi, vậy là thật à.

Vương Tuấn Khải đang đứng trong bếp luộc mì Ý, thấy Diệp Hạ đi vào đứng ngăn người dụi mắt, anh lên tiếng kéo Diệp Hạ trở lại hiện thực: “ Diệp Hạ, lại đây làm phụ bếp cho anh ”.

“ À ”. Cô vô thức đi tới chỗ anh. Sau một lát bận rộn loay hoay trong bếp đến lúc gần nấu xong Diệp Hạ mới phản ứng: “ Không ngờ có một ngày em lại tận mắt thấy Vương Tuấn Khải – nam thần vạn người mê đứng bếp nấu nãy cho em ăn ”.

“ Vậy sau này anh sẽ nấu tiếp cho em ăn ”.

Cô tình nghịch đùa: “ Khỏi. Em mời không nổi đâu ”. Vừa nói xong thì Diệp Hạ bị Vương Tuấn Khải đưa tay lên捏éo mũi.

Lúc hoàn thành xong bữa tối muộn Diệp Hạ dọn bàn ăn rồi cô quay vào bếp nhìn thấy Vương Tuấn Khải đang cẩn thận lấy mỳ ra đĩa làm cô đứng mỉm cười. Một nụ cười ngọt ngào, tràn ngập hạnh phúc. Đang đứng cười thì bị Vương Tuấn Khải nhìn thấy một màn này, anh tiến đến gần hỏi: “ Em cười gì vậy ? ”.

Diệp Hạ buột miệng nói ra suy nghĩ của mình: “ Em cảm thấy . . . chúng ta rất giống vợ chồng mới cưới ”. Vừa nói xong hết câu Vương Tuấn Khải vươn tay đôi tay dài ra, ôm eo Diệp Hạ đặt một nụ hôn lên môi cô. Sao lần nào anh cũng đánh úp cô vậy, như thế không tốt cho trái tim bé nhỏ chút nào. Diệp Hạ kháng cự không lại, đành để mặc anh muốn làm gì thì làm.

Mấy phút sau, Vương Tuấn Khải mới buông cô ra. Anh đem đĩa mỳ Ý đặt lên bàn rồi gọi Diệp Hạ đang đứng ở cửa bếp ra ăn.

Ném thử thành quả của anh Diệp Hạ đưa ra ý kiến nhận xét: “ Em cảm thấy anh nấu ăn cũng không tồi đâu. Rất ngon ”.

“ Quá khen. Đây là do tự học thành tài ”.

“ Anh tự luyện quá đấy ! ”.

Vương Tuấn Khải giả vờ tức giận: “ Vậy thì ăn xong em dọn dẹp ”.

Ăn xong mặc dù nói để Diệp Hạ dọn dẹp nhưng Vương Tuấn Khải cũng giúp cô dọn còn việc rửa bát thì Diệp Hạ làm bởi anh không đầu lại về kiên quyết của cô, thế là anh đành đứng một bên “ canh ” cô.

Chờ Diệp Hạ làm xong, anh chào cô ra về để cô nghỉ ngơi bây giờ đã quá khuya rồi: “ Được rồi, em vào nghỉ ngơi đi ”.

“ Tạm biệt ”. Nói lời chào tạm biệt, Diệp Hạ kiễng chân đặt một nụ hôn nhẹ lên môi anh. Bất ngờ vì sự chủ động của cô khiến Vương Tuấn Khải hơi bất động nhưng sau đó lại cười trong lòng rồi đi về phía thang máy.

11h trưa . . .

“ Gấu trúc ! Dậy mau ! ! ! ”. Tiếng cô nàng Dương Đình vang inh ỏi bên tai Diệp Hạ. Cô quyết bỏ mặc ngoài tai lời gọi của tiểu Đình chồm chồm lên tiếp tục ngủ.

Bực mình vì gọi mãi mà bạn vẫn không nhúc nhích Dương Đình gào lên: “ Cậu có dậy không thì bảo. Nhanh lên không thì đừng trách tớ vô tình ”.

Chịu không nổi nữa Diệp Hạ đành uể oải bò dậy: “ Tớ dậy rồi đây. Lần sau cậu gọi có thể nhẹ nhàng một chút được không ? ”.

Dương Đình còn đang bực mình định cho Diệp Hạ một trận nhưng nhìn bộ dạng đầu bù tóc rối của Diệp Hạ khiến cô rất buồn cười nên không nổi đóa nữa: “ Nhìn lại bộ dạng của cậu đi, mau vệ sinh cá nhân rồi đi ăn trưa với tớ ”.

Diệp Hạ lè lưỡi trêu Dương Đình: “ Dạ . . . vâng ạ ” rồi chạy ngay vào phòng tắm để tránh bị “ xé xác ”.

Chờ 30p mà chưa thấy Diệp Hạ đâu Dương Đình gọi: “ Cậu làm gì mà lâu thế ? ”.

“ Hôm qua về muộn với cả lười lên tớ đã tắm rửa gì đâu. Chờ chút nữa đi ”.

15p sau . . . “ A ! A ! A ! ”. Đang gội đầu giờ thì Diệp Hạ nghe thấy tiếng hét thất thanh của Dương Đình. Lại có chuyện gì đây không biết.

Diệp Hạ hỏi vọng ra ngoài: “ Tiểu Đình sao vậy ? ”.

“ Cậu mau ra đây, có tin “ hot ” liên quan đến Vương Tuấn Khải ”.

“ Có vậy mà cậu cũng hét lên ”. Nói rồi Diệp Hạ quay ra gội đầu nốt mặc kệ cô bạn.

Đến khi gội xong Diệp Hạ đi ra từ nhà tắm, cô cầm máy sấy vào ổ điện để sấy tóc. Thấy bộ dạng chẳng quan tâm gì đến tin “ hot ” của Diệp Hạ làm Dương Đình thấy rất lạ. Không phải lúc nào có tin liên quan đến Vương Tuấn Khải Gấu Trúc đều “ bay ” vào xem hay sao. Đem theo thắc mắc Dương Đình hỏi: “ Cậu không quan tâm là tin gì sao ? ”.

“ Có, vậy đây là tin gì ? ”.

“ Đám paparazi chụp được ảnh Vương Tuấn Khải cùng với một cô gái đi vào một tòa nhà đến rất khuya mới thấy anh ấy ra về. Điều đáng nói là tòa nhà đó chính là nơi chúng ta đang ở ”.

Diệp Hạ vô cảm trả lời: “ Ồ ”.

“ Cậu không có phản ứng gì à ? ”. Dương Đình giơ bài báo đó ra trước mặt Diệp Hạ đưa những bức ảnh được chụp cho cô xem nhưng . . . chẳng có phản ứng gì cả.

“Tại sao phải có phản ứng ? Cô gái đó là tớ mà ”.

“Cậu ! ! ! ”. Dương Đình như hiểu ra điều gì nhìn bạn với ánh mắt không thể tin được.

Diệp Hạ gật đầu: “Ừm”.

“Nói mau. Rút cuộc một tháng qua cậu với Vương Tuấn Khải đã xảy ra chuyện gì ? Mà nói mới nhớ cậu đã từng nhờ tớ về việc bị chụp lén nha ”.

Bị “bức tử ” nên Diệp Hạ chỉ có thể vừa sấy tóc cho khô vừa kể lại chuyện trong một tháng vừa qua cho Dương Đình nghe.

“VẬY CẬU VỚI VƯƠNG TUẤN KHẢI ĐANG HẸN HÒ ”.

“Uh ”.

“Mau cảm ơn on tớ đi. Không nhờ có tớ làm sao mà cậu có thể yêu được Vương Tuấn Khải cơ chứ ”.

“VẬY KHÔNG BIẾT AI GIÚP CẬU VỚI TRÁC DẬT PHẠM ”. Nghe thấy vậy Dương Đình mặt bỗng đỏ lên không thể nói được gì nữa.

“Khả năng khiến cho người khác không nói được gì của cậu rất cao siêu đấy ”.

Diệp Hạ cười tươi trả lời: “Cảm ơn”.

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Ba Lá (Three-Leaf Clover)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Sấy tóc xong, Diệp Hạ đi lại phía gian thay đồ đứng ngắm một lượt để xem nên mặc gì. Gian thay đồ của Diệp Hạ có đủ mọi thứ mà bao cô gái mơ ước. Quần áo, nước hoa, đồ make up, túi xách, kính mắt đến từ các thương hiệu nổi tiếng thế giới như Hermes, Dior, Chanel, Prada, Versace,... mỹ phẩm của L’Oreal, Maybeline, Olay, Clinique; trang sức, đồng hồ của các hãng Chopard, Bvlgari, Tiffany & Co, Cartier, Harry Winston; giày của Christian Louboutin, Manolo Blahnik, Jimmy Choo,... Ngoài ra ở đây còn có quần áo do chính tay Diệp Hạ thiết kế và đồ đến từ thương hiệu tầm trung. Chỗ này mới chỉ là một góc số đồ mà Diệp Hạ sở hữu thôi.

Thời tiết hôm nay khá tốt không còn lạnh buốt thế nên cô quyết định chọn váy dạ màu tím hồng của Coach, quần tất, áo khoác lông màu trắng kết hợp với boot cao gót cổ ngắn màu nâu cà phê của Valentino, túi xách Chloé Faye. Đứng soi gương cô thấy đã ổn để thêm hoàn hảo cô buộc tóc đuôi ngựa thấp, đeo chiếc nhẫn Winston Cluster mà cô thích vào tay, xịt một chút nước hoa Sporty Citrus, ngắm một lượt nữa rồi nói với Dương Đình:

“Tớ xong rồi, đi thôi”. Nói rồi Diệp Hạ lấy một chiếc kính mắt của hãng Victoria Beckham trên kệ để kính, cầm đi.

“Ồ ”.

Diệp Hạ và Dương Đình cùng đi ra khỏi nhà, xuống đến bãi đỗ xe Diệp Hạ bảo: “Đi xe của cậu đi, tớ lười lái xe lắm”.

“Lúc nào cũng thế ”. Nói rồi hai cô nàng cùng nhau đi tới chỗ đỗ xe của Dương Đình.

Trong nhà hàng không khí ấm áp, dễ chịu vô cùng. Bọn họ đi tới bàn Dương Đình đã đặt từ trước, nhà hàng này rất nổi tiếng nên lúc nào cũng đông khách và phải đặt từ trước.

Dương Đình: “Cậu muốn ăn gì thì gọi đi, tớ chủ trì cậu chủ chi ”.

“Chỉ có thể là giới”.

Lúc đợi đồ ăn dọn lên Diệp Hạ lại bị Dương Đình tra hỏi chi tiết vụ việc được cho là “kinh thiên động địa ”. Ban nãy cô ấy mới chỉ nghe được sơ bộ.

Dương Đình: “Cậu chưa nói với Vương Tuấn Khải về cậu à? ”.

Cô hiểu tiểu Đình đang nói đến điều gì: “Chưa, để một thời gian nữa khi mối quan hệ ổn định hơn thì nói cũng chưa muộn”.

Ăn xong bữa trưa, Diệp Hạ lại bị lôi đi cà phê ngồi đàm đạo với Dương Đình.

Dương Đình: “ Gấu trúc, nhìn bàn bên kia xem ”.

Diệp Hạ đưa mắt theo hướng nhìn của Dương Đình: “ Sao vậy? ”.

“ Thiếu gia tập đoàn truyền thông Thượng Lăng – Thượng Bạc Nhiên, ngồi bàn bên kia nhìn cậu không rời mắt từ lúc cậu vào đây đến giờ rồi đây. Có lẽ đã bị cảm nắng cậu rồi ”

“ Trước khi nhìn lung tung cậu có thể quan tâm đến chiếc nhẫn cậu đang đeo ở ngón áp út có được không? Tớ kể với Trác Dật Phạm cho cậu biết tay bây giờ ”.

“ Đùng mà ”. Tuy nói thế nhưng Dương Đình vẫn không rời mắt đi. “ Anh ta đi về phía này rồi. Hi! Hi! Có kịch hay để xem ”.

Thấy Dương Đình nói thế Diệp Hạ mới quay sang đó nhìn lại. Đùng là anh ta đang đi tới.

Thượng Bạc Nhiên đi tới trước mặt Dương Đình chào hỏi: “ Xin chào phó tổng biên tập Dương, thật trùng hợp. Tôi ngồi ở bên kia thấy cô nên qua chào ”.

Dương Đình đứng lên vui vẻ chào hỏi: “ Xin chào Thượng tổng, đã lâu không gặp ”.

Anh ta quay sang Diệp Hạ: “ Khách sáo rồi, vị tiểu thư bên đây là? ”

“ Cô ấy là bạn tôi, Diệp Hạ ”. Thấy nhắc đến mình nên Diệp Hạ đành đứng lên tươi cười, giơ tay ra bắt tay với anh ta: “ Xin chào anh, rất vui được làm quen ”.

Thượng Bạc Nhiên: “ Chào tiểu thư, xin tự giới thiệu tôi là Thượng Bạc Nhiên – CEO của tập đoàn Thượng Lăng, rất vui được làm quen. Trông cô rất xinh đẹp. Có thể cho tôi phương thức liên hệ hôm nào có dịp mời cô đi cafe được không? ”.

Nhân lúc anh ta nói chuyện không để ý Diệp Hạ chuyển chiếc nhẫn đang đeo ở ngón giữa sang ngón áp út rồi cô giơ tay lên cho anh ta nhìn: “ Thật ngại quá có lẽ không được rồi, tôi không có ý định hồng hạnh vượt tường ”.

“ Xin lỗi ”. Thế rồi anh ta đứng nói chuyện xã giao với Dương Đình một lúc rồi rời đi, quay trở lại bàn của mình.

Dương Đình mang theo vẻ mặt “ khâm phục ” nhìn Diệp Hạ: “ Đạo hạnh cao thâm. Tại hạ xin bái phục ”.

“ Quá khen ”.

Dương Đình kết luận: “ Đùng là “ Hồng nhan họa thủy ” đi đến đâu gieo họa đến đó ”.

Diệp Hạ làm bộ tự sướng: “ Aizz tớ cũng có muốn thế đâu. Ai bảo tớ xinh thế làm gì ”.

Hai cô gái mãi nói chuyện trêu đùa nhau mà không để ý có người đang theo dõi. Đùng từ xa Vương Tuấn Khải vừa lúc nhìn thấy một màn vừa rồi. Ban nãy lúc tiếp xong đối tác thì anh đi đến đây trùng hợp thấy tất cả sự việc diễn ra. Đang định đi tới giải quyết “ tình địch ” nhưng nào ngờ trình độ từ chối người khác của Diệp Hạ lại cao siêu như vậy làm anh cực hài lòng. Lần này về phải khen thưởng cô mới được.

Dương Đình: “ Đùng rồi, tớ được nhà thiết kế Maris Phạm mời tham gia show ra mắt bộ sưu tập mới, cậu có muốn đi xem không? ”.

“ Được đó, tớ rất thích phong cách thiết kế của cô ấy. Đi giao lưu học hỏi kinh nghiệm một chút cũng được ”.

“ Gớm, nhà thiết kế Cynthia Trần từng đạt giải “ Nhà thiết kế quốc tế xuất sắc nhất ” còn cần học hỏi ai nữa sao? ”.

“ Đùng kiêu ngạo ”.

“ Vâng ”.

“ Trước khi đi tớ muốn đi spa chăm sóc da và tóc. Một tháng vừa rồi không có thời gian mặt tớ có mụn, tóc thì sơ rồi hết rồi đây này ”.

“ Vậy thì đi luôn đi, sự kiện kia bắt đầu lúc 19h, còn phải về thay trang phục nữa ”.

Diệp Hạ và Dương Đình từ spa đi ra là lúc 16h vậy là vẫn còn thừa thời gian cho Dương Đình chuẩn bị. Hai người quay trở lại chung cư để Dương Đình thay đồ.

Bên ngoài căn hộ của Dương Đình có rất nhiều người đứng chờ cô ấy nào là chuyên gia trang điểm, làm tóc rồi thì người mang lễ phục đến cho tiểu Đình chọn.

Diệp Hạ hỏi: “ Chỉ là một sự kiện bình thường mà cậu cũng cần đến họ à? ”.

“ Cậu thì hiểu gì, dù sự kiện nhỏ hay lớn thì lúc nào cũng phải xuất hiện lộng lẫy trước mọi người ”. Haizz là người của công chúng nên khổ thế đó.

Diệp Hạ đầu hàng, góp thêm ý kiến cho Dương Đình: “Vậy thì cậu thiếu stylist rồi”.

“Có cậu rồi còn gì nữa. Mà cậu thì sao?”.

Diệp Hạ nhìn mình từ đầu đến chân: “Cứ mặc như thế này đi là được rồi mà”.

“Lần nào cũng như lần nào”.

“Tớ không muốn công việc ảnh hưởng đến cuộc sống cá nhân. Làm một người thần bí tốt hơn nhiều”.

Diệp Hạ từ lúc trước cho đến bây giờ dù cực kì nổi tiếng nhưng chưa bao giờ cô ấy khoe khoang. Lúc đi dự các sự kiện lớn cũng lặng lẽ đến rồi lặng lẽ về chưa lần nào đi thảm đỏ. Chỉ có những người nổi tiếng trong giới truyền thông, thời trang, một số diễn viên, ca sĩ mới biết cô ấy do đã từng gặp mặt hoặc hợp tác qua còn mọi người chỉ biết đến danh tiếng mà thôi. Nói theo kiểu phim kiếm hiệp thì chính là cao nhân ẩn danh nổi tiếng trong giang hồ. Diệp Hạ làm như vậy tất cả cũng vì cuộc sống cá nhân vui vẻ, bình yên, có thể là chính mình mà không bị mọi người nhòm ngó mà thôi.

Đợi một tiếng sau, Diệp Hạ uể oải bò dậy từ ghế sofa, cuối cùng cô ấy cũng xong rồi.

“Gấu trúc, phong cách này được không?”.

Nghe hỏi cô rồi mắt khỏi điện thoại nhìn tiều, đẹp quá. Dương Đình mặc một bộ váy trễ vai màu trắng có họa tiết cỏ hoa ở phần chân váy của Dior, lối trang điểm màu hồng ngọt lịm và kiểu tóc tết búi khiến cô ấy trông như một nàng công chúa bước ra từ trong truyện cổ tích.

“Tuyệt, thêm một chiếc vòng cổ nữa là hoàn mỹ”.

Đúng rồi, cô phải chụp ảnh lại gửi cho Trác Dật Phàm mới được. “Tiểu Đình nhìn tớ này, cười”. Hi! Hi! Nhìn thấy tấm ảnh này không biết anh ta nghĩ gì đây ta? Giờ còn sớm lát nữa cô sẽ gửi làm quà buổi sáng cho Trác Dật Phàm.

Sự kiện ra mắt bộ sưu tập mới của nhà thiết kế Maris Phạm có rất nhiều người nổi tiếng tham dự. Nhiều diễn viên, ca sĩ, nhà thiết kế đến như vậy nếu Tuấn Khải cũng đến mà gặp được cô thì làm sao đây.

“Cậu cứ đi việc của cậu đi, tớ tự lo cho mình được rồi. Lát chúng ta gặp nhau ở sảnh nhà. Tớ đi tìm chỗ ngồi đây, chẳng may gặp được Tuấn Khải thì toi đời mất”.

“Được rồi”.

Nói xong Diệp Hạ “chuồn” luôn không thấy bóng dáng cô đâu nữa. Cô đi lòng vòng để ngắm ảnh chụp các tác phẩm trước đây của nhà thiết kế Maris Phạm. Những chiếc váy mang vẻ cổ điển giản đơn được làm nổi bật bởi các họa tiết thêu tay bắt mắt trên chất liệu vải mộc mạc. Phong cách thiết kế của cô ấy rất riêng biệt nó mang hơi thở của thời đại mới, lại làm tôn lên nét đẹp truyền thống của người con gái Trung Hoa.

Thấy thông báo sắp đến giờ trình diễn Diệp Hạ quay trở lại hội trường để xem buổi trình diễn. Trước khi đi xem cô không quên đã đến giờ gửi quà cho Trác Dật Phàm “Chúc anh một buổi sáng tốt lành. Hi vọng nó sẽ giúp anh có động lực để hoàn thành công việc trong ngày hôm nay”. Sau đó cô gửi đi tấm ảnh ban nãy vừa chụp.

Ở bên kia, khi tin nhắn đến nơi vừa đúng lúc Trác Dật Phàm rời giường. Nhận được tin nhắn vào sáng sớm khiến anh bức mình nhưng vẫn xem vì sợ có việc gấp. Xem xong anh tỉnh ngủ hẳn, trên môi nở một nụ cười vui vẻ. Bây giờ mà có ai đi ngang qua nhìn thấy biểu hiện cười một mình như có vấn đề của anh ta chắc chắn phải gọi điện cho bệnh viện tâm thần mất. Trác Dật Phàm trả lời tin nhắn: “Cảm ơn em gái yêu của anh”. Kèm đó là một trái tim.

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Ba Lá (Three-Leaf Clover)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Đi vào hội trường kiếm một chỗ ngồi khuất không ai để ý Diệp Hạ chăm chú xem show trình diễn. Đang xem thì người bên cạnh gọi cô: “Nancy Trần?!”.

Hả? Có người gọi cô sao? Cô có quen biết ai ở đây đâu nhỉ?

Diệp Hạ nghi ngờ quay sang, điều nhìn thấy làm cô ngạc nhiên người gọi cô chính là Giám đốc sáng tạo của Coach. Chẳng mấy khi gặp được bạn nên Diệp Hạ vui mừng chào hỏi: “Hi, Stuart Vevers. Sao anh lại lạc đến đây thế này?”.

Stuart Vevers: “Anh đi công tác ở Trung Quốc, nghe nói có buổi trình diễn nên đến xem. Còn em thì sao?”.

“Em cũng có hứng thú với buổi trình diễn này”.

“Vậy à, lát có thể mời em đi cà phê được không? Lâu lắm rồi chúng ta chưa đàm đạo ”.

Cô vui vẻ chấp nhận lời mời: “ Rất sẵn lòng ”.

Hai người nổi tiếng trong giới thời trang cùng ngồi một góc xem show diễn và cùng thảo luận với nhau về phong cách thiết kế mà không ai ở đây biết đến sự xuất hiện của họ. Nếu nhà thiết kế Maris Phạm mà biết đến sự có mặt của họ ở đây hôm nay thì không biết cô ấy sẽ vui mừng đến cỡ nào đây.

“ Đúng rồi, bao giờ thì em cho ra bộ sưu tập mới ”.

“ Có lẽ là khoảng tuần lễ thời trang thu đông năm sau. Em đang bận với cả núi công việc nên chưa có thời gian thiết kế ”.

“ Rất mong chờ thiết kế của em ”.

Xem xong họ cùng nhau đi ra khỏi hội trường. Stuart Ververs mặc quần áo rất thoải mái theo style street lại đeo kính đen khi ra ngoài nên không ai nhận ra anh ta không thì ở đây lại có một trận “ sóng gió ” lớn rồi. Sao cô lại toàn quen với người nổi tiếng thế này.

“ Xin lỗi, em phải gọi điện cho bạn đã ”. Nói rồi cô đi ra một góc gọi cho Dương Đình.

Phải mấy mấy hồi chuông tiểu Đình mới nghe máy: “ Tớ nghe đây ”.

“ Tớ có việc đi trước, cậu về một mình nhé ”.

Tính tò mò nổi lên Dương Đình hỏi: “ Cậu đi đâu đấy, hẹn hò à? ”.

Biết nếu không nói rõ cô sẽ bị tiểu Đình tra hỏi đến cùng, lại sợ nói lâu làm Stuart Vevert phải đợi nên Diệp Hạ trả lời đại luôn: “ Đúng, tớ đi hẹn hò. Thế nhé ”.

Vừa cúp máy sau lưng cô có một giọng nói vang lên: “ Cho hỏi tiểu thư Diệp Hạ đây đi hẹn hò với ai vậy? ”. Người đó cố tình nhấn mạnh từ hẹn hò.

Diệp Hạ quay người lại, bất động trong 3 giây. Đúng là sợ cái gì thì cái đó đến. Giờ nên giải thích thế nào đây. Hu! hu!

Cô ấp úng lên tiếng: “ Đâu có đâu ”.

Nhìn bộ dạng như mèo con ăn vụng bị người ta bắt của Diệp Hạ khiến anh tiện thể chọc cô một chút giả bộ tức giận hỏi: “ Em dám nói dối. Còn nữa, sao em lại có mặt ở đây? ”.

Diệp Hạ chột dạ: “ Em chỉ nói chuyện đùa với bạn thôi à. Là người của tạp chí thời trang thì sao lại không xuất hiện ở đây được ”.

Vương Tuấn Khải nhéo má Diệp Hạ: “ Đi nào ”.

Cô ngơ ngác hỏi: “ Đi đâu? ”.

“ Anh không bán em đâu mà lo ”.

Nghe thế Diệp Hạ mừng anh: “ Lưu manh ”. Sau đó cô nói tiếp: “ Anh đi trước, em đi sau. Nhớ có người nhìn thấy chúng ta đi cùng nhau thì phải làm sao ”.

“ Được rồi, anh tới bãi đỗ xe trước ”. Nghe Diệp Hạ nói thế nên anh đành đi trước. Anh làm như vậy không phải vì không muốn công khai mối quan hệ với cô. Mà chỉ sợ vì anh sẽ làm ảnh hưởng đến cuộc sống của cô thôi mà cô thì cũng không muốn trở thành tâm điểm chú ý.

Nhân lúc anh đi rồi Diệp Hạ chạy lại chỗ Stuart Vevert nói với anh ta rằng có việc bận không đi được mong anh ta thứ lỗi, khi nào đó có thời gian sẽ mời đi ăn để tạ lỗi.

Diệp Hạ đi tới bãi đỗ xe nhìn một lượt tìm bóng dáng của anh. Ồ! Thấy rồi. Anh đã kịp thay bộ vest đen lịch lãm sang phong cách thoải mái với áo nỉ kết hợp áo jacket và quần kaki đang đứng cạnh chiếc Land Rover cả người tỏa ra hơi thở trẻ trung, cuốn hút.

Diệp Hạ vui vẻ đi tới chỗ anh, lặp lại câu đã từng hỏi: “ Xe của anh? ”.

“ Ừm ”

“ Anh thật là giàu có nha. Số em thật tốt, quen được đại gia rồi ”. Diệp Hạ vừa nói xong thì anh đưa tay ra nhéo má cô: “ Nghịch ngợm ”.

“ Đây, đừng có thấy má em nhiều mỡ mà nhéo suốt thế ”. Thấy Diệp Hạ nói vậy anh lại nhéo má cô thêm cái nữa. Vừa nhéo xong anh đã bị Diệp Hạ đuổi đánh.

“ Bình tĩnh chạy chậm thôi, em đang đi giày cao gót đấy cẩn thận không ngã bây giờ ”. Thấy Diệp Hạ chạy quá nhanh làm Vương Tuấn Khải lo lắng nên vội đứng lại để cho cô đánh.

Ngồi trong xe Diệp Hạ bật một bài hát của Vương Tuấn Khải lên nghe. Tiện thể cô phải đảo bói chút thông tin của anh mới được: “Sao dạo này em không thấy anh hoạt động nghệ thuật mấy vậy? ”.

Vương Tuấn Khải thuận thực đánh tay lái xe, rồi trả lời: “ Anh đang trong giai đoạn nghỉ ngơi chủ yếu là đi quay quảng cáo, làm đại diện sản phẩm và lo cho tập đoàn thôi, dạo này đang có dự án lớn. Có lẽ sang năm sẽ quay trở lại với tour concert, bài hát mới, một hai dự án điện ảnh nhưng còn tùy thuộc vào việc của tập đoàn ”.

Tập đoàn trong lời Vương Tuấn Khải nhắc đến là Tập đoàn L.T do anh cùng bạn sáng lập kinh doanh về khách sạn, resort còn công ty quản lý nghệ sĩ là công ty con trực thuộc tập đoàn do Mạc Hạo làm CEO. Anh có niềm đam mê với ca hát và đóng phim cũng không rời xa fan đã luôn bên cạnh lâu như vậy nên vẫn tiếp tục sự nghiệp mặc dù đã là Chủ tịch của cả một tập đoàn lớn. Anh chuyển sang kinh doanh cũng là lo cho sau này thôi.

Diệp Hạ: “ Ừm ”.

“ Bây giờ chúng ta đi ăn chút gì đã sau đó đi xem phim ”.

Vương Tuấn Khải dẫn Diệp Hạ vào một quán ăn nhỏ nằm trong ngõ. Ăn xong vì quá no với cả ở đây chỉ cần đi một đoạn nữa là tới rạp phim nên Diệp Hạ kéo Vương Tuấn Khải đi bộ còn xe ô tô thì gửi lại quán lát quay lại lấy sau.

Hai người nắm tay nhau đi bộ dọc con phố, khung cảnh này thật đẹp. Một đôi trai tài gái sắc nhìn ngời ngời mà lại thanh thoát, thu hút biết bao cặp mắt của người đi đường.

Đến rạp phim xem một lượt những bộ phim đang được chiếu, Diệp Hạ nói: “ Anh nhìn đi rạp đang chiếu 6 bộ phim thì có đến 2 trong số đó là phim do anh đóng. Ngày nào cũng thấy anh nên em không muốn nhìn nữa đâu ”.

Vương Tuấn Khải vô tội nói: “ Đây đâu phải lỗi của anh ”.

“ Đồ tự luyến. Đi, chúng ta đi xem phim Yêu em từ cái nhìn đầu tiên của chị Baby. Em rất thích chị ấy, hơn nữa cũng đọc truyện rồi nên muốn xem thử ”.

“ Rồi, đi nào ”.

Lúc xem xong phim đã là 22h30. Ra khỏi rạp phim thì điện thoại của Diệp Hạ đổ chuông. Cô nhìn tên người gọi rồi trả lời: “ Hi, Daisy ”.

Daisy hiện đang là người được Diệp Hạ giao lại quyền quản lý cửa hàng thời trang khi cô đi vắng. Cô ấy là người chị lúc trước học cùng trường rất thân thiết của Diệp Hạ lại làm việc rất cẩn thận, tỉ mỉ, là nhà thiết kế có năng lực nên Diệp Hạ rất tin tưởng.

“ Bên đấy chắc đã khuya rồi nhưng chị có việc gấp cần tìm em. Xin lỗi vì đã làm phiền ”.

“ Không sao đâu ạ, chị cứ nói đi ”. Chắc hẳn có việc gì đó nên Daisy mới tìm cô, chứ bình thường mọi việc của cửa hàng chị ấy đều lo liệu rất tốt.

Không vòng vo Daisy vào thẳng vấn đề: “ Bên cung cấp vải cho chúng ta đòi tăng giá. Chị đã tìm hiểu rồi nghe nói phía tập đoàn Dolly trả giá cao hơn chúng ta để hợp tác với họ. Có lẽ em cần quay về để giải quyết vì vải của chúng ta sắp hết rồi không đủ để sản xuất cho đợt tới đâu ”.

“ Em sẽ cố gắng trở lại sớm nhất có thể. Chị cứ yên tâm đi, đừng lo ”.

Nghe được lời đảm bảo của Diệp Hạ, Daisy đã yên tâm hơn: “ Vậy thôi em nghỉ ngơi đi ”.

“ Tạm biệt chị, hẹn gặp lại ”.

Đứng chờ một lát sau Vương Tuấn Khải thấy Diệp Hạ quay lại với gương mặt như vừa bị mất gì đó: “ Em sao thế, có chuyện gì à? ”.

Diệp Hạ ủ rũ: “ Công việc gấp vấn đề ”.

“ Nghiêm trọng? ”.

“ Không. Em chỉ không vui vì lại phải làm việc thôi ”.

Vương Tuấn Khải hết nói nổi cô: “ Vậy mà cũng buồn được ”.

“ Có lẽ một tuần tới anh không được gặp em rồi. Ngày kia em đi NewYork chắc phải vài ngày mới quay lại ”.

Vương Tuấn Khải kéo Diệp Hạ vào lòng: “ Thời gian chúng ta gặp nhau còn cả đời mà ”.

Nghe anh nói khiến Diệp Hạ đỏ bừng mặt lên: “ Anh dám chắc chúng ta sẽ bên nhau mãi mãi sao? ”.

“ Chắc chắn ”. Thế rồi anh cúi xuống đặt lên môi Diệp Hạ một nụ hôn.

“ Đây... đây là ngoài đường đấy ”. Nói thế nhưng anh vẫn không có phản ứng gì nên Diệp Hạ mặc kệ dù sao người cần lo lắng là anh chứ đâu phải cô.

Bước vào cửa nhà thì tiếng chuông điện thoại lại vang lên, không lẽ bên Daisy xảy ra vấn đề. Diệp Hạ vội lôi điện thoại từ trong túi xách ra nghe máy: “ Alo ”.

Dương Đình: “ Tớ đây, ban nãy đi chơi vui không? ”.

“ Cậu gọi điện không chỉ vì chuyện này chứ? ”. Cô biết dù cho có rảnh rỗi đến mấy thì Dương Đình cũng không gọi điện khuya như vậy chỉ để hỏi vấn đề này.

“ Tớ gọi điện nhắc cậu sáng mai đi sớm lấy nhiệm vụ ghi chép tới tham dự cuộc tuyển chọn phóng viên mới ”.

“ Được rồi, mai gặp lại ”.

Diệp Hạ vừa tới cửa tạp chí đã bị mọi người vây quanh. Quan hệ của cô với đồng nghiệp rất tốt chỉ không được ỏn lăm với Lạc Y Đình mà thôi. Thực ra chị ta cũng chỉ hơi nghiêm khắc. thích soi mói cô thôi chứ không có ác ý gì nên cô không ghét chị ta.

Thiên Lăng: “ Em đi chơi một tháng ở Tam Á có vui không? Có đem quà gì về cho mọi người không đó? ”.

“ Anh nhìn xem, có thấy ai đi chơi về mà gầy và xuống sắc như em không. Quà anh hỏi đây, em mua chút đặc sản và dây kết cát tường ở chùa tặng mọi người ”. Rồi Diệp Hạ đưa đồng hồ đang cầm trên tay chia cho mọi người. Mọi người chen nhau vào nhận quà, không quên nói cảm ơn Diệp Hạ.

Diêu Viễn: “ Em làm việc với Vương Tuấn Khải thấy thế nào? Mau chia sẻ cảm nhận ”.

“ Rất tốt ”.

An Ninh chen vào: “ Có thể thôi sao??? ”. Diệp Hạ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Ba Lá (Three-Leaf Clover)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Buổi phỏng vấn tuyển thêm phóng viên mãi đến gần trưa mới kết thúc. Cô uể oải rời phòng họp đi kiếm gì đó ăn rồi còn quay lại chiến đấu tiếp. Lúc quay về phòng họp thì chỉ có một mình Dương Đình ngồi đó nên cô tranh thủ thảo luận với cô ấy về người tới dự tuyển để đưa ra kết quả cuối cùng.

Diệp Hạ: “ Cậu thấy sao về người tới dự tuyển? ”.

Dương Đình: “ Hồ sơ cá nhân của họ rất tốt đều tốt nghiệp trường danh tiếng về báo chí, kinh nghiệm làm việc phong phú, cách viết bài cũng ỏn. Ở đây tớ đã chọn ra được một số người rồi, cậu xem thử đi ”.

Nhìn qua một lượt Diệp Hạ chú ý đến một hồ sơ. Cô gái trong ảnh rất xinh, khuôn mặt thanh tú, đôi mắt có vài phần yêu kiều, sao thấy quen vậy nhỉ.

Thấy Diệp Hạ im lặng xem hồ sơ của một người khá lâu, Dương Đình hỏi: “ Sao vậy, có vấn đề gì à? ”.

“ Không. À, tớ cần phải nghỉ việc vài ngày, cậu tìm hộ tớ một lí do gì đó là được. Cửa hàng thời trang xảy ra chút vấn đề nhỏ nên tớ phải quay lại NewYork để giải quyết ”.

“ Được rồi, cứ yên tâm đi đi. Tớ sẽ lo liệu ở đây cho ”.

“ Cảm ơn bạn yêu ”.

Hôm sau, Vương Tuấn Khải đưa Diệp Hạ ra sân bay. Diệp Hạ không cho anh đưa vào tận nơi vì sợ có ai đó bắt gặp lại phiền phức thêm.

Cô lưu luyến nói: “ Bây giờ, em thực sự không muốn đi nữa rồi ”.

“ Chỉ mấy ngày thôi chứ mấy, điện thoại của anh sẽ không bao giờ tắt máy, đảm bảo bất cứ lúc nào em cũng có thể tìm anh ”. Nói đoạn anh trêu cô: “ Anh đây mới phải là người khó chịu vì xa bạn gái mới đúng chứ ”. Thế rồi, anh kéo cô vào lòng ôm tạm biệt.

Ở lại thêm chút nữa lại không muốn đi nên cô rút khoát nói: “ Em đi đây, tạm biệt ”. Rồi cô xuống xe “ vác balo lên và đi ”.

Mới đi có hai tháng mà đến lúc quay lại NewYork cô đã thấy nó thay đổi rất nhiều. Thong thả dạo bộ trên đường phố mùa đông khiến lòng hơi buồn có lẽ vì không có ai ở bên. Cô đi tới quán cà phê Dandelion xem tình hình thế nào. Khi ba mẹ đi du lịch đã để lại cho cô quản lí quán của mẹ và công ty trang sức của ba. Nói thì vậy thôi chứ đã có trợ thủ đắc lực của họ lo liệu cả rồi cô chỉ cần trông nom cẩn thận là được không phải lo gì nhiều vì cô cũng có quá nhiều việc. Đạo này bồi dưỡng thêm cho tiểu Đình và lười nữa nên công việc của tạp chí hầu như cô “ ném ” hết cho cô nàng không thì chẳng rảnh

rồi vậy đâu.

Bước vào quán, thấy Diệp Hạ đến Hiểu Nguyệt chạy ra đón. Cô ấy chính là trợ thủ của mẹ.

Hiểu Nguyệt ngạc nhiên hỏi khi thấy Diệp Hạ tới: “Diệp Hạ, sao cậu lại quay về vậy? ”.

“ Cửa hàng của tớ có việc nên phải quay về xử lí. Ở đây vẫn ổn chứ? ”. Cô với Hiểu Nguyệt bằng tuổi tính tình lại hợp nhau nên rất thân thiết. Có thể tính là bạn thân.

Hiểu Nguyệt làm như tự kiêu: “ Tất nhiên rồi, tớ là ai cơ chứ ”.

“ Vâng, biết rồi ạ ”. Quán rất đông khách lại bận rộn Diệp Hạ nói tiếp: “ Cậu cứ làm việc đi, lấy cho tớ một ly sữa là được ”.

“ Được rồi, ngồi đi nhà ”.

Rời quán café, vì nghỉ ngơi một ngày cho đỡ mệt để mai còn xử lí công việc nên Diệp Hạ đang không có việc gì làm. Đứng rồi, đi thăm Trác Dật Phàm một chút.

Đến tòa nhà tập đoàn, Diệp Hạ có thể tự nhiên đi vào mà không bị cản do ai cũng biết cô là con dâu tương lai của Chủ tịch với cả cô có thể ra vào. Vừa bước vào tòa soạn thấy Diệp Hạ mọi người đã rất ngạc nhiên sau đó lại xum vào hỏi thăm cô. Chào hỏi bọn họ một lượt, Diệp Hạ đi tới phòng Trác Dật Phàm.

Không gõ cửa Diệp Hạ cứ thế thẳng tiến. Đập vào mắt cô chính là hình ảnh Dật Phàm chăm chỉ ngồi làm việc. Thật bất ngờ nha, sao anh ta chăm thế nhỉ?

Thấy có tiếng mở cửa mà lại không nghe thấy tiếng gõ Trác Dật Phàm ngẩng đầu lên xem.

Diệp Hạ tươi cười chào: “ Hi, anh ”.

Trác Dật Phàm thản nhiên đáp: “ Uh ”.

“ Ê, thấy em quay về mà anh không có phản ứng gì à? ”.

“ Tại sao lại phải có phản ứng, điều này rất bình thường mà ”.

“ Vô vị, biết thế không thèm tới thăm anh nữa ”.

Trác Dật Phàm cười: “ Anh đùa thôi. Ban nãy ngồi đây đã nghe thấy mọi người trò chuyện với em rồi ”.

Diệp Hạ nói rồi ngó ra ngoài cửa sổ: “ Anh chăm chỉ thế, hôm nay không lẽ có nắng nóng giữa mùa đông ”.

“ Lâu lâu chăm một chút ”. Nghe thế Diệp Hạ bĩu môi gật đầu.

“ Không đùa nữa, anh xong việc chưa? Đi ăn với em, một mình lang thang buồn lắm ”.

“ Tới nhà anh ăn cơm, tiện thể chúng ta thể hiện tình cảm cho phụ huynh xem một chút ”.

Diệp Hạ xòe tay ra: “ Trả công đây ”.

Thấy thế Trác Dật Phàm đứng lên đập tay vào bàn tay đang xèo của Diệp Hạ: “ Đi nào ”.

Đến nhà Trác Dật Phàm, bước xuống xe cô đã thấy mẹ anh đứng ở cửa đón. Cô chạy tới ôm chăm lấy bà. Bà vui vẻ xoa đầu Diệp Hạ rồi hai người vừa đi vừa nói chuyện mặc kệ Trác Dật Phàm bị “ thất sủng ” đứng một bên.

Bà rất thích Diệp Hạ bởi bà không có con gái với cả cô bé này rất xinh xắn, dễ thương, tính tình lại ngoan ngoãn. Việc Trác Dật Phàm và Diệp Hạ cùng hợp tác để qua mặt Chủ tịch bà đều biết cả nhưng vẫn dung túng cho chúng vì bà thấy hai đứa coi nhau như anh em vậy chuyện tình cảm không nên miễn cưỡng. Bình thường bà toàn ở nhà không đi đâu mấy, giờ có Diệp Hạ tới chơi khiến bà rất vui.

Diệp Hạ về tới nhà cũng đã hơi muộn, do mẹ Trác Dật Phàm giữ cô ở lại chơi thêm một chút sau bữa cơm rồi còn cùng Chủ tịch trò chuyện về công việc.

Điện thoại Diệp Hạ đổ mấy hồi chuông, cô vội vàng chạy ra từ phòng tắm để nghe: “ Em đây rồi ”.

Vương Tuấn Khải: “ Ừm, công việc tốt chứ ”.

“ Tất cả đều tốt ”. Thế rồi hai người “ nấu cháo ” điện thoại một lúc cống hiến rất nhiều cho sự nghiệp viễn thông mới nói lời tạm biệt.

Tất máy, Diệp Hạ thờ dài. Mới xa anh có một ngày mà đã thấy nhớ rồi. Người ta nói cũng không sai mà có tình yêu là sẽ thay đổi chứ bình thường cô có

đa sầu đa cảm vậy đâu. Lúc bố mẹ đi du lịch hay xa nhà đi công tác cô cũng không có cảm thấy nhớ giống như bây giờ. Phải cố gắng giải quyết vấn đề trong hai ngày để còn quay lại Trung Quốc thôi.

Trong phòng họp ở cửa hàng thời trang Rosabella không khí có vẻ ngột ngạt, căng thẳng. Mọi người đang đứng chờ kết quả của cuộc đàm phán giữa Diệp Hạ và giám đốc công ty cung cấp vải cho cửa hàng.

“Kiera, cô cũng biết đấy vì chúng ta hợp tác đã lâu nên tôi mới chưa đồng ý lời mời hợp tác của Dolly vậy nên cô hãy xem xét kĩ cái giá tôi đề nghị”.

“Chỗ tôi là cửa hàng nhỏ làm sao có thể trả được giá đó. Có thể bớt một chút không?”

“Vậy tôi chỉ có thể đồng ý lời mời kia của Dolly thôi”.

Diệp Hạ đứng lên chìa tay ra: “Hi vọng sau này còn cơ hội hợp tác”. Thấy thái độ của Diệp Hạ vị giám đốc bắt tay với cô rồi rời đi.

Daisy đứng cạnh Diệp Hạ nói: “Cái giá ông ta đưa ra cũng không phải là quá đáng, nếu xem xét kĩ thì có thể chấp nhận được. Sao em không đồng ý?”.

Diệp Hạ khoanh tay, nhìn theo hướng rời đi của vị giám đốc kia: “Em đã không muốn hợp tác tiếp với lão từ lâu rồi. Ông ta chuyên môn ăn bớt ăn xén đã thể chất lượng vật liệu càng ngày càng giảm sút nên tiện thể cơ hội này đừng luôn hợp tác và “đá” ông ta sang cho phía Dolly”.

“Em... quá nham hiểm”.

“Người không phạm ta thì ta không phạm người. Bên phía Dolly đang muốn động tay động chân với cửa hàng. Họ đang bắt đầu lôi kéo nhà thiết kế của chúng ta”.

Daisy há hốc miệng: “Em nắm rõ vậy. Chị đang định nói với em họ liên hệ với chị”.

Diệp Hạ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Mọi thông tin em đều biết nhưng chẳng qua có muốn quan tâm không thôi. Nếu họ đã động vào chúng ta thì em sẽ “quậy” tung lên cho họ vui vẻ một chút không còn thời gian quan tâm đến chúng ta. Muốn đấu với em không có đơn giản vậy đâu”.

Daisy cảm thấy nụ cười này khiến cô lạnh thấu xương: “Cũng may chị chưa đắc tội em”.

“Em đã liên hệ với bên cung cấp vải mới rồi. Tuy họ là công ty mới nhưng chất lượng sản phẩm không thua kém gì công ty nổi tiếng, giá cả cũng rất hợp lí. Hợp đồng và phương thức liên hệ với họ em để trên bàn của chị. Sắp hết năm nên chị hãy thưởng cho mọi người thêm 20% lương nữa, còn chị em quyết định tặng thưởng cho hẳn một tháng lương đó”.

“Năm mới em không quay lại đây à?”.

Là chị em vô cùng thân thiết nên Diệp Hạ không ngại nói cho Daisy: “Em bận đi chơi với người yêu rồi”.

Daisy than thở: “Chị đây vì vất vả làm thuê cho em nên chưa kiếm được ai đây này”.

“Chẳng qua chị không muốn đó thôi, chứ chị mà quay đầu một cái số người đứng chờ phải đầy cả Quảng trường thời đại ấy chứ. Vậy nha, còn lại chị xử lí nốt đi, ngày mai em sẽ quay lại Trung Quốc”. Daisy nghe được câu nói cuối cùng của Diệp Hạ thì cô đã ra đến cửa và biến mất. Cái con bé này lúc nào cũng ẩn hiện, dừng dừng như không quan tâm vậy đó.

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Ba Lá (Three-Leaf Clover)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Diệp Hạ quay trở lại Trung Quốc sau 4 ngày đi vắng. Dù ở đây chưa lâu nhưng khi trở lại cô có một cảm giác rất thân quen có lẽ vì nơi đây có người mà cô yêu.

Rời sân bay quay về nhà, Diệp Hạ cất hành lí rồi thay quần áo sau đó “chạy” đi tìm Vương Tuấn Khải tạo bất ngờ cho anh. Hôm qua cô đã hỏi ra được anh ở công ty ngày hôm nay và kiếm được địa chỉ.

Diệp Hạ tới trước tòa nhà tập đoàn L.T. Bây giờ cô lại hơi do dự vì có nên vào hay không sợ sẽ gây ảnh hưởng đến công việc của anh. Do dự một hồi, thôi được rồi đăng nào thì cũng đã tới, vào nào.

Đứng trước quầy lễ tân, Diệp Hạ nói: “Xin chào cô, tôi tới gặp Chủ tịch”.

Trông bộ dạng như trẻ con của Diệp Hạ nên cô lễ tân có vẻ không hợp tác, khuôn mặt vẫn giữ đúng lễ còn giọng nói thì tỏ rõ thái độ: “Cho hỏi cô có hẹn trước không?”.

Diệp Hạ nhìn ra thái độ đó của cô lễ tân nhưng cũng không quan tâm: “Không có”.

“Chủ tịch rất bận không có thời gian gặp cô đâu”. Cô ta vừa nói xong hết câu thì có một giọng nói từ đằng xa truyền tới: “Ai nói là Chủ tịch bận vậy?”.

Cô trực lễ tân thay đổi giọng nói, tươi cười chào: “Chào CEO Bạch, CEO Hạ”.

Diệp Hạ nghe giọng đó thấy quen quen liền quay người lại nhìn: “Chào anh, Hạo Vũ”.

“Chị dâu lâu lắm không gặp, sao anh tưởng em đi NewYork cơ mà?”.

Diệp Hạ ngập ngừng: “Em mới về”.

Hạo Vũ gật đầu như đã hiểu: “Oh... oh”. Diệp Hạ phát hiện ra có người đi cùng Hạo Vũ, đó là một chàng trai vô cùng đẹp trai có ánh mắt hút hồn, cả người mang dáng vẻ lịch lãm nam tính khác hẳn với bộ dạng đại thiếu gia ăn chơi của Hạo Vũ. Phát hiện ra ánh mắt nhìn mình của Diệp Hạ, chàng trai đó lên tiếng: “Chắc em là Diệp Hạ. Chào em, anh là Hạ Mộng Long”.

Diệp Hạ mỉm cười cũng chẳng hỏi tại sao anh ấy biết cô vì từ biểu hiện của Hạo Vũ người ta đâu có ngốc mà không biết cô là ai: “Chào anh, rất vui được làm quen”.

Hạ Mộng Long gật đầu: “Bọn anh cũng có việc tìm Tuấn Khải vậy em đi cùng luôn đi”.

“Cảm ơn anh”. Diệp Hạ rời đi trước ánh mắt kinh ngạc của cô lễ tân.

Chờ cho Hạo Vũ, Mộng Long và Vương Tuấn Khải nói chuyện công việc xong Diệp Hạ đã ngủ gật trên sofa. Ở trên máy bay không thoải mái lắm vừa về cái lại chạy tới đây nên giờ Diệp Hạ đã thấm mệt và ngủ thiếp đi từ lúc nào không hay.

Như cảm nhận được có ai đó tới gần, đặt một nụ hôn lên môi mình Diệp Hạ từ từ mở mắt. Xuất hiện trước mặt cô là gương mặt rõ nét của ai đó, đúng là lợi dụng lúc người ta ngủ mà.

Vương Tuấn Khải ngồi xuống thăm, nhẹ giọng: “Em về lúc nào, sao không nói với anh?”.

Diệp Hạ ngồi dậy, ngái ngủ nói: “Em vừa mới xuống máy bay cách đây mấy tiếng. Định tạo bất ngờ cho anh nào ngờ bất thành còn làm cho hai vị lãnh đạo cấp cao áp giải đến tận cửa”.

Vương Tuấn Khải cung chiêu hỏi: “Giờ muốn đi đâu? Anh xong việc rồi”.

Diệp Hạ suy nghĩ rồi quyết định: “Tùy anh chọn”.

Vương Tuấn Khải nắm tay Diệp Hạ đi ra khỏi tập đoàn. Diệp Hạ cảm thấy không ổn chút nào bởi có quá nhiều người nhìn và bàn tán: “Anh có thể bỏ tay em ra được không?”.

Vương Tuấn Khải càng nắm chặt hơn: “Để cho họ biết mặt bà chủ tương lai”. Giờ thì cô đã hiểu hành động này, có lẽ ban nãy hai người kia đã nói với anh ấy chuyện ở quầy lễ tân.

Hôm nay Diệp Hạ lại được chiêm ngưỡng thêm một chiếc xe khác của Vương Tuấn Khải đó là xe Jeep. Đúng là nhiều tiền có khác. Diệp Hạ cảm thán một hồi.

Thời tiết có vẻ bớt lạnh đi nhiều, có vài tia nắng tinh nghịch len lỏi qua tầng mây chiếu vào trong xe chiếu lên gương mặt trắng ngần của Diệp Hạ.

Điện thoại của Vương Tuấn Khải reo, nhận xong cuộc gọi về mặt của anh có vẻ không tốt lắm: “Xin lỗi. Có lẽ phải thay đổi kế hoạch, anh cần xử lý công việc”.

Chiếc xe từ từ đi vào một khu đô thị nơi đây có rất nhiều biệt thự to, nhỏ khác nhau được thiết kế rất đẹp. Tới nơi Diệp Hạ không khỏi trầm trồ khen ngợi. Nhà của anh là một ngôi biệt thự không to lắm sống một mình sẽ không quá cô đơn vì không gian rộng. Từ cổng đi vào đường đi được rải sỏi trắng, hai bên trồng những khóm hoa nhỏ xinh nhiều màu rực rỡ. Căn biệt thự được thiết kế theo phong cách châu Âu không gian mở với chủ yếu là kính. Tầng dưới gồm phòng khách, bếp, tầng bên trên gồm 3 phòng. Xung quanh biệt thự là cây cỏ, bể bơi và một chiếc xích đu trắng nằm dưới gốc cây hòe.

Thăm quan một lượt căn nhà Diệp Hạ ngồi ở phòng khách khen ngợi: “Căn biệt thự này của anh thật đẹp”. Diệp Hạ tò mò hỏi: “Có thể cho em hỏi chút không? Sao ở kia lại có chiếc xích đu? Em không nghĩ anh có tâm hồn thế đâu”.

“Anh có một đứa em họ nó hay đến đây chơi, chiếc xích đu đấy cũng do nó mà ra”.

“Hai người có vẻ rất thân nhau nhỉ?”.

“Cũng được, hôm nào có dịp anh sẽ giới thiệu hai người với nhau”.

Diệp Hạ hỏi tiếp, cô nhảy đề tài: “Người ban nãy chúng ta gặp là anh Lý Dịch Phong?”.

Vương Tuấn Khải gật đầu: “Xung quanh đây toàn là nhà của nghệ sĩ nổi tiếng cả. Giờ em còn muốn hỏi gì nữa không?”.

Cô mím môi, đảo mắt một vòng rồi trả lời: “Ừm... Bao giờ nghĩ ra em sẽ hỏi tiếp?”.

“Vậy em cứ tự nhiên, anh đi thay quần áo”. Rồi anh đi lên tầng.

Diệp Hạ đi một vòng phòng khách ngó nghiêng, lục lọi đồ đạc như xem đây là nhà mình cuối cùng cô phát hiện ra một quyển album ảnh ở ngăn tủ phòng khách. Cô ngồi xuống thăm lật từng tấm ảnh một để xem rất chăm chú.

Diệp Hạ nói với Vương Tuấn Khải đang ngồi làm việc gần đó: “Hồi bé anh rất đáng yêu nha, trông rất mũm mĩm và đẹp trai”.

“Anh biết mình đẹp trai từ bé mà”. Đúng là đồ tự luyến. Diệp Hạ nghĩ thầm trong bụng, cô mà nói ra kiểu gì cũng bị anh xử lí cho mà xem, kinh nghiệm “xương máu” từ nhiều lần trước đã chứng minh cho cô biết điều này nên tuyệt đối phải giữ im lặng.

Lật đến gần cuối album thì Diệp Hạ thấy có một tấm ảnh chụp, cô giờ bức ảnh đến trước mặt Vương Tuấn Khải chỉ vào mặt một người hỏi: “Cô gái trong bức ảnh này là thanh mai trúc mã của anh à?”.

Vương Tuấn Khải nhìn bức ảnh: “Cô ấy là Duệ Trúc - bạn của anh. Không phải thanh mai trúc mã anh chỉ coi cô ấy là em gái thôi”. Cô nói mà cô gái hôm đó chính là bạn của Vương Tuấn Khải. Cô gái trong ảnh rất giống bức ảnh chụp trong hồ sơ của Đỗ Duệ Trúc chỉ khác bây giờ các nét đẹp trên khuôn mặt sắc nét hơn, có thể nói là dậy thì thành công.

Diệp Hạ ngồi lần mò cuối cùng không tìm được gì nữa mới dừng lại đi tới giá sách sau bàn làm việc đặt ở phòng khách của Vương Tuấn Khải. Đứng nhìn một lượt cô thấy ở đây toàn sách về kinh tế, kiến trúc, âm nhạc, cố gắng tìm thêm thì thấy có một vài cuốn tiểu thuyết trinh thám, tâm lí tội phạm. Hi! Có cái để giải trí rồi, đây đúng là loại sách mà cô thích.

Ngồi khoan thai yên lặng trên chiếc ghế lười đặt cạnh cửa nhìn ra ngoài vườn, cô chăm chú đọc cuốn sách “Đừng nói chuyện với cô ấy”. Quyển sách này rất hay lúc trước cô đã nghe nói đến nó nhưng chưa có thời gian đi mua về để đọc, giờ thì khỏi cần rồi.

Thấy Diệp Hạ hàng ngày nghịch ngợm không chịu ngồi yên một chỗ hôm nay lại yên tĩnh lạ thường ngồi đọc sách khiến Vương Tuấn Khải không quen. Hóa ra cô cũng có một mặt như thế này. Anh cần phải quan tâm cô hơn nữa rồi.

Mặc dù tốc độ đọc sách của Diệp Hạ rất nhanh đã đọc xong bộ sách gồm hai quyển nhưng cũng đã đến giờ cơm tối, Diệp Hạ ôm bụng đói meo chạy đến chỗ Vương Tuấn Khải: “Anh mang em đến đây xong vứt em tự chơi một góc còn mình thì làm việc, giờ định bỏ đói em luôn đấy à?”. Giọng nói của Diệp Hạ như làm nũng mà cũng như hờn giận.

Anh sắp xếp đồng tài liệu gọn gàng, đứng lên dẫn Diệp Hạ đến bếp. Hai người bọn họ lại cùng nhau nấu cơm. Giải quyết xong vấn đề bữa tối Vương Tuấn Khải rủ Diệp Hạ đạp xe đi dạo. Lòng vòng đạp xe đến lúc ra bên ngoài khu đô thị lúc nào không hay.

Vương Tuấn Khải thấy nơi này gần trường của mình nên nói: “Trường cấp 3 của anh ở gần đây, em có muốn đến đó đi một vòng không?”.

“Được đó, cứ đạp như thế này anh rất dễ bị người ta nhận ra”. Diệp Hạ vui vẻ đồng ý ngay, cô rất tò mò muốn biết trường học ở đây như thế nào.

Hôm nay vẫn là ngày học sinh đi học nhờ Vương Tuấn Khải quen với bác bảo vệ nên vẫn có thể vào, có lẽ anh hay quay lại thăm trường. Anh dẫn Diệp Hạ đi tới phòng mà anh đã từng học, dù thời gian anh ở trường không nhiều nhưng quãng thời gian này là đẹp nhất, nhiều kỉ niệm với bạn bè, thầy cô nhất.

Trắng lười liềm chiếu xuống từ phía tây, Diệp Hạ và Vương Tuấn Khải cùng nhau tản bộ quanh trường. Ánh trăng nhu hòa chiếu trên mặt đất, bọn họ nắm tay nhau dạo bộ. Trận gió nhẹ thổi qua, mái tóc dài của Diệp Hạ nhẹ phất qua mặt của Vương Tuấn Khải, ngoài ôn nhu, còn khiến cho lòng người say mê.

Lần trước dạo bộ với anh cô đi giày cao gót nên không chú ý giờ cô đi giày thể thao mới để ý dù bản thân cao tới 1m67 nhưng đi bên cạnh anh vẫn rất thấp và nhỏ bé. Cũng đúng thôi anh cao tới tận 1m85 mà.

Vương Tuấn Khải dừng đi bộ, quay sang nhìn Diệp Hạ. Thấy anh dừng lại Diệp Hạ cũng dừng theo. Anh lấy từ trong túi áo khoác ra một chiếc hộp. Chiếc hộp được mở ra bên trong là chiếc vòng tay Love Bracelet của Tiffany.

Anh lấy chiếc vòng đeo vào tay cho Diệp Hạ: “Tạm thời dùng chiếc vòng tay này khóa em lại đã”.

Diệp Hạ bị bất ngờ, mãi sau mới phản ứng lại, khóe môi cong lên, trong đôi mắt trong veo ẩn hiện ý cười, cô giờ tay nắm chiếc vòng tinh xảo trên cổ tay: “Em có đồng ý nhận đầu mà anh đeo vào tay em”.

Vương Tuấn Khải thấy biểu cảm của cô: “Không lấy thì thôi, trả lại đây cho anh”.

“Hàng đã lặng miễn đòi lại”. Vương Tuấn Khải nhìn cô thật sâu, anh nhìn thấy trong mắt cô tràn đầy tình cảm dịu dàng. Vì thế anh cũng không hề chán chừ ôm người cô dựa vào thân cây, cúi người xuống hôn. Một nụ hôn say đắm như trên thế giới chỉ còn có hai người, mỗi lưỡi quấn quýt, mãi đến khi Diệp Hạ không thở nổi nữa anh mới buông cô ra. Vì bị thiếu không khí nên gương mặt trắng ngần của Diệp Hạ đỏ ửng.

Đi dạo thêm một đoạn nữa thì tới sân bóng rổ. Nhìn mọi người chơi rất hăng say, vui vẻ nên Diệp Hạ cũng muốn chạy tới đó chơi cùng. Cô kéo tay Tuấn Khải rủ anh: “ Em muốn chơi bóng rổ ”.

“ Em cũng biết chơi bóng rổ? ”.

Diệp Hạ kiêu ngạo trả lời: “ Em là ai cơ chứ ”. Với khả năng và bộ dạng không chịu ngồi yên của Diệp Hạ thì làm sao mà không chơi được, anh hỏi chỉ là để cho có thôi.

Thấy Vương Tuấn Khải xuất hiện ở đây khiến mọi người đang chơi bóng trong sân được một trận náo loạn. May thay họ cũng không để ý lắm nên Diệp Hạ và Vương Tuấn Khải có thể thuận lợi vào chơi cùng. Sau mấy trận bóng Diệp Hạ mệt là dừng chơi vào ngồi nghỉ xem Vương Tuấn Khải chơi. Kỹ thuật bóng của anh rất đẹp, rất giỏi cô có thể nhìn ra là anh chưa dùng hết thực lực đây cùng lắm mới chỉ một nửa thực lực, vậy mà đã đạt đến trình độ này rồi.

Chơi thêm một lúc nữa thì Vương Tuấn Khải cũng rời sân. Mọi người được chơi bóng với người nổi tiếng lại được chơi cùng cao thủ bóng rổ nên rất vui, còn hẹn với Vương Tuấn Khải khi nào có dịp thì tới chơi tiếp. Trông anh lúc này rất thoải mái, không gò bó chút nào, không có khoảng cách với mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Ba Lá (Three-Leaf Clover)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Sáng nay, Diệp Hạ dậy rất sớm. Cô còn rất nhiều thời gian nên đã đi ăn sáng, không thể hành hạ cái dạ dày thân yêu của mình được. Đến tòa soạn thì đúng lúc gặp mọi người cũng vừa mới tới. Trong nhóm này ngoài thành viên cũ còn có vài người mới và cả Đỗ Duệ Trúc nữa.

Mọi người trong nhóm thành viên mới thấy có một nữ thần xuất hiện dù là trai hay gái đều được một phen xôn xao. Ai ai cũng nhìn Diệp Hạ không chớp mắt. Lúc trước bọn họ đã thấy Phó tổng biên tập và Đỗ Duệ Trúc xinh đẹp lắm rồi không ngờ còn có một người xinh đẹp hơn hai người họ vạn phần. Trời sinh Diệp Hạ có vóc dáng và khuôn mặt xinh đẹp, làn da trắng mịn màng như gốm sứ, ánh mắt đen láy, trong veo sáng ngời. Ngày thường cô chỉ mặc đơn giản nhưng vẫn thanh nhã động lòng người khiến cho bọn họ đều ngẩn ngơ ngắm nhìn.

Thiên Lăng giới thiệu những thành viên mới cho Diệp Hạ biết. Nhanh chóng cô đã làm quen được với họ một cách dễ dàng. Chờ cho bọn họ đi trước đám Thiên Lăng tụ tập lại nói chuyện với Diệp Hạ: “ Em dạo này bận rộn đi công tác quá đấy ”.

“ Em đâu có muốn vừa đi về lại phải đi tiếp nhưng nhiệm vụ cấp trên giao thì làm sao có thể từ chối. Công việc này em vẫn còn muốn làm ”. Thiên Lăng gật đầu.

Diêu Viễn lại tiếp lời: “ Trong thời gian em đi có rất nhiều tin “ hot ” đó? ”.

Diệp Hạ rất thích nghe tin bất quái nha: “ Có tin gì vậy, chị mau nói đi ”. Rồi Diêu Viễn kể cho cô một đồng chuyện trong tạp chí nào là phóng viên mới nọ với phóng viên mới kia ra sao. Chị ấy thấy ai đáng ghét nhất.

Đứng bên cạnh nghe được Diêu Viễn kể Bảo Bảo cũng “ nhảy ” vào nói tiếp: “ Anh thấy đáng ghét nhất vẫn là Đỗ Duệ Trúc, cô ta cậy mình đã làm lâu năm ở tạp chí nước ngoài lại có bằng cấp cao nên toàn tham gia góp ý kiến cho bài viết và công việc của bọn anh. Làm như bằng cấp của bọn anh thấp lắm ý, anh đây tốt nghiệp Đại học tổng hợp Texas - Austin nhá. Không biết ai làm được lâu hơn đâu. Nói đến làm anh lại bực mình ”.

An Ninh và Thiên Lăng nghe thấy cũng đồng thanh: “ Tôi cũng thấy vậy ”.

Diệp Hạ: “ Thôi nào mọi người hạ hỏa đi. Người ta cũng đâu có ác ý gì. Lát em mời mọi người bữa trưa để giải tỏa bực tức nhá ”.

Bảo Bảo cười, vỗ vai Diệp Hạ: “ Vẫn là tiểu Hạ của anh tốt nhất ”.

Thiên Lăng: “ Ai là tiểu Hạ của anh hả? Em ý là của tôi ”. Thế rồi Thiên Lăng nhào tới định ôm Diệp Hạ nhưng cô phản ứng nhanh đã nhảy ra xa tránh né. Cuối cùng Thiên Lăng ôm trượt theo quán tính nhào vào người Diêu Viễn đứng gần đó.

Diệp Hạ hết chịu nổi bọn họ rồi: “ Thôi đi, em là của em. Mọi người giải tán làm việc đi lát lại bị chị Y Đình phạt em không chịu trách nhiệm đâu nha ”.

Làm việc được một lúc thì Dương Đình thông báo với mọi người họp kế hoạch. Vì còn là thành viên mới so với đám Bảo Bảo nên văn bản cuộc họp được Diệp Hạ ghi chép.

Khi buổi họp gần kết thúc Dương Đình nói: “ Diệp Hạ, vì lúc trước cô đi vắng vài ngày nên giờ tôi nói qua cho cô biết. Những thành viên mới đến đã được tôi chia nhóm họp tác với các thành viên cũ cả rồi, còn lại Duệ Trúc giờ cô đã về thì tôi để cô ấy họp tác với cô. Dù cô ấy là người có nhiều kinh nghiệm nhưng vẫn chưa nắm rõ được cách làm việc ở tạp chí chúng ta nên mong cô giúp đỡ. Có ý kiến gì không? ”.

Diệp Hạ: “Tôi không có ý kiến”.

Sau đó Dương Đình quay sang nói với Đỗ Duệ Trúc: “Tôi đề cô hợp tác với Diệp Hạ, mong hai người hợp tác vui vẻ”.

Nói xong Dương Đình nói với mọi người: “Còn ai có ý kiến gì không?”.

Thiên Lăng: “Tôi muốn hỏi bao giờ thì Tổng biên tập mới sẽ tới đây. Đã gần bốn tháng kể từ ngày có quyết định rồi”. Thiên Lăng đã lên tiếng nói ra suy nghĩ bấy lâu nay của mọi người nên bọn họ bàn tán xôn xao.

Diêu Viễn ngồi cạnh Diệp Hạ ghé sát vào nói với cô: “Chị cũng tò mò không biết Tổng biên tập mới của chúng ta là người thế nào. Có nguồn tin thì nói đó là một bà cô già, người thì nói là một người trẻ tuổi tính tình kì quái, người thì nói đó là một đại mỹ nữ”.

Diệp Hạ: “Em thấy cái cuối đúng đấy”. Ai tung ra cái tin đồn quái quỷ này vậy, cô mà biết đó là ai thì chết chắc.

Diêu Viễn: “Chị thấy hai cái đầu còn tin được, chứ cái cuối thì không chắc”.

“Chị không thấy Phó tổng biên tập của chúng ta đó à”.

Diêu Viễn nghĩ lại, gật đầu đồng ý: “Cũng đúng ha”.

Dương Đình gõ bàn ba cái để mọi người trật tự rồi nói: “Tổng biên tập ở lại để làm nốt công việc còn giờ nên có lẽ qua năm mới sẽ tới đây”.

Tất cả mọi người đều gật đầu, không còn bàn tán nữa, Dương Đình nói tiếp: “Được rồi, mọi người nhớ nộp bài đúng hạn. Cuộc họp đến đây kết thúc. Giải tán”.

Lúc kết thúc cuộc họp An Ninh, Diêu Viễn, Bảo Bảo, Thiên Lăng đi qua chỗ Diệp Hạ đều tặng lại cho cô một câu: “Em tiêu đời rồi, xin chia buồn”. Mọi người là bạn bè thế đấy hả???

Trở lại chỗ ngồi của mình Diệp Hạ bận rộn hoàn thành bài phỏng vấn cuối cùng hôm đi công tác Tam Á, rồi chuẩn bị tư liệu viết bài mới.

Đỗ Duệ Trúc đi tới chỗ Diệp Hạ đặt một cốc trà lên bàn cô: “Chào em, chị tên là Đỗ Duệ Trúc, năm nay 26 tuổi, rất vui được làm quen và hợp tác với em”.

Diệp Hạ đứng dậy cầm cốc trà giờ lên: “Cảm ơn chị”. Cô đặt cốc xuống nói tiếp: “Em tên là Diệp Hạ, năm nay 23 tuổi, rất vui được biết và hợp tác với chị. Em cũng là thành viên mới của tạp chí chỉ là vào sớm hơn chị một chút, kinh nghiệm làm việc cũng không có gì nhiều mong chị chỉ giáo thêm. Hôm vừa rồi em đi công tác nên không thể tham gia buổi chào đón thành viên mới, thất lễ rồi”.

Duệ Trúc cười, nụ cười của cô ấy rất đẹp: “Quá lời rồi. Vậy công việc của chúng ta tuần này là gì?”.

“Em được giao phụ trách buổi chụp ảnh bìa tạp chí và phỏng vấn Lưu Thị Thi, hôm đây chị có thể đi cùng em. Tài liệu em sẽ chuyển cho chị”.

“Chị biết rồi, em làm việc tiếp đi”. Sau đó cô ấy quay trở lại vị trí của mình.

Cô cảm thấy Duệ Trúc là người cũng đâu có kiêu ngạo như mọi người nói, rất thân thiện đó chứ. Nhưng có lẽ không nên như vậy mà đã nhận xét một người, cần phải có thời gian tìm hiểu thì mới được, đây mới là phong cách làm việc của cô.

Diệp Hạ đi vào phòng của Dương Đình. Tiểu Đình đang nói chuyện điện thoại nên cô ngồi xuống đối diện với cô ấy để đợi.

Cúp máy, Dương Đình hỏi: “Cậu chạy về nhanh thế, sao không ở đây chơi thêm vài ngày”.

Diệp Hạ làm ra vẻ hai mắt long lanh, khuôn mặt buồn bã: “Nhớ cậu nên tớ phải về thôi”.

“Biết thừa cô rồi, không phải ngại biện. Cô chạy về với người yêu thì có”.

Diệp Hạ cười, đánh tay: “Thông minh. Được rồi không đùa nữa, mấy hôm vừa rồi có chuyện gì không?”.

“Có. Tổng biên tập Harper’s Bazaar Singapore - Đỗ Chính Hiền gọi điện cho tớ nói là không liên lạc được với cậu nên nhờ tớ chiếu cố cho em gái anh ta một chút”.

Diệp Hạ ngạc nhiên, cất cao giọng: “Em gái anh ta? Ai? Đừng nói với tớ là Đỗ Duệ Trúc nha”. Cô nhớ trong danh sách những người mới có mỗi Duệ Trúc họ Đỗ thôi. Không phải trùng hợp vậy chứ.

Dương Đình đáp: “Cậu nói đúng đó”.

“Vậy nên cậu mới để cô ấy làm việc với tớ?”.

“Chỉ một phần thôi. Mọi người có vẻ không thích cô ấy lắm không ai chịu hợp tác cùng cả nên tớ mới giao cho cậu”.

Diệp Hạ khóc không ra nước mắt, ủ rũ gật đầu. Đã là em gái của Đỗ Chính Hiền thì phải giúp thôi, cô rất thân với anh ta không giúp thì không được đâu.

“Đỗ Chính Hiền cùng em gái như vậy sao không để cô ấy làm ở Bazaar Singapore. Anh ta là bạn thân với Trác Dật Phàm còn gì?”.

Trác Dật Phàm và Đỗ Chính Hiền là bạn thân hai người họ quen nhau do học cùng lớp, ở cùng phòng kí túc tại Đại học Columbia, cô quen Đỗ Chính Hiền cũng là do hợp tác tham gia dự án của trường. Còn tại sao mà cô không gặp được Trác Dật Phàm từ lúc đi học thì đáp án chính là anh ta còn học Đại học Harvard nữa nên cơ hội gặp được anh là rất thấp.

“Thấy Dật Phàm có nói là em gái Đỗ Chính Hiền muốn quay về Trung Quốc làm việc để gặp lại bạn hồi bé”.

Diệp Hạ ảo não nói: “Được rồi, biết vậy đã. Chắc chắn Đỗ Chính Hiền vẫn sẽ gọi điện tìm tở cho mà xem”.

“Uh, mà bao giờ cậu định quay về vị trí của mình vậy. Lúc này làm tở lo muốn chết”.

“Cậu đã nói với mọi người là qua năm mới rồi còn gì”.

Dương Đình ngập ngừng: “Nếu vậy... cậu định nói với Vương Tuấn Khải thế nào?”.

Diệp Hạ thờ dãi: “Nói thật thôi chứ làm sao bây giờ. Tở cũng có định giấu anh ấy đâu, chỉ là... không biết anh ấy sẽ phản ứng sao thôi”.

Dương Đình gật đầu, an ủi bạn: “Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều quá chắc không có vấn đề gì đâu. Mau đi làm việc đi không mọi người lại nghi ngờ bây giờ”.

Diệp Hạ mang tâm trạng không tốt quay ra từ phòng của Dương Đình làm mọi người tưởng cô bị cho một trận nên chạy tới an ủi. Lấy lại tinh thần cô mau chóng lên dây cót làm nốt bài phỏng vấn cho xong.

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Ba Lá (Three-Leaf Clover)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Thời gian cứ thế trôi qua, Diệp Hạ và Vương Tuấn Khải đã ở bên nhau được gần ba tháng. Bình thường lúc cả hai rảnh rỗi sẽ cùng nhau đi chơi, dạo phố, xem phim hoặc cùng nhau ở nhà nấu ăn rồi nằm dài cả ngày, tối hôm nay cũng không là một ngoại lệ.

Diệp Hạ ngồi dưới thảm cạnh bàn ở sofa chăm chú đọc truyện Archimedes thân yêu mà cô mới tìm được trên ứng dụng đọc sách QQ. Vương Tuấn Khải đi ra từ bếp đến cạnh cô đặt tách trà xuống bàn rồi ngồi lên sofa: “Hai hôm nữa anh phải đi Thượng Hải để tham gia sự kiện và tập duyệt luôn cho chương trình năm mới của đài Hồ Nam. Đến hôm diễn em có muốn đến xem không? Anh lấy vé cho”.

Diệp Hạ vẫn đọc truyện, trả lời anh: “Em còn phải xem công việc thế nào đã, đến lúc đó sẽ nói cho anh biết”.

“Ừm. Em đọc ít thôi không hỏng mắt”.

Diệp Hạ lưu lại đoạn truyện đang đọc dở, tắt đi, ngẩng mặt khỏi điện thoại nhìn anh nói chuyện: “Yên tâm đi, em có phải trẻ con nữa đâu”. Rồi cô lấy tách trà, nhấp một ngụm.

Vương Tuấn Khải đưa tay xoa đầu cô: “Vâng... em không phải trẻ con”.

“Cái giọng như con gái lớn rồi của anh là sao hả??? ”.

Vương Tuấn Khải thân nhiên nói: “Đâu có, anh không cảm thấy vậy”. Vừa rút câu anh đã bị Diệp Hạ cầm cái gối ôm bên cạnh đánh tới may mà anh nhanh nhẹn tránh kịp. Thế rồi anh không quên chọc cô: “Em định mưu sát chồng à?”.

Diệp Hạ nghe thấy thì bỗng đỏ mặt, phản đối: “Này, ai là vợ của anh hả??? ”. Vương Tuấn Khải cười, nhún vai, xòe tay ra.

Diệp Hạ tức giận: “Hừ, không thèm chơi với anh nữa”. Cô lại ngồi xuống sàn, lấy điện thoại ra lên weibo lượn một vòng, không quan tâm đến anh nữa.

Vương Tuấn Khải ngồi xuống cạnh cô: “Giận rồi à! ”. Diệp Hạ không trả lời. Vậy là anh lấy máy tính bảng ra vẽ vẽ trên đó một hồi rồi đưa ra trước mặt Diệp Hạ. Cô nhìn thấy liền bật cười. Anh lấy ảnh của mình vẽ lên đó chiếc áo choàng đỏ, mắt kính xanh trông rất buồn cười.

Xem một lượt weibo, Diệp Hạ nói với Vương Tuấn Khải đang ngồi làm việc cách đó không xa: “Fan của anh đang nói là lâu lắm rồi không thấy anh đăng weibo đây”.

Vương Tuấn Khải suy nghĩ: “Đúng là rất lâu rồi. Vậy anh sẽ đăng weibo”.

Diệp Hạ cúi đầu xuống nghịch điện thoại tiếp, vì mãi xem mà cô không hề hay biết có ai đó đã lấy điện thoại ra chụp ảnh mình. Lúc đang xem tin tức thì có thông báo Vương Tuấn Khải đăng bài.

Bức ảnh chụp Diệp Hạ từ xa không rõ mặt vừa đăng lên kèm với dòng “Bờ vai của anh vĩnh viễn là điểm tựa của em” và icon trái tim đã làm weibo dậy sóng, mau chóng từ khóa về anh lên đầu top tìm kiếm. Fan hâm mộ, đồng nghiệp của anh để lại rất nhiều lời chúc ở dưới bài đăng. Fan không hề có ý kiến gì về việc Vương Tuấn Khải có người yêu cả mà còn mong nhìn thấy được mặt của Diệp Hạ. Không chỉ có vậy, weibo của Diệp Hạ cũng được rất nhiều lượt theo dõi vì ban nãy Vương Tuấn Khải có tag tên cô vào.

Nhìn thấy những việc này Diệp Hạ nhìn kẻ đầu xỏ đã chuẩn bị bỏ chạy, gào lên: “Vương Tuấn Khải anh được lắm dám chụp lên em. Anh đứng lại đó cho em”.

Xém chút nữa là bị anh hại rồi, thông tin cá nhân ở trên weibo của cô không có nhiều chữ không thì xong rồi.

Kéo theo sự việc này là Diệp Hạ được lên đầu đề toàn bộ báo giải trí. Vương Tuấn Khải cũng trả lời với truyền thông xác nhận rằng đã có bạn gái. Vì không tìm được bất cứ thông tin gì về Diệp Hạ nên giới truyền thông Trung Quốc lại được một phen đoán già đoán non xem Diệp Hạ rút cuộc là ai mà thần bí đến vậy, còn đặt ra rất nhiều giả thiết về thân phận của cô. Dù có vậy thì hai người bọn họ vẫn gặp nhau được thường xuyên, cuộc sống của Diệp Hạ vẫn vậy chẳng có gì thay đổi cả.

Hôm nay là ngày Vương Tuấn Khải đi THượng Hải. Cô và anh lại phải xa nhau rồi. Tiền anh ra sân bay xong, Diệp Hạ quay về tạp chí luôn vì chiều cô còn phải phụ trách buổi chụp ảnh bìa.

Đầu giờ chiều, Diệp Hạ đến studio trước giờ chụp ảnh hơn một tiếng để kiểm tra mọi thứ đã được chưa còn thiếu gì nữa không và chờ đón Lưu Thi Thi. Vừa bước vào studio thì cô thấy Đỗ Duệ Trúc đã ở đó đứng chỉ đạo mọi người làm việc.

Thấy Diệp Hạ tới mọi người trong nhóm chạy tới chỗ cô, cô bé staff thay mọi người lên tiếng: “Chị Diệp Hạ, sao giờ chị mới tới mọi người ở đây sắp bị hành chết rồi”.

“Có chuyện gì vậy?”.

Cô ấy chỉ về phía Đỗ Duệ Trúc nói: “Chị ta bắt mọi người chỉnh cái nọ cái kia theo ý của chị ta đến xoay như chong chóng mà đầy đều là ý kiến của chị”.

“Cô ấy là phóng viên mới, người được giao hợp tác với chị, cứ làm theo cô ấy đi”. Diệp Hạ quay sang nói với mọi người: “Mọi người vất vả rồi, lát tôi mời mọi người uống nước”.

Diệp Hạ đi tới chỗ Đỗ Duệ Trúc đang đứng chỉ đạo hiện trường, thấy cô tới cô ấy có nói qua với cô về ý tưởng của mình một chút: “Ý tưởng của chị là như vậy. Xin lỗi, em là người phụ trách chính mà lại không báo trước với em”.

Diệp Hạ đáp: “Không sao đâu ạ, tốt cho buổi chụp hình và phỏng vấn là điều mọi người nên làm mà”.

Sắp xếp xong ổn thỏa, đón được Lưu Thi Thi rồi buổi chụp hình bắt đầu. Sau đó mọi người lại đổi sang studio bên cạnh để phỏng vấn, hiện trường bên đó Diệp Hạ đã giao cả cho Đỗ Duệ Trúc lo liệu.

Trong lúc chờ đợi mọi người chuẩn bị đạo cụ, máy quay Diệp Hạ đi tới nói chuyện qua với Lưu Thi Thi về vấn đề phỏng vấn rồi hai người còn nói chuyện phiếm mất một lát để chờ đợi. Khi tiếp xúc cô cảm thấy cô ấy là người rất gần gũi, vui tính không hề có chút thái độ ngạo mạn nào cả, luôn cố gắng phối hợp với mọi người một cách tốt nhất. Hợp tác với cô ấy thật sự rất thoải mái.

Đang trò chuyện thì điện thoại của Diệp Hạ kêu, cô đứng lên đi ra ngoài nghe máy: “Alo”

Đỗ Chính Hiền vui vẻ lên tiếng: “Chào em gái, còn nhớ anh không đó”.

“Này nhá, giờ em là sếp của anh rồi đó ha”.

Đỗ Chính Hiền cố ý kéo dài giọng ra nhấn mạnh từ sếp: “Vâng thưa sếp...”.

Diệp Hạ vừa cười vừa nói: “Em xin đầu hàng, không đầu lại anh khoản làm người ta tức chết đâu”.

“Vậy chúng ta vào vấn đề chính nha. Anh muốn nhờ em để ý đến em gái anh một chút”.

Diệp Hạ nghiêm túc trở lại: “Em có nghe Dương Đình nói qua rồi, về vấn đề này thì anh yên tâm. Em sẽ giúp trong phạm vi có thể”.

“Tĩnh tình nó hơi kiêu ngạo lại cật thế nên mong em để ý, có thể sửa được tật xấu này cho nó thì càng tốt”.

“Em không giỏi đến thế đâu. Có khi em còn cần chị ấy chỉ bảo nhiều ấy chứ”.

“Cô mà không giỏi thì sao giờ này anh phải làm cấp dưới của cô hả?”.

“Tại IQ của anh không bằng em”. Diệp Hạ vừa dứt lời thì ở đầu dãy bên kia “gào” lên: “Trần Diệp Hạ!”.

Diệp Hạ cười: “Bình tĩnh, bình tĩnh đi nào. Hít vào... thở ra. Thả lỏng tinh thần”.

Đỗ Chính Hiền sau khi hạ hỏa nói với Diệp Hạ: “Khả năng làm người ta tức chết của em mới là cao siêu. Anh đây xin nhận không bằng”.

“Được rồi, việc anh nhờ em nhất định sẽ cố gắng. Nhưng em có điều kiện”.

“Em còn dám ra điều kiện với anh?”.

“Vậy rút cuộc anh có đồng ý hay không?”.

Đỗ Chính Hiền giờ cò đầu hàng: “Được, được nói mau”.

“Thứ nhất, yêu cầu anh không tiết lộ cho em gái biết thân phận của em vì hiện tại em cũng đang làm phóng viên của tạp chí, còn lí do vì sao làm phóng viên thì anh đừng hỏi. Thứ 2, nếu em gái anh có làm điều gì gây tổn hại đến tạp chí hoặc làm xảy ra điều gì sai sót thì em sẽ thẳng tay xử lí tùy mức độ nặng nhẹ. Anh có ý kiến gì không?”.

Nghe xong Đỗ Chính Hiền trả lời: “Anh không có ý kiến”. Anh biết đây là phong cách làm việc của Diệp Hạ dù là bạn bè thân thiết hay người nhà cô đều công tư rõ ràng. Cô chịu nhận lời giúp đỡ đã là nể mặt anh lắm rồi.

Có người ra gọi Diệp Hạ nên cô nói tiếp: “Em phải làm việc rồi. Tạm biệt”.

Lúc cúp máy Đỗ Chính Hiền không quên chọc Diệp Hạ: “Vậy sắp đi làm việc...”.

Kết thúc cuộc gọi Diệp Hạ đi vào trong để quay phòng vấn ngán và hỏi thêm một số thông tin về còn viết bài. Sau hơn một giờ đồng hồ thì cuối cùng công việc cũng hoàn thành thuận lợi dưới sự hợp tác ăn ý của tất cả mọi người.

Xong việc, Diệp Hạ chuẩn bị ra về thì Đỗ Duệ Trúc gọi cô lại: “Giờ cũng đã đến bữa tối, có thể mời em đi ăn được không? Chị muốn hỏi em vài điều về bài phỏng vấn”.

Diệp Hạ vui vẻ nhận lời: “Được ạ”.

Thế rồi, Đỗ Duệ Trúc lái xe của cô ấy tới đưa Diệp Hạ tới một quán ăn nhỏ. Diệp Hạ nhận ra đây chính là quán ăn mà lần trước Vương Tuấn Khải dẫn cô tới đây.

Trong lúc chờ đợi, hai người cùng ngồi trò chuyện với nhau. Đỗ Duệ Trúc là người lên tiếng trước: “Quán ăn này có món ăn ngon nhất đấy, ngày trước chị thường hay đến đây ăn với bạn lắm”.

“Em cũng từng tới một lần rồi. Đúng là món ăn ở đây rất ngon”.

Đỗ Duệ Trúc gạt đầu tán thành lời nói của Diệp Hạ, sau đó nói tiếp: “Em vào làm ở tạp chí được lâu chưa? Em tốt nghiệp trường nào vậy?”.

“Em mới đi làm được gần 3 tháng thôi. Em tốt nghiệp Đại học truyền thông Trung Quốc”. Diệp Hạ nói dối không chớp mắt. Đạo này nói dối nhiều thành quen mất rồi, lần sau không được thế nữa. Diệp Hạ tự nhủ trong lòng nhắc nhở bản thân.

Đỗ Duệ Trúc khẽ nhếch khóe môi: “Ừm, đây là một trường đào tạo truyền thông hàng đầu trong nước đó, còn được xếp thứ 113 các trường đại học danh tiếng trên thế giới. Không tệ”.

“Chị học Đại học trường nào vậy ạ”.

Đỗ Duệ Trúc kiêu ngạo nói: “Chị tốt nghiệp thạc sĩ Đại học Northwestern”.

Diệp Hạ nói bằng giọng khen ngợi, cảm thán: “Wa, thật ngưỡng mộ chị a. Đây là trường Đại học nổi tiếng thế giới về đào tạo báo chí đó. Chị học thật là giỏi, em cũng muốn được vào học trường đó nhưng mà thành tích học tập không đạt nên chỉ có thể ước mà thôi”. Con người ai mà chẳng thích được khen ngợi, đúng không nào? Khen cô ấy một chút để cô ấy còn có động lực vận dụng kiến thức mình đã học giúp sức cho tạp chí chứ. Nhân tài là nên trọng dụng.

Đỗ Duệ Trúc cười rất tươi không dấu được vẻ tự hào: “Em quá lời rồi, chị cũng chỉ là do may mắn thôi”.

“May mắn làm sao mà được, chắc chắn chị phải cố gắng nhiều lắm. Sau này có gì mong chị chỉ bảo cho em nhiều thêm. Đúng rồi, bài phỏng vấn ngày hôm nay phần còn lại và viết bài chị lo liệu đi ạ. Em muốn học hỏi cách viết bài và làm việc của chị để bổ sung kinh nghiệm cho bản thân”.

Đỗ Duệ Trúc vui vẻ trả lời: “Nếu em đã muốn vậy thì chị sẵn lòng”.

Bữa ăn được diễn ra trong không khí vui vẻ với tiếng nói chuyện của hai người. Đỗ Duệ Trúc kể cho Diệp Hạ nghe cuộc sống của cô ấy lúc mới đi du học ra sao, trong thời gian học tập tại trường quen biết được ai đã trải qua những điều thú vị gì.

Chương 18

Diệp Hạ bước ra từ phòng tắm. Tắm xong cảm giác thật thoải mái, dễ chịu. Cô lấy lọ tinh dầu oải hương ra, nhỏ vài giọt vào đèn đốt, ngửi hương tinh dầu sẽ giúp xua tan đi mệt mỏi của một ngày bận rộn cũng khiến căn phòng trở nên thơm mát hơn. Cô đi đến bàn trang điểm, ngồi xuống, đồ sản phẩm chăm sóc da của Guerlain ra tay rồi mắt xa nhẹ nhàng. Là con gái thì cần phải quan tâm đến vẻ bề ngoài, quý trọng bản thân, nuông chiều chính mình.

Dưỡng da xong, Diệp Hạ tới bàn làm việc để xử lý công việc của công ty trang sức. Mấy hôm trước cô nhận được báo cáo tổng kết năm nhưng đến hôm nay mới có thời gian giải quyết. Công việc có vẻ nhiều hơn dự tính nên Diệp Hạ đi ra ngoài pha một tách cà phê để uống cho tinh thần tỉnh táo còn thức đêm. Khi quay lại phòng ngủ thì có tiếng chuông điện thoại reo, Diệp Hạ đi tới bắt máy.

“Em lại thức khuya làm việc phải không?”. Đầu dây bên kia là giọng nói quan tâm của Vương Tuấn Khải.

Lúc trước thức khuya, bận rộn làm việc không có ai nhắc nhở bây giờ xuất hiện một người quan tâm mình như vậy khiến cô thấy rất ấm áp nhưng dù sao cũng phải làm việc nốt cho xong: “Một chút nữa là xong rồi”.

Vương Tuấn Khải nói giọng không cho thỏa hiệp: “Không được kì kèo, mau đi ngủ. Sáng mai anh gọi em dậy”.

“Được rồi. Chúc anh ngủ ngon”. Biết nói không lại anh nên Diệp Hạ đành đầu hàng.

“Ừm, ngủ ngon”.

Sáng sớm hôm sau, tiếng chuông điện thoại vang lên đánh thức Diệp Hạ từ trong giấc mộng, cô lười biếng thò tay ra khỏi chăn với lấy điện thoại: “Alo”.

“Dậy đi nào! 7h rồi”.

Diệp Hạ vẫn nhắm mắt mơ màng, giọng nói ngái ngủ: “Còn sớm mà, cho em ngủ thêm chút nữa”.

Vương Tuấn Khải kiên nhẫn nói: “Dậy đi tập thể dục với anh”.

“Ừm”.

“Nhớ mặc ấm vào. Đừng có ngủ nữa đấy”.

Tắt điện thoại, Diệp Hạ cố gắng đấu tranh tư tưởng mãi mới bò ra khỏi chăn được. Cô buộc tóc đuôi ngựa, khoác áo phao, xỏ giày thể thao, đeo tai nghe rồi đi ra khỏi nhà. Vừa mới đến được công viên cạnh chung cư thì Vương Tuấn Khải gọi điện tới, không để anh nói trước Diệp Hạ trực tiếp trả lời luôn: “Em đi tới được công viên rồi”.

Vương Tuấn Khải khen ngợi: “Tốt, ngoan lắm. Giờ thì bắt đầu đi bộ nào”.

Diệp Hạ đi bộ trong công viên ở Trung Khánh còn Vương Tuấn Khải thì đi bộ ở quảng trường gần khách sạn tại Thượng Hải. Hai người họ mỗi người ở một nơi cùng nhau đi thể dục buổi sáng, thi thoảng sẽ trò chuyện với nhau về những điều vụn vặt, những điều nhìn thấy trên đoạn đường đi.

“Meo! Meo! Meo!”. Đang đi thì Diệp Hạ nghe thấy có tiếng mèo kêu. Nhìn xung quanh một vòng thì cô thấy có một chiếc hộp đặt cạnh đường đi, tiếng kêu phát ra từ đó. Đi tới xem bên trong chiếc hộp có một bé mèo có bộ lông màu xám, bốn chân trắng đang run rẩy vì rét và một tờ giấy. Diệp Hạ ngồi xuống, đưa tay vào hộp bế bé mèo ra, ôm nó vào lòng ủ ấm. Được ôm ấm, lại có người quan tâm đến nó như vậy khiến bé mèo kêu liên tục.

Vương Tuấn Khải ở đầu dây bên kia nghe thấy có tiếng mèo nên hỏi Diệp Hạ: “Có mèo ở gần em à?”.

“Em đang ôm một con mèo bị bỏ rơi”.

Vương Tuấn Khải đang đi bộ thì dừng lại nói chuyện với Diệp Hạ: “Làm sao em biết nó bị bỏ rơi?”.

“Em thấy nó trong hộp, ở đó có một tờ giấy ghi là xin hãy nhận nuôi nó”.

“Vậy bây giờ em tính sao?”.

Diệp Hạ vuốt ve bé mèo trong lòng, nói: “Em rất thích mèo, trông nó lại đáng yêu như vậy nên em sẽ nhận nuôi nó”.

Vương Tuấn Khải nghi ngờ hỏi: “Với tính cách của em thì liệu có lo được cho nó không? Nuôi thú cưng thì phải chăm sóc cho nó cẩn thận, dành nhiều thời gian cho nó”.

Diệp Hạ làm nũng: “Em nuôi không được thì còn có anh mà. Được không? Để lại nó ở đây thì tội nghiệp lắm”.

Vương Tuấn Khải nghĩ đến vẻ mặt hiện tại của ai đó, bộ dạng cực kì đáng yêu nên đồng ý: “Được rồi, em nuôi đi”. Nhận được câu trả lời Diệp Hạ vui vẻ cười. Như bưng tỉnh ra điều gì đó cô nói: “Nhưng mà sao em phải có được sự đồng ý của anh thì mới được nuôi mèo?”.

Vương Tuấn Khải thần nhiên trả lời: “Làm sao anh biết được”.

Không biết từ bao giờ cô đã thường xuyên hỏi ý kiến của anh về nhiều việc, cô đã quen với sự có mặt của anh trong cuộc sống rồi. Nếu một ngày nào đó không có anh thì không biết cô sẽ thế nào đây?

Vương Tuấn Khải nói tiếp: “Chúng ta đi bộ được 30p rồi, giờ em ôm mèo về đi. Lát đưa nó tới bác sĩ kiểm tra sức khỏe và tiêm phòng. Còn nữa, nhớ ăn bữa sáng đây”.

“Tuân lệnh sếp. Chúc ngài một ngày mới tốt lành”.

Bữa sáng của Diệp Hạ được cô mua ở ngoài. Về đến nhà cô đặt bé mèo xuống, đi hâm nóng cho nó một ít sữa uống tạm. Vì còn lạ nên nó có vẻ sợ sệt với nơi này, qua một hồi “tìm hiểu” thì nó đã quen hết mọi thứ và có thể chạy nhảy thoải mái. Nó rất nghịch ngợm làm đồ vật ở trong phòng khách lộn thành một đồng khiến Diệp Hạ vừa tức vừa buồn cười.

Diệp Hạ hâm nóng sữa mang ra bàn ăn rồi lại đi ra phòng khách “tóm” kẻ phá hoại lại để cho nó uống sữa. Vậy là một người, một mèo cùng nhau ngồi ăn bữa sáng.

Giải quyết xong bữa sáng Diệp Hạ đi vệ sinh cá nhân, dưỡng da, thay quần áo. Hôm nay thời tiết có vẻ lại bắt đầu một đợt lạnh mới nên cô mặc quần skinny phối với áo len trắng đen, áo mangto màu xanh pastel, khăn len và kết hợp với giày cao gót màu trắng của Christian Loutin. Vì còn phải ôm cả bé mèo đi nên cô gọi điện cho Dương Đình đi nhờ xe cô ấy cho đỡ vất vả.

Trong xe Dương Đình vừa nhìn đường lái xe vừa liếc bé mèo rồi hỏi Diệp Hạ: “Cậu kiếm đâu ra được nó vậy?”.

“Sáng nay đi tập thể dục ở công viên thấy nó bị bỏ rơi ở đó nên đem về nuôi”.

Dương Đình tròn tròn mắt ngạc nhiên gần như hét lên: “Thật không tin được, cậu lại có thể dạy đi thể dục vào buổi sáng”.

Diệp Hạ đã quá quen với thái độ này của bạn rồi nên chẳng thêm quan tâm “Tớ đâu có muốn là bị người ta bắt ép đấy chứ”.

“Vương Tuấn Khải thật là giỏi, có thể cải tạo được một con sâu ngủ”.

“Sao cậu biết được là anh ấy chứ?”.

Dương Đình nói giọng chắc chắn: “Có tình yêu vào IQ của cậu bằng không rồi à! Vừa mới nói là có người bắt ép vậy thì chỉ có một mà thôi. Haizz!!! thật quan ngại cho cậu quá”.

Diệp Hạ phản đối: “IQ của tớ vẫn dùng được ha. Lúc trước ở Mỹ sáng nào tớ chẳng đi thể dục chẳng qua là tới đây nên mới lười thôi”. Nhớ ra điều gì Diệp Hạ nói: “Đúng rồi, cậu để cho tớ đi viết tin Đêm hội mừng năm mới của đài Hồ Nam đi”.

Dương Đình biết tổng ý đồ của bạn: “Lại chạy theo người yêu chứ gì? Thế bây giờ tôi hỏi cô bài báo viết về Lưu Thi Thi thì ai làm?”.

“Cái đấy thì cậu không phải lo, Đỗ Duệ Trúc sẽ làm thay tớ”.

Dương Đình chợt hiểu ra, nhìn Diệp Hạ: “Nham hiểm, quá nham hiểm”.

Diệp Hạ cười, khoanh tay: “Tớ đây là muốn xem năng lực viết bài của cô ấy ra sao thôi, cũng để cho cô ấy làm quen công việc và thân thiết hơn với mọi người”.

“Lý do to hơn mục đích”.

“Đây là một công đôi việc”.

Đến gần tòa soạn, Diệp Hạ xuống xe đi bộ để tránh bị trễ ý. Mọi người trong tòa soạn thấy Diệp Hạ bê mèo đi làm thì xúm lại hỏi, sau một lượt vát và trả lời mọi người mới tha cho cô. May sao mà bé mèo ngoan ngoãn nằm ngủ một chỗ chứ không nghịch ngợm như ở nhà không thì lại đi đòi phòng biên tập mất.

Một lúc sau, Đỗ Duệ Trúc gọi Diệp Hạ đến phòng hậu kì để cô xem video và ảnh bìa có vấn đề gì không. Trước khi đi Diệp Hạ nhờ An Ninh ngồi bên cạnh: “Chị An Ninh để ý đùm em con mèo nhá”.

An Ninh đang ngồi chỉnh sửa bài, nghe thấy liền ra dấu tay: “Được rồi”.

Trên đường tới phòng hậu kì Diệp Hạ nhận được điện thoại của Steven – trợ thủ của ba cô ở công ty trang sức. Cô đi tới một góc nghe điện thoại, để

mọi người nghe thấy thì hổng. Ở tạp chí trình độ tiếng Anh của mọi người rất cao nha, lại còn có Đỗ Duệ Trúc bên cạnh nữa chứ.

Steven gọi điện hỏi cô về báo cáo và mời cô quay về NewYork dự bữa tiệc mừng năm mới của công ty. Vì anh ta có tới nhà ba, mẹ của cô ăn cơm mấy lần, hai năm gần đây lại làm việc với anh ta nên trong cách xưng hô rất thoải mái, không câu lệ: “Anh có gọi điện mời ngài Chủ tịch và phu nhân rồi, họ đã đồng ý còn mỗi em thôi đấy. Cố gắng thu xếp để về chung vui cùng mọi người”.

Diệp Hạ từ chối: “Em không về được đâu, năm mới em còn phải đi làm nữa”.

Steven: “Vậy được rồi, em mau xử lí báo cáo rồi gửi lại cho anh. Tạm biệt”

“Tạm biệt”.

Đến phòng hậu kì, giúp Đỗ Duệ Trúc xử lí xong công việc thì đã tới giờ nghỉ trưa. Diệp Hạ tranh thủ lúc được nghỉ mượn chìa khóa xe của Dương Đình đưa bé mèo đi khám sức khỏe, tiêm phòng và mua đồ dùng cho nó.

Lúc Diệp Hạ quay về tạp chí thì đúng lúc mọi người bàn rủ nhau tối ngày mai đi chơi Noel.

Bảo Bảo là người nêu ý tưởng đầu tiên: “Tối mai chúng ta đi đâu được đây, kiếm chỗ nào vui vui một chút để còn đập phá”.

An Ninh: “Đến nhà Thiên Lăng đi được không? Nhà anh ấy có vườn chúng ta có thể cùng nhau trang trí rồi làm một bữa tiệc BBQ”.

Thiên Lăng nghe thấy mình được nhắc đến thì nhảy dựng lên: “Sao lại là nhà tôi chứ?”.

Mọi người đều đồng thanh trăm miệng như một: “Cậu giàu nhất còn gì”. Họ nói vậy bởi gia đình của Thiên Lăng có một công ty thực phẩm lớn ở Thành Đô. Anh ấy muốn sống tự lập và làm điều mình muốn nên đã đi học báo và chạy tới đây làm việc. Còn ngôi nhà là của ba anh ấy mua cho vì sợ con trai ở ngoài phải vất vả.

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Ba Lá (Three-Leaf Clover)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Bên trong phòng chờ hạng sang ở sân bay Trùng Khánh, Diệp Hạ đang ngồi tán gẫu với Dương Đình để chờ đến giờ bay, tiện thể đón luôn chuyến bay sắp hạ cánh của Trác Dật Phàm lúc 12 giờ. Cô đưa tay lên nhìn giờ ở đồng hồ rồi kéo Dương Đình tới lối ra VIP, vừa đến nơi thì đúng lúc bóng dáng cao lớn nổi bật của Trác Dật Phàm xuất hiện. Anh với khuôn mặt đẹp trai và một thân quần áo mang phong cách năng động trẻ trung nhưng không kém phần nam tính đã thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn của người xung quanh.

Thấy Trác Dật Phàm, Dương Đình không kiềm được cảm xúc đã chạy lại nhào vào lòng anh khiến anh không phản ứng kịp. Đến lúc phản ứng ra xác định người trong lòng mình là ai thì cũng ôm lấy Dương Đình siết vòng eo thon nhỏ của cô thật chặt.

Trác Dật Phàm cong môi, giọng điệu dịu dàng, anh hỏi: “Sao vậy, nhớ anh đến thế cơ à? Không phải em vẫn nói cần chú ý không nên bày tỏ tình cảm ở ngoài hay sao?”.

Dương Đình cọ mặt vào người anh làm nũng: “Đã 3 tháng không gặp rồi đấy. Anh...”.

Nhìn bộ dạng của Dương Đình, Trác Dật Phàm không để cho cô nói hết đã cúi xuống hôn, chặn cái miệng nhỏ đang không ngừng nói của cô lại. Bị hôn bất ngờ lại đang ở sân bay khiến cho Dương Đình rất xấu hổ, tay hơi dùng sức đẩy anh ra nhưng không được nên đành mặc anh. Kết thúc màn “tiểu biệt thăng tân hôn” hai người họ mới để ý là mình đã vớt Diệp Hạ một bên này giờ.

Trác Dật Phàm và Dương Đình tay trong tay đi đến trước mặt Diệp Hạ, không để cho hai người họ lên tiếng Diệp Hạ nói trước: “Uổng công em ra đây đón anh cuối cùng lại bị xem như không khí. Hai người cứ tình cảm tiếp đi đừng để ý tới em”.

Trác Dật Phàm cười: “Anh mà lại có phúc phận được em đi giá tới tận đây đón sao?”.

“Nhảm chán, không thèm chơi với hai người nữa, em đi đây”.

“Không ở lại đây đón năm mới mà chạy đi đâu?”.

Diệp Hạ trêu chọc: “Em sợ làm bóng đèn công suất cao phá hỏng chuyện tốt của hai người nên phải đi thôi à. Không ai đó lại nói này nói nọ”.

Dương Đình bị trêu nên chen vào nói, mách lẻo với Trác Dật Phàm: “Anh không biết đó thôi, người ta còn bận chạy đi đón năm mới với người yêu”.

Trác Dật Phàm nghe ra trọng điểm của vấn đề, xoa đầu Diệp Hạ nói: “Em cũng được đấy, mới tới đây có một thời gian mà đã kiếm được người yêu rồi.

Nhân dịp này dẫn cậu ta tới đây cho anh xem cậu ta rút cuộc là ai mà lại có thể bắt cóc được em gái yêu quý của anh ”.

Đúng lúc này thì trong loa truyền đến tiếng thông báo mời hành khách đi làm thủ tục chuyển bay tới Thượng Hải, Diệp Hạ vội nói: “Đội em quay về sẽ dẫn người đến giới thiệu, còn nữa tiểu Đình cậu ở nhà nhớ chăm sóc Nemo hộ tớ nhé. Tạm biệt ”. Nói xong Diệp Hạ vội ba chân bốn cẳng chạy đi gấp để cho kịp giờ.

Chuyến bay của Diệp Hạ hạ cánh an toàn lúc 3 giờ chiều theo đúng lịch trình. Diệp Hạ đeo balo lên vai rồi đi ra từ cửa thường. Lúc đang đứng ngó nghiêng để tìm xe taxi thì Diệp Hạ nghe có tiếng gọi: “Diệp Hạ, ở đây này ”. Đưa mắt theo hướng phát ra tiếng thì thấy Vương Tuấn Khải đứng cạnh ô tô vẫy tay với cô.

Diệp Hạ bất ngờ và ngạc nhiên vô cùng cô đem theo thắc mắc đi tới chỗ anh: “Sao anh biết em sẽ đến mà ra đón vậy? ”.

Vương Tuấn Khải đưa tay lấy balo ở trên vai của Diệp Hạ xuống, để vào ghế sau, trả lời cô: “Căn cứ theo kinh nghiệm một lần bị tập kết bất ngờ, những điều em hỏi ngày hôm qua có thể kết luận hôm nay em nhất định sẽ xuất hiện ở đây vào giờ này ”.

Diệp Hạ lên xe ngồi vào ghế phụ, rầu rĩ nói với anh: “Biết thế không hỏi anh nữa cho rồi. Chẳng thú vị gì cả, lần nào định tạo bất ngờ cũng bị tóm ”.

“Giờ đã quá muộn rồi, em không thoát được anh đâu ”. Một câu nói hai ý nghĩa, sau đó Vương Tuấn Khải xoa đầu cô.

Diệp Hạ chu mỏ, khoanh tay trước ngực, quay mặt đi chỗ khác: “Hừ, đáng ghét ”.

Vương Tuấn Khải nhéo má Diệp Hạ cưng chiều nói: “Được rồi, giờ tới chỗ anh đã. Có gì lát tính sau ”.

Thượng Hải – thành phố lớn bậc nhất Trung Quốc – được mệnh danh là nơi giao thoa hài hòa giữa những nét phương Đông cổ kính xen lẫn nét phương Tây hiện đại, gấp gáp. Đây là lần thứ 2 Diệp Hạ tới Thượng Hải. Lần đầu tiên tới đã cách đây 8 năm rồi, lúc đó cô được ba, mẹ đưa đi du lịch cùng vì lần đi chơi này mà cô quyết định học tiếng trung bởi cô đã bị cảnh đẹp và nét văn hóa ở đây thu hút.

Xe ô tô đi vào một lối để xe trong tòa chung cư đất đỏ bậc nhất Thượng Hải. Diệp Hạ thấy vậy nên quay sang hỏi Vương Tuấn Khải: “Không phải anh nói ở khách sạn sao? ”.

Vương Tuấn Khải mắt nhìn gương xe, từ từ đánh tay lái lùi vào chỗ đỗ, hoàn thành xong một loạt động tác, anh mới trả lời cô: “Anh có nhà ở đây. Vì để tiện cho công việc và lịch trình nên anh ở khách sạn cùng mọi người nhưng mà em đã tới nên dẫn em đến nơi này ở cho thoải mái. Không đâu bằng nhà của mình ”. Diệp Hạ gật đầu. Nhưng sao đây lại thành nhà của mình rồi? Cô với anh đã là gì đâu?

Theo Vương Tuấn Khải đi lên tầng 27 của tòa nhà, Diệp Hạ được dẫn đến trước cửa một căn hộ, cô đứng nhìn anh bấm mật mã mở cửa. Ô, sao thấy quen quen vậy nhỉ, đại não của cô nhanh chóng hoạt động một hồi cuối cùng đưa ra được kết quả mật mã chính là sinh nhật của cô.

Khóa cửa được mở ra, Vương Tuấn Khải vào trước vừa vào đến trong anh đã đưa tay ra kéo Diệp Hạ vào, đóng cửa, sau đó áp cô vào cánh cửa, cúi xuống hôn. Bị bất ngờ nhưng dưới nụ hôn của anh Diệp Hạ vô thức vươn cổ tay trắng nõn ôm lấy cổ của Vương Tuấn Khải, nhắm mắt lại nhận lấy cái hôn của anh. Nụ hôn của anh rất bá đạo không cho một tia cự tuyệt, gần như là cản trở.

Hô hấp bị nuốt gần hết, Diệp Hạ có chút hít thở không thông mà xuất hiện ảo giác, vô lực dựa vào lòng anh. Cô khẽ mở mắt đáp lại sự nhiệt tình của anh. Tình cảm mãnh liệt vừa hôn vừa giằng co thật lâu, mãi cho đến khi Diệp Hạ gần như không thể khống chế được hô hấp, Vương Tuấn Khải mới nhẹ buông cô ra.

Khuôn mặt Diệp Hạ đỏ bừng vì bị thiếu dưỡng khí, trừng mắt với anh: “Anh cũng thích tập kích bất ngờ đấy chứ, kiểu này rồi cũng có ngày em bị bệnh tim mất ”.

Vương Tuấn Khải không hài lòng với câu nói của Diệp Hạ: “Nói linh tinh ”, rồi nhéo mũi của cô để trừng phạt. “Em đi cất hành lý đi, rồi anh dẫn em đi chơi một chút ”.

Diệp Hạ thoát khỏi vòng tay của anh một cách nhanh chóng, rồi chạy đi tìm phòng ngủ cất đồ. Lúc quay lại Diệp Hạ thấy anh đang gọi điện thoại nên không làm phiền mà đi một vòng ngó nghiêng căn hộ. Chỗ này so với nhà cô thì nhỏ hơn một chút bởi chỉ có một phòng ngủ. Phòng bếp thì được thiết kế mở có thể nhìn ra phòng khách. Ngoài ra ở đây còn có ban công ngắm cảnh. Tổng thể căn hộ này rất đẹp, mang lại cảm giác dễ chịu và ấm cúng vô cùng.

Vương Tuấn Khải từ ban công đi tới sofa, nói với Diệp Hạ đang ngồi ở đó: “Thấy sao, có thích nơi này không? ”. Diệp Hạ gật đầu. Vương Tuấn Khải ngồi xuống cạnh cô: “Căn hộ là do anh thiết kế, nếu em thích thì sau này chúng ta sẽ thường xuyên tới đây chơi ”.

“Ai thèm tới đây với anh chứ ”.

Vương Tuấn Khải ghé sát nói vào tai Diệp Hạ: “Được lắm, có lẽ anh phải biến em thành vật sở hữu riêng mới được ”. Lời nói của anh rất mờ ám lại cộng với vẻ mặt lưu manh làm Diệp Hạ chợt nhận ra điều gì đó nhảy dựng lên tránh xa chỗ anh đang ngồi. “Em không cần phải phản ứng mạnh thế đâu, anh có ăn em đâu mà sợ ”.

Diệp Hạ đi về phía anh, đưa tay ra nhéo má anh: “Lưu manh. Da mặt anh thật là dày ”. Vương Tuấn Khải giơ tay ra vòng lấy eo thon gọn của Diệp Hạ kéo cô ngã xuống sofa, rồi chọc lét khiến cô cười khanh khách: “Em biết lỗi rồi, tha cho em đi mà ”.

Vương Tuấn Khải nhìn vẻ mặt của Diệp Hạ không nhịn được cũng nhếch môi lên cười: “Lần sau còn dám thế nữa không? ”.

“Không... không, nhất định không có lần sau”. Nghe vậy, Vương Tuấn Khải mới dừng tay thả cho Diệp Hạ. Tuyệt đối không có lần sau, cô đâu có gốc chứ.

Vì thời gian cũng không còn sớm nên hai người họ đi tới Bến Thượng Hải tham quan – nơi không thể bỏ qua khi tới Thượng Hải.

Cảnh quan phía bờ Tây khá cũ kĩ, cổ kính, còn nhìn sang phía Đông là những tòa nhà chọc trời mọc lên san sát. Đây cũng là hiện thân của một Thượng Hải trẻ trung và năng động. Từ phía bên, có thể nhìn sang tháp truyền hình Đông phương Minh Châu – biểu tượng của thành phố ở phía bên kia sông.

Dạo bộ ngắm cảnh đủ rồi thì cũng là lúc cái bụng của Diệp Hạ đánh trống vậy là cô kéo anh đi kiếm đồ ăn. Nghe nói đồ ăn ở đây rất phong phú do người nhập cư mang món ăn của quê hương mình tới “góp cổ”. Chọn lựa một hồi Diệp Hạ quyết định vào một nhà hàng nhỏ giải quyết bữa tối, đồ ăn ở đây cũng rất hấp dẫn nào là vịt quay Bắc Kinh, hủ cảo, bánh bao nước,... Cô phải nếm thử mỗi món một ít mới được cho đỡ bỏ công tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Ba Lá (Three-Leaf Clover)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Lúc hai người đang trò chuyện thì chiếc chuông gió treo ở cửa của quán cà phê vang lên, cánh cửa được mở ra. Đi vào là một cô gái rất xinh xắn và có chút đáng yêu đang không ngừng ngó nghiêng tìm chỗ ngồi khi nhìn sang phía Ngô Diệc Hiên đang ngồi thì ngạc nhiên reo lên: “Anh?”. Ngô Diệc Hiên nghe giọng nói có vẻ quen thuộc bèn ngẩng đầu lên nhìn. Sau đó cô gái ấy chạy lại phía này, sau khi cô gái đi tới thì còn có một chàng trai bước vào.

“Anh?! Sao lại trùng hợp như vậy?”.

Ngô Diệc Hiên đứng lên, ngạc nhiên hỏi: “Sao em lại ở đây?”.

“Hi! hi! Chuyện hơi dài, lát em sẽ kể với anh sau”. Cô gái quay sang nhìn Diệp Hạ đang ngăn người: “Đây là... là?”.

“Em đoán thử xem”.

Suy nghĩ một chút cô gái liền biết Diệp Hạ là ai: “A! Chị ấy là chị dâu tương lai mà anh nói đó sao. Chào chị, em tên là Hạ Nhã Ngôn, em họ của anh Diệc Hiên”.

Nghe vậy Diệp Hạ mới phản ứng lại, lên tiếng chào hỏi: “Chào em, chị tên là Diệp Hạ, bạn gái của anh ấy”.

Nhã Ngôn tươi cười khen ngợi: “Giọng nói của chị thật là hay, trông chị cũng rất xinh đẹp nhìn như mới mười mấy tuổi vậy. Ấy! Không phải chị là trẻ vị thành niên chứ?”. Nhã Ngôn vừa nói xong thì đã bị Ngô Diệc Hiên cốc nhẹ vào trán. “Nói năng linh tinh”.

Diệp Hạ hơi bất ngờ với cách nói chuyện của cô em chồng tương lai này nhưng vẫn đủ bình tĩnh để đáp lại: “Cảm ơn đã quá khen, năm nay chị 24 tuổi rồi”.

“Ồ! Vậy em nhỏ hơn hai tuổi”.

Chàng trai đi sau Nhã Ngôn vừa đúng lúc đến nơi, đưa tay ra kéo cô ấy vào lòng: “Sao lại động tay, động chân với bạn gái tôi vậy?”.

Nhã Ngôn vùng ra khỏi vòng tay chàng trai rồi nói: “Đó là anh họ em”.

“Hà!?” Rồi chàng trai ngẩng đầu lên nhìn: “Ngô Diệc Hiên!?”.

Ngô Diệc Hiên khoanh tay trước ngực, tươi cười, cố ý nhấn mạnh câu nói cuối: “Là tôi, rất vui được gặp lại, em về tương lai”. Anh nhìn biểu hiện của hai người thì cũng đoán được họ có quan hệ gì rồi.

Chàng trai cau có, đáp: “Hừ, cậu không bỏ được cái tật nói chuyện khó nghe như vậy đi được à?”.

Nhã Ngôn lên tiếng cắt đứt cuộc chiến tranh của hai người đàn ông: “Để em giới thiệu lại, đây là anh họ em – Ngô Diệc Hiên”. Sau đó quay sang chỉ vào chàng trai: “Đây là bạn trai em - Đỗ Duệ Thần”. Nhớ ra còn một người nữa, Nhã Ngôn quay sang phía Diệp Hạ giới thiệu: “Còn nữa, chị dâu tương lai của em – Diệp Hạ”.

Đỗ Duệ Thần rất ngạc nhiên khi nghe tới cái tên này, ban nãy khi đi tới đây anh đã thấy cô gái này hơi quen, vội tới chỗ Nhã Ngôn nên không để ý, không phải trùng hợp vậy chứ. Đỗ Duệ Thần quay người sang phía Diệp Hạ, vừa nhìn thấy khuôn mặt cô đã kêu lên: “Christina!?” rồi bước tới ôm Diệp Hạ.

Như Đỗ Duệ Thần, Diệp Hạ cũng bị thông tin này làm cho ngạc nhiên. Hôm nay có quá nhiều điều bất ngờ làm trái tim của cô sắp chịu không nổi nữa rồi. Đúng là trái đất tròn không gì là không thể.

Thấy hành động của Đỗ Duệ Thần, Ngô Diệc Hiên và Hạ Nhã Ngôn cùng đồng thanh gần giọng lên tiếng: “Anh có thể bỏ cô ấy ra được không?”. Bị ma ám của hai người họ tấn công Đỗ Duệ Thần vội buông Diệp Hạ ra. Anh nói với cô: “Thật trùng hợp, lâu rồi không gặp”.

Diệp Hạ đã sớm lấy lại tinh thần, trêu chọc đáp: “Lâu của anh mới bằng nửa năm trước tại cuộc họp của tạp chí thôi”.

Đỗ Duệ Thần hết nhìn Ngô Diệc Hiên rồi lại nhìn Diệp Hạ: “Em với cậu ta đúng là trời sinh một cặp, luôn thích đá kích người khác”.

Ngô Diệc Hiên và Diệp Hạ cùng đáp, vô cùng ăn ý: “Cảm ơn đã quá khen”.

Đỗ Duệ Thần kéo Nhã Ngôn về phía mình, nói với cô: “Thấy chưa, họ bắt nạt anh”.

Nhã Ngôn vui vẻ cười làm lộ ra núm đồng tiền: “Đáng đời anh ai bảo cứ thích bắt nạt em giờ thì đã có người trị được anh rồi”.

Sau cuộc gặp gỡ bất ngờ, tất cả bọn họ cùng ngồi xuống uống nước nói chuyện với nhau. Nhã Ngôn bị Ngô Diệc Hiên bức cung dưới khí thế áp bức của anh Nhã Ngôn đành phải kể hết chuyện của mình ra. Cô ấy quen biết với Đỗ Duệ Thần do anh ta là bạn trên mạng của cô. Hai người họ nói chuyện hợp nhau hay chia sẻ tâm sự vậy là quyết định gặp ngoài đời ai ngờ lại trùng hợp là cả hai đều đang ở thủ đô của Singapore. Thế là từ lần gặp mặt đó tình yêu bắt đầu chớm nở. Nhã Ngôn lần này có mặt ở Thượng Hải là vì theo Đỗ Duệ Thần về gặp ba, mẹ anh.

Kết thúc câu chuyện của Nhã Ngôn, Diệp Hạ nói với Đỗ Duệ Thần: “Vậy ra cô ấy là người mà anh quen qua mạng cách đây 2 năm đó hả?”. Đỗ Chính Hiên gật đầu.

Nghe đoạn đối thoại giữa Đỗ Duệ Thần và Diệp Hạ cộng với biểu hiện của anh lúc này khi gặp chị ấy, Nhã Ngôn hỏi: “Sao hai người quen nhau vậy, chị ấy còn biết được anh quen em lúc nào nữa?”.

“Lúc trước cô ấy học cùng trường dưới anh một khóa hiện đang là bạn và là sếp của anh”.

Ngô Diệc Hiên ngồi yên từ nãy đến giờ bỗng lên tiếng: “Tôi nhớ không nhầm là Diệp Hạ học Đại học truyền thông Trung Quốc mà cậu thì đi du học cơ mà? Còn nữa tại sao cô ấy lại là sếp của cậu?”.

“Cậu có nhớ lộn không vậy chúng tôi là cùng học Đại học Columbia. Em ấy hiện đang là Phó tổng biên tập toàn cầu của tạp chí Happer’s Bazaar đó”.

“Vậy chắc tôi nhớ nhầm rồi”.

Được dịp bắt bẻ Đỗ Duệ Thần làm sao có thể dễ dàng bỏ qua: “Bạn gái đã từng học trường nào mà cậu cũng không nhớ rõ được, đúng là đồ vô tâm”. Anh nói tiếp với Diệp Hạ: “Em không sớm bỏ quách cậu ta mà đến với Trắc Dật Phàm cho rồi”.

Đỗ Duệ Thần anh giết chết em rồi, trong lòng Diệp Hạ sớm đã đem anh ta ra băm thành ngàn mảnh. Giờ là cô tội chồng thêm tội đó.

Nhã Ngôn ngồi cạnh nghe Đỗ Duệ Thần nói liền ngạc nhiên không thôi: “Chị còn trẻ như vậy mà đã là sếp của anh ấy rồi sao. Thật sự em rất ngưỡng mộ chị đó”.

Diệp Hạ ngượng cười đáp: “Cảm ơn đã quá khen”. Hu! hu! Lần này nếu không khai rõ ra thì cô chết chắc rồi. Mọi người đừng có hợp sức hãm hại tôi nữa có được không.

Đúng lúc này thì Đỗ Duệ Trúc xuất hiện ở cửa. Điều mà Đỗ Duệ Trúc nhìn thấy đầu tiên khi bước vào quán chính là Vương Tuấn Khải đang ngồi cùng bàn với anh trai mình, cô đã rất vui mừng có lẽ là trời đã giúp cô chăng.

Đỗ Duệ Trúc đi về phía bàn mà mọi người đang ngồi, tới trước mặt Vương Tuấn Khải mỉm cười chào: “Chào anh Diệc Hiên, lâu rồi không gặp”.

Ngô Diệc Hiên đứng lên, ôm cô ấy một cách xã giao: “Chào em Duệ Trúc”.

Chào hỏi xong lúc này Đỗ Duệ Trúc mới chú ý đến người ngồi cạnh Ngô Diệc Hiên với tình huống như này thì làm sao cô không biết quan hệ của hai người họ. Đỗ Duệ Trúc rất tự nhiên, vui vẻ chào Diệp Hạ: “Chị không ngờ em lại là bạn gái của anh ấy nha. Hai người giấu rất kĩ đó. Sao không thông báo với bạn bè để cùng chung vui”.

Diệp Hạ mỉm cười đáp lời: “Chuyện cũng không có gì mà cần phải thông báo cả”.

“Cũng không thể nói thế được. Bạn bè thân thiết cũng như là người nhà nếu không giới thiệu thì có phải là em không quan trọng lắm không?”.

“Anh giới thiệu với bạn rồi. Chỉ là em không biết thôi”. Ngô Diệc Hiên lên tiếng đáp, một câu nói này của anh cũng vạch ranh giới rõ ràng với Đỗ Duệ Trúc. Anh xem cô ấy không quan trọng nên mới không cần giới thiệu Diệp Hạ cho cô ấy biết.

Đỗ Duệ Trúc đáp lời trong giọng nói lộ ra vẻ chưa xót khó mà nhận ra được: “Em không biết cũng đúng thôi. 5 năm rồi chúng ta chưa gặp nhau lại”.

Ngô Diệc Hiên đưa Diệp Hạ quay lại chung cư. Suốt cả buổi anh đã không nói chuyện với cô câu nào, không khí sắp đến mức đông băng mất rồi.

Đến nơi, khi xe ô tô dừng tại bãi đỗ, Diệp Hạ ngập ngừng lên tiếng: “Anh có thể lên nhà ngồi một lúc không, em có chuyện muốn nói”.

Ngô Diệc Hiên lạnh nhạt trả lời: “Để mai nói đi, giờ đã khuya rồi”.

Lúc anh giận thật đáng sợ mà nhưng dù thế nào thì cũng phải nói ra hết, Diệp Hạ vẻ mặt đáng thương, nũng nịu nói, lắc lắc cánh tay của anh: “Chỉ một lát thôi không mất nhiều thời gian của anh đâu mà”.

Người nào đó đang làm mặt lạnh cuối cùng không thể chịu đựng được giọng nói ngọt đến thấu xương kia, đành đầu hàng: “Thôi được, cho em 30 phút”.

Tại phòng khách Diệp Hạ và Ngô Diệc Hiên ngồi đối diện nhau. Diệp Hạ còn đang sắp xếp lại câu từ trong đầu nên chưa lên tiếng còn Ngô Diệc Hiên thấy cô không nói nên cũng im lặng ngồi chờ. Vì vậy, bầu không khí im lặng đến đáng sợ.

Suy nghĩ xong Diệp Hạ áp úng nói, ra điều kiện với anh: “Em sẽ nói tất cả mọi chuyện về em cho anh biết nhưng anh khi nghe xong phải bình tĩnh và cũng không được giận em đâu đấy”.

Trông vẻ mặt rụt rè của Diệp Hạ, anh không đành lòng nên đồng ý với cô: “Được rồi”.

Mặc dù đã sắp xếp nhưng lời nói của Diệp Hạ cũng rất lộn xộn, cô khai toàn bộ thông tin cá nhân của mình cho anh biết không thiếu một điều gì cả, thành thật hỏi gì đáp nấy.

Anh đã chuẩn bị tâm lý trước để nghe cô nói nhưng vẫn bất ngờ khi biết cô là Christina Trần nhân vật thần bí nhất trong ngành truyền thông và giới thời trang. Nhưng cho dù có như vậy đi nữa thì anh vẫn không bận tâm bởi anh yêu chính là con người và tính cách của cô chứ không phải cô là ai.

“Xin lỗi, em thực sự cố ý giấu anh. Em định để một thời gian nữa khi mối quan hệ của chúng ta hoàn toàn ổn thì sẽ nói ra sự thật”.

Ngô Diệc Hiên rời chỗ đi đến ngồi bên cạnh Diệp Hạ, kéo cô vào lòng: “Bé ngốc, nói thật là anh có giận em vì đã giấu anh nhưng điều anh càng giận hơn chính là bản thân mình vì đã không làm cho em hoàn toàn tin tưởng để nói ra sự thật. Vậy nên không phải thấy có lỗi được không?”.

Diệp Hạ vòng tay ôm chặt thắt lưng anh, cọ mặt vào ngực anh, nhẹ đáp: “Ừm”.

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Ba Lá (Three-Leaf Clover)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Hai người họ lặng yên ôm nhau một lúc, đến khi tâm trạng của Diệp Hạ ổn định, Ngô Diệc Hiên mới hỏi cô về điều mà anh vô cùng muốn biết, giọng của anh có vẻ là đang ghen nha: “Bây giờ đã ổn rồi em có thể nói cho anh biết một chút người tên là Trác Dật Phàm trong lời Đỗ Duệ Thần nói là ai được không?”.

Diệp Hạ ngồi thẳng dậy, nhìn mặt làm nũng: “Có thể không nói được không?”.

Thấy bộ dạng này của Diệp Hạ, Ngô Diệc Hiên biết chắc chắn có điều gì đó nên kiên quyết không nhượng bộ: “Không thể”.

“Trác Dật Phàm là con trai chủ tịch tập đoàn Hearst và có thể tính trên danh nghĩa là người yêu của em”. Nghe xong điều này Ngô Diệc Hiên không thể bình tĩnh được nữa rồi. Nhận ra sự khác thường của anh Diệp Hạ vội nói tiếp: “Nhưng mà em với anh ấy không có gì cả, anh ấy có vị hôn thê rồi. Em và anh ấy chỉ hợp tác để khỏi phiền phức thôi. Em hứa sau khi hoàn thành nhiệm vụ được giao sẽ quay về làm rõ vấn đề”.

Trông Diệp Hạ cuống lên giải thích Ngô Diệc Hiên mới hài lòng: “Em nhớ giữ lời hứa vừa nói của mình đó, không thì đừng trách anh”.

“Em hứa mà, đừng giận”. Sau đó cô chủ động hôn nhẹ lên môi anh. Thuận tiện Ngô Diệc Hiên siết chặt eo Diệp Hạ hôn cô sâu hơn, nụ hôn kéo dài đến khi Diệp Hạ ý loạn anh mới rời đôi môi của cô.

Ngô Diệc Hiên hỏi cô tiếp một vấn đề nữa: “Em làm sao quen Đỗ Duệ Thần, em kém anh ta những 5 tuổi thì sao lại học dưới một khóa được?”.

Do dự một hồi Diệp Hạ quyết định trả lời, dù sao cô cũng không định giấu vậy nên nói hết luôn một lần cho xong: “Năm 15 tuổi em đã học đại học rồi lúc ấy Đỗ Duệ Thần học năm thứ hai, bọn em quen nhau vì có hợp tác tham gia dự án của trường”.

“Em từ năm 15 tuổi đã học đại học?”.

“Ừm, sao? Anh có ý kiến gì à?”.

Ngô Diệc Hiên nhìn Diệp Hạ từ trên xuống dưới: “Chỉ là không ngờ trông em ngược như thế có khi bị người ta bán còn vui vẻ đếm tiền hộ vậy mà lại là thiên tài thời”.

Diệp Hạ khoanh tay trước ngực, tức giận nói: “Dám coi thường em, IQ của em là 155 đấy. Từ lúc đi học em đều được các trường danh tiếng mời tới học chưa phải thi cử bao giờ đâu”.

Trông bộ dạng tức giận của Diệp Hạ, Ngô Diệc Hiên đành đầu hàng siết chặt eo cô, dịu giọng dỗ ngọt: “Được rồi, em rất giỏi. Đừng giận sẽ mau già đó”.

“Tạm tha cho anh đó. Bây giờ còn gì muốn biết thì anh hỏi nốt đi”.

Ngô Diệc Hiên ngờ vực hỏi: “Cô bạn thân hôm nọ ngồi cùng em ở quán cà phê Sunshine hình như là Phó tổng biên tập của tạp chí Bazaar Trung Quốc - Dương Đình?”.

Diệp Hạ nghe ra có điều gì đó không đúng: “Sao anh biết cô ấy là bạn thân của em?”.

“Biểu hiện của hai người rõ ràng như vậy thì làm sao không nhận ra chứ. Còn nữa quen không khen thưởng em vì đã từ chối người ta rất tốt”.

Diệp Hạ kéo nhẹ tai Ngô Diệc Hiên: “Nhìn lên còn dám ăn nói hùng hồn”.

“Anh là nhìn một cách công khai chẳng qua là có ai đó mãi nói chuyện nên không để ý xung quanh đó thôi”.

“Hừ, quay lại vấn đề chính lúc này anh hỏi. Cô ấy là hàng xóm, bạn thân từ nhỏ của em ở Mỹ. Lần này tới Trung Quốc là cô ấy được cử đi cùng em”.

Ngô Diệc Hiên gật đầu: “Ừm, tạm thời hỏi thế đã. Giờ cũng muộn rồi em nghỉ đi, sáng mai anh qua”.

Ngày hôm qua sau khi nói chuyện xong thì đã quá muộn rồi nên hôm nay Diệp Hạ ngủ thẳng một mạch đến khi mặt trời lên đến đỉnh đầu mới lười biếng bò dậy. Từ phòng ngủ đi ra, cô đi tới bếp định xem nên nấu chút gì ăn bữa trưa thì đến cửa bếp cô đã thấy có bóng dáng ai đó đang bận rộn.

Cảm nhận được có người phía sau, Ngô Diệc Hiên quay lại nhìn rồi đi về phía Diệp Hạ. Cô lên tiếng hỏi: “Sao anh không gọi em dậy?”.

Ngô Diệc Hiên mỉm cười đưa tay ra cọ nhẹ mũi của Diệp Hạ: “Trông bộ dạng ngủ không biết trời đất gì của em nên không nỡ gọi. Anh mua đồ ăn trưa rồi, vào ăn đi”.

Ăn xong bữa trưa, Diệp Hạ đi thay quần áo và chuẩn bị đồ còn đi làm việc. Cô mặc một chiếc áo len màu trắng và quần jean kết hợp với áo nỉ tó màu xanh ngọc pastel và giày Adidas White Sneakers trông rất năng động mà không kém phần thanh lịch và tinh tế.

Diệp Hạ và Ngô Diệc Hiên cùng nhau đi xuống bãi đỗ xe. Thấy Diệp Hạ mọi người trong đoàn lại xum vào hỏi thăm, nói chuyện với cô khiến đoạn đường đi vui vẻ hơn hẳn.

Lúc này, Tiểu Hy đang ngồi nghịch điện thoại kêu lên, đưa điện thoại cho Ngô Diệc Hiên đang ngồi phía trước: “Boss, hôm qua anh đưa Diệp Hạ đi chơi bị chụp lại này. Giờ từ khóa về anh và Diệp Hạ đang ở top search đó”.

Ngô Diệc Hiên nhận lấy điện thoại xem nội dung bài đăng, Diệp Hạ cũng ngó sang xem.

Lanh chanh hóng hớt: “Mọi người mau lại đây ngưỡng mộ tôi đi. Hôm qua đi chơi tình cờ gặp được idol đi chơi với người yêu này. Hai người họ tình cảm chết đi được suốt cả buổi đều nắm tay không rời. Bạn gái của Ngô Diệc Hiên xinh lắm luôn, đảm bảo những người được mệnh danh nữ thần đều kém xa chị ấy”.

Cậu bé đầu to: “Hai người họ ngọt ngào quá đi, ngược chết tôi rồi. Cầu ảnh bạn gái”.

Reply: “Tôi tôn trọng idol nên không chụp ảnh lại, khi nào anh ấy muốn công khai mọi người sẽ biết”.

Khoai tây chiên bị cháy: “A a a a a! Tôi cũng muốn gặp Ngô Diệc Hiên và bạn gái anh ấy. Hai người họ ngược FA quá đi”.

Ngoài những bình luận ở top đầu thì bên dưới còn n bình luận cũng có nội dung tương tự.

Diệp Hạ quay sang lườm người bên cạnh: “Vậy mà anh còn nói không bị nhận ra, giờ thì hay rồi. Ngoài những bình luận khen ra kiểu gì chẳng có người nhân cơ hội này để công kích”.

“Quan tâm đến những người không liên quan làm gì như vậy rất mệt mỏi”.

“Em chỉ quan tâm anh thôi. Lần sau vẫn nên đi ra ngoài vào buổi tối thì hơn”.

“Được, nghe em”.

Mọi người trong đoàn đi cùng đều bị hai người kia nhồi thức ăn cho cún, hai người có nghĩ đến cảm nhận của người xung quanh không vậy. Đã tình cảm đưa nhau đi chơi rồi giờ lại còn ngồi đây ngọt ngào cho chúng tôi xem.

Đến nơi, Diệp Hạ nói với Ngô Diệc Hiên: “Em đi làm việc, lát sẽ tìm anh”. Thế rồi bọn họ chia ra đi hai hướng khác nhau. Diệp Hạ đi tìm trường ban tổ chức liên hệ làm việc còn Ngô Diệc Hiên đi chuẩn bị đề còn tập duyệt.

Công việc của Diệp Hạ đã hoàn thành thuận lợi cô mang tâm trạng vui vẻ đi tìm một chỗ ngồi xem Ngô Diệc Hiên tập duyệt.

Ngô Diệc Hiên kết thúc phần trình diễn thì Diệp Hạ cũng đứng lên, đi ra xe đợi anh. Nhân lúc chờ đợi cô lên weibo đăng một đoạn video vừa quay. Cũng như lần đăng trước, lần này video vừa đăng lên thì đã có rất nhiều lượt xem và vô số lời bình luận.

Lan chanh hóng hót: “Ngô Diệc Hiên thật đẹp trai, hát live hay quá đi. Diệp Hạ, em có nên xem xét việc xuất hiện để cho mọi người thấy không đây 0 – 0”.

Nấu com luôn bị hỏng: “Wow idol của mị đã diễn xuất hay như vậy mà hát live còn tuyệt hơn. Chờ mong chương trình. Còn nữa, cảm ơn chị Diệp Hạ đã chia sẻ thay vì dấu xem một mình ^ o ^”.

Cầu vòng sau mưa: “Chị Diệp Hạ cũng đi cùng anh Diệc Hiên sao? Hâm mộ quá, hai người đi đâu cũng có nhau. Em rất muốn nhìn thấy khuôn mặt chị. Cầu ảnh, cầu ảnh”.

Reply: “Cảm ơn em, khi nào thích hợp em sẽ được thấy chị”.

Vì không ngờ Diệp Hạ sẽ trả lời bình luận nên bạn phía trên kích động không thôi, cũng bởi vậy mà càng có thêm nhiều lượt bình luận từ mọi người.

Ngô Diệc Hiên bước lên xe, vừa hay thấy Diệp Hạ đang ngồi nghịch điện thoại nên ghé sát vào xem thì đọc được nhiều bình luận tương tự, thế là anh vươn tay ra lấy mất điện thoại của Diệp Hạ. “Cảm ơn lời chúc của mọi người, trong một dịp gần đây nhất chắc chắn mọi người sẽ được thấy cô ấy. Ngô Diệc Hiên”. Viết xong câu vừa rồi Ngô Diệc Hiên đăng xuất luôn weibo của Diệp Hạ rồi dứt khoát tắt máy.

Ngô Diệc Hiên khoanh tay, râu rĩ nói: “Fan hâm mộ của anh có vẻ rất thích em, đa số đều chạy hết sang theo dõi em. Không phải bình thường thấy idol có bạn gái đều không thích sao”.

Diệp Hạ nhào người ra với lấy điện thoại ở tay bên kia của Ngô Diệc Hiên: “Cái này không thể trách em được, làm sao em biết là mọi người lại thích em cơ chứ. Còn nữa, trước đây weibo của em cũng có hơn 500.000 người theo dõi đó”. Ngô Diệc Hiên giơ tay lên cao không cho cô lấy điện thoại.

“Này, trả điện thoại cho em”.

“Cứ không làm gì là em lại lôi điện thoại ra nghịch như thế rất có hại. Nếu em hứa sẽ không dùng thường xuyên nữa thì anh trả”.

Diệp Hạ ủ rũ đầu hàng, dù sao cũng là tốt cho cô mà nên không thể phản đối được: “Em hứa sẽ không thường xuyên dùng điện thoại nữa”.

Ngô Diệc Hiên hài lòng, trả lại điện thoại cho Diệp Hạ đúng lúc này thì điện thoại của cô đổ chuông xem tên người gọi thì ra là Nhã Ngôn vậy là anh nghe máy luôn.

Diệp Hạ đè thấp giọng đủ cho hai người nghe thấy: “Anh xâm phạm quyền cá nhân”.

Ngô Diệc Hiên nhéo má Diệp Hạ, hỏi cô: “Thế lần trước ai mở khóa nghịch điện thoại của anh? Hà?”.

Diệp Hạ chột dạ, cãi cớ: “Ai bảo anh đặt mật khẩu là sinh nhật em”.

“Em chỉ giới lý sự cùn”.

Đang định cãi lại thì Nhã Ngôn ở đầu dây bên kia gọi: “Diệp Hạ, chị đâu rồi?”.

Ngô Diệc Hiên: “Anh đây, có gì thì nói đi”.

“Sao anh lại nghe điện thoại của chị Diệp Hạ?”. Diệp Hạ nghe được câu hỏi này nên trả lời: “Anh ấy cướp mất điện thoại của chị”.

“Anh thật quá đáng, em sẽ mách với bác gái để bác xử lí anh”.

Giọng nói của Ngô Diệc Hiên có mùi nguy hiểm: “Vậy em gái thân yêu có muốn anh nói chuyện của em với chú không?”.

Nhã Ngôn vội vàng nói: “Không muốn, không muốn, em không biết gì cả”.

“Thế mới là bé ngoan. Giờ thì nói đi, gọi điện có việc gì?”.

“Em muốn rủ hai người đi ăn tối”.

“Được, 7 giờ tại Hội Hiên”.

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Ba Lá (Three-Leaf Clover)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Diệp Hạ và Ngô Diệc Hiên quay trở lại chung cư. Diệp Hạ tranh thủ đắp mặt nạ, phải chăm sóc nhan sắc thật tốt mới được. Dưỡng da xong cô tranh thủ ngồi tập yoga. Đừng thấy cô ăn uống nhiều như vậy mà vẫn có dáng người đẹp rồi cho rằng là do bẩm sinh, nó cũng chỉ một phần thôi phần còn lại là do kết quả của quá trình tập luyện và chế độ ăn uống điều độ.

Ngô Diệc Hiên thì lấy máy tính của Diệp Hạ ngồi chơi game online. Hai người, mỗi người tự làm việc của bản thân nhưng nhìn rất hài hòa và có sự ăn ý riêng. Nhìn họ sẽ cảm thấy giống vợ chồng “ già ” hơn là hai người đang trong giai đoạn yêu nhau.

Thấy Ngô Diệc Hiên khi nghỉ ngơi vẫn ngồi chơi điện tử nên Diệp Hạ nhắc nhở: “ Anh chơi ít thôi, không chịu luyện tập thể dục gì cả suốt ngày ngồi rất có hại cho sức khỏe đấy ”.

Ngô Diệc Hiên nghe vậy liền tắt luôn máy tính, đi tới chỗ Diệp Hạ đang ngồi: “ Đúng nha, tập thể dục sẽ có sức khỏe như vậy rất có lợi cho việc hoạt động mạnh ”.

“ Hi vọng lời anh nói ả ý kia không phải là điều em đang nghĩ ”.

Diệp Hạ vừa dứt lời, Ngô Diệc Hiên đã dè dề cô dưới thân: “ Em đoán đúng đó ” rồi cúi xuống chặn những lời chuẩn bị nói của Diệp Hạ lại. Cảm nhận được thân thể mềm mại của cô dính chặt vào người mình, mọi giác quan của Ngô Diệc Hiên hoàn toàn tan chảy. Nụ hôn của anh ngày càng nóng bỏng, bàn tay vốn đang đặt ở thắt lưng Diệp Hạ lặng lẽ di chuyển theo đường cong mềm mại lướt lên phía trên.

Đến giờ, hai người cùng nhau đi tới nơi hẹn. Địa điểm là một câu lạc bộ tư nhân nằm ở một góc của thành phố Thượng Hải. Nơi này được thiết kế theo phong cách kiến trúc tiêu biểu thời nhà Thanh đem lại do khách hàng cảm giác như trở lại thời cổ xưa.

Bước vào nhà hàng đã có người tới dẫn họ đến phòng riêng được đặt sẵn. Cánh cửa phòng ăn được Diệp Hạ mở ra, cô đưa mắt quan sát một lượt: “ Có vẻ chúng ta đến sớm rồi. Không biết những năm qua Đỗ Duệ Thần đã làm thêm cái gì mà giàu như vậy bao hẵn một phòng ăn lớn. Chỉ là ăn một bữa cơm thôi mà, có cần khao trương vậy không? ”.

Ngô Diệc Hiên bước đến ôm eo Diệp Hạ cùng cô đi tới sofa ngồi đợi: “ Theo em thì lần đầu chính thức đi ăn cơm cùng anh vợ tương lai có nên phô trương một chút hay không? ”.

Diệp Hạ gật đầu, khoanh tay lại quay sang mỉm cười ý nhị nhìn Ngô Diệc Hiên: “ Cũng đúng nhưng lần nào cũng thế này thì chẳng mấy chốc anh ta phá sản đâu ”.

Ngô Diệc Hiên hiểu ý mà Diệp Hạ đang đề cập đến: “ Em yên tâm đi, anh không nhả tâm vậy đâu. Chủ nơi này là bạn của anh, anh có cổ phần ở đây nên có thể được giảm 30% ”.

“ Xem như anh còn có tình người ”.

Đúng lúc cuộc nói chuyện kết thúc thì cửa phòng ăn được mở ra một lần nữa, bước vào không ai khác chính là Hạ Nhã Ngôn và Đỗ Duệ Thần. Thấy Diệp Hạ và Ngô Diệc Hiên đang ngồi ở sofa, Nhã Ngôn vui vẻ chạy đến đẩy Ngô Diệc Hiên ra ngồi vào khoảng trống giữa hai người họ “ Chị Diệp Hạ xin lỗi vì đến muộn ban này bọn em bị kẹt xe ”.

Ngô Diệc Hiên bị đẩy ra ngồi bên này vô cũng bất mãn với em gái: “ Em có vẻ rất thích cô ấy nhỉ? Từ lúc vào đến giờ coi anh như không khí không thèm chào hỏi lấy một câu ”.

“ Em thích chị ấy chẳng lẽ anh không vui chắc ”. Nói xong Nhã Ngôn tiếp tục không thèm để ý đến anh trai quay sang Diệp Hạ nhìn cô từ trên xuống dưới: “ Hôm nay chị mặc rất đẹp nha, hình như... đây là đồ của thương hiệu Christina còn là mẫu mới ra số lượng có hạn nữa ”.

“ Sao em mới nhìn qua đã biết? ”.

Nhã Ngôn chưa kịp trả lời thì Ngô Diệc Hiên và Đỗ Duệ Thần đã đồng thanh lên tiếng, ít khi thấy hai người họ lại ăn ý như vậy: “ Em ấy là fan hâm mộ của em đấy ”.

Diệp Hạ ngạc nhiên, chỉ vào mình hỏi: “ Em? ”. Ngô Diệc Hiên gật đầu. Diệp Hạ đã nhớ ra rồi: “ Thảo nào lúc trước Đỗ Duệ Thần rất hay đến cửa hàng để mua quần áo còn đặt em khi nào có mẫu mới giữ lại cho anh ta một bộ ”.

Nhã Ngôn nghe mà không hiểu gì cả: “ Stop! Có thể cho em hỏi tại sao em lại là fan của chị ấy không? ”.

Hai người kia đều im lặng, cùng nhìn về phía Diệp Hạ, vậy là Diệp Hạ đành phải trả lời thắc mắc của Nhã Ngôn: “ Giới thiệu thêm với em tên tiếng anh của chị là Christina Trần người sáng lập ra thương hiệu thời trang Christina ”.

Sau khi nghe Diệp Hạ nói xong Nhã Ngôn mất chữ A mồm chữ O đến một lát sau mới tiêu hóa được lời của Diệp Hạ rồi quay sang nhìn bạn trai và anh trai để chứng thực và nhận lại được chính là cái gật đầu đầy kiên định của hai người họ. Nhã Ngôn kích động lên tiếng: “Thật không thể tin được chị dâu tương lai của em lại là Christina Trần”.

Diệp Hạ mỉm cười, rất hứng thú xem phản ứng của Nhã Ngôn: “Em bình tĩnh lại chút đi”.

Nhã Ngôn vuốt cằm, mỉm cười có chút gian trá: “Một nửa số quần áo trong tủ của em đều là đồ do chị thiết kế. Vậy... sau này em mua hàng có được giảm giá hay không?”.

“Không phải Đỗ Duệ Thần có thể VIP sao? Lấy ở chỗ anh ta là được”.

Nhã Ngôn khoanh tay trước ngực, quay mặt sang chỗ khác: “Em mới không thèm”. Cô ấy ngập ngừng một lát định nói gì đó, Diệp Hạ thấy vậy bèn hỏi: “Sao vậy, còn gì nữa à?”.

“Em muốn... tới tạp chí chỗ chị làm việc một thời gian để lấy kinh nghiệm, chị có thể xem xét nhận em được không?”.

Nghe Nhã Ngôn nói, Đỗ Duệ Thần vội nhảy vào hỏi: “Em không định tới chỗ anh sao, sau này chúng ta sẽ phải mỗi người một nơi đó”.

“Em chỉ đến chỗ chị Diệp Hạ học hỏi một thời gian thôi. Với lại tới chỗ anh em dám chắc sẽ chẳng làm được việc gì cả”. Nhã Ngôn quay sang năn nỉ Diệp Hạ: “Chị Diệp Hạ, có thể nhận em không?”

“Vừa rồi tạp chí có tuyển thêm người mới nhưng có một số không đạt yêu cầu nên đã bị loại hiện giờ vẫn còn thiếu người. Qua tết dương lịch tạp chí sẽ tuyển thêm vậy nên em có thể chuẩn bị thật tốt để tới tham gia. Chị chỉ có thể bán cho em chút thông tin mật này thôi còn lại có vào được hay không là phải dựa vào năng lực của em”.

“Cảm ơn chị, em sẽ cố gắng”.

“Nói trước ở tạp chí chị không dễ tính đâu. Không làm được việc, phạm sai lầm sẽ bị khiển trách đó. Em nên chuẩn bị tâm lý trước, chị không nể mặt anh trai em đâu đấy”. Nói xong câu cuối cùng Diệp Hạ quay sang nhìn Ngô Diệc Hiên đang ngồi bên cạnh.

Ngô Diệc Hiên mỉm cười nguy hiểm: “Thì ra anh chẳng có chút mặt mũi nào cả”.

Diệp Hạ xua tay vội đáp: “Đâu có, đâu có. Anh rất có mặt mũi đấy chứ. Chẳng qua công việc là công việc thôi”.

Đỗ Duệ Thần: “Anh còn từng bị khiển trách vì lỡ làm sai. Em nên đến chỗ anh thì hơn, em ấy thì có gì để mà học tập cơ chứ?”.

Nhã Ngôn phản bác: “Người ta không có gì để học tập mà lại là sếp của anh à, còn nữa em không sợ gian khổ, không như vậy thì làm sao mà thành công được”.

Ngô Diệc Hiên sắp không nhìn được nữa rồi: “Đỗ Duệ Thần, cậu có thể để cho Nhã Ngôn tự lựa chọn nơi làm việc được không? Đừng có xúi bậy con bé. Có tin tôi dùng thủ đoạn ở chỗ người nhà để cậu hết cơ hội không hả?”.

Đỗ Duệ Thần quay ra kêu ca với Nhã Ngôn: “Anh trai em bắt nạt anh”.

Lần này đến lượt Nhã Ngôn và Diệp Hạ đồng thanh: “Đáng đời”.

Cứ như thế mọi người ngồi trò chuyện vui vẻ đến lúc đồ ăn được dọn lên, Đỗ Duệ Trúc cũng đã tới.

Suốt cả bữa ăn Đỗ Duệ Trúc tranh thủ cơ hội ngồi nói chuyện ôn lại kỉ niệm hồi bé với Ngô Diệc Hiên. Còn Diệp Hạ bị Nhã Ngôn mời không biết bao nhiêu là rượu mặc dù cô ấy đã bị Ngô Diệc Hiên và Đỗ Duệ Thần ngăn cản, vì chiều lòng và vui vẻ nên Diệp Hạ uống cũng khá nhiều. Từu lượng của cô rất tốt nhưng loại rượu Mao Đài nổi tiếng của Trung Quốc này thật sự rất mạnh lại có vẻ không hợp với cô khiến cho Diệp Hạ bị say.

Ngô Diệc Hiên nửa dìu, nửa ôm Diệp Hạ ra xe. Thấy vậy, Đỗ Duệ Trúc vội đi đến nói với Ngô Diệc Hiên: “Cô ấy ở đâu để em lái xe đưa cô ấy về. Anh đưa cô ấy về có vẻ không được tiện lắm”.

Mở cửa xe, để Diệp Hạ ngồi vào Ngô Diệc Hiên quay lại trực tiếp từ chối: “Cô ấy ở chỗ anh, anh có thể tự xử lí được. Em cũng mệt rồi nên về nghỉ ngơi sớm đi, hẹn gặp lại”.

Nói xong, Ngô Diệc Hiên lên xe rồi đi để lại Đỗ Duệ Trúc đang đứng ngẩn người tại đó. Ban nãy có phải cô nghe nhầm không vậy, hai người họ đã phát triển đến mức ở cùng nhau rồi sao. Chẳng lẽ cô đã quay về chậm, bao nhiêu năm qua cố gắng học hành và làm việc để có thể xứng được đứng cạnh anh bây giờ tất cả đều uống công sao. Có lẽ chuyện không như cô nghĩ, đừng làm phức tạp vấn đề.

Ánh sáng len lỏi qua rèm cửa chiếu vào giường kéo Diệp Hạ từ trong giấc mộng tỉnh dậy. Mở mắt ra cô thấy đối diện chính là gương mặt của Ngô Diệc Hiên, cô đang nằm trong lòng anh. Không phải chứ, đã xảy ra chuyện gì rồi. Tại sao quần áo lại bị thay sang bộ khác. Sao cô lại không nhớ gì hết, đầu đau quá.

Cô khẽ nhúc nhích, người đối diện lập tức phát hiện ra cô đã tỉnh anh dùng giọng ngái ngủ lên tiếng: “Em còn ngo ngáy nữa là anh không đảm bảo được

sự an toàn của em đâu đấy ”.

Nghe vậy Diệp Hạ lập tức nằm im, đến thở cũng không dám thở mạnh: “ Có thể giải thích cho em chuyện gì đã xảy ra được không? ”.

Ai đó nở nụ cười mê hồn nhìn Diệp Hạ: “ Chính là... chúng ta đã làm chuyện cần làm ”.

Khuôn mặt Diệp Hạ liền biến sắc: “ Anh... anh lại nhân lúc em say rượu mà giờ trò xấu ”. Nói xong cô quay sang bên cạnh, khóc nức lên.

Thấy vậy Ngô Diệc Hiên cuống lên, vội kéo cô vào lòng an ủi, khai ra toàn bộ sự thật: “ Bảo bối, chúng ta chưa xảy ra chuyện gì cả. Hôm qua là em say quá, nôn hết lên quần áo nên anh mới thay bộ khác giúp em. Anh sợ để em một mình không ổn nên mới ở lại. Ngủ ở ngoài rất lạnh bởi vậy mới tự ý mượn một nửa giường của em. Xin lỗi là anh sai, em muốn đánh muốn mắng anh thế nào cũng được. Đừng khóc ”.

Diệp Hạ quay người lại chui ra khỏi lòng anh, vui vẻ cười: “ Xem như anh thành thật ”.

Ngô Diệc Hiên nhéo mũi Diệp Hạ: “ Em dám lừa anh ”.

“ Vô quyết dày có móng tay nhọn ”. Vừa nói xong Diệp Hạ đã bị người ta cúi xuống hôn xem như trừng phạt.

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Ba Lá (Three-Leaf Clover)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Ngô Diệc Hiên kéo Diệp Hạ ra khỏi chăn lòi cô vào nhà vệ sinh. Anh lấy bàn chải bỏ kem đánh răng rồi đưa cho Diệp Hạ lúc này cô mới miễn cưỡng thanh tỉnh một chút để đánh răng. Anh cũng tiện thể đánh răng cùng luôn.

“ Tại sao ở đây lại có mỗi thứ hai chiếc? Anh nói mau, có phải anh đã có âm mưu từ trước rồi đúng không? ”.

Ai đó khoác tay lên vai Diệp Hạ dùng vẻ mặt vô tội trả lời: “ Đò do Tiểu Hy mua ”. Nghe được câu trả lời Diệp Hạ nhắm mắt quay sang chỗ khác tiếp tục đánh răng. Trợ lý của anh thì không hiểu ý của anh chắc, đúng là không sợ lưu manh chỉ sợ lưu manh có tri thức.

Bữa trưa nay được chính tay Ngô Diệc Hiên chuẩn bị do Diệp Hạ bị tác dụng của rượu làm nhức đầu. Anh đi ra từ bếp, đưa cho cô cốc nước giải rượu: “ Uống một chút đi, sẽ dễ chịu hơn đấy ”.

Diệp Hạ ngồi dậy từ sofa uống hết cốc nước sau đó lại nằm ườn ra. Ngô Diệc Hiên ngồi xuống bên cạnh bóp đầu giúp cô: “ Cho em chừa lần sau không được uống rượu nữa ”.

“ Em chừa rồi, đầu nhức chết đi được ”.

Nhờ sự chăm sóc của Ngô Diệc Hiên tới chiều Diệp Hạ đã khôi phục lại trạng thái bình thường. Anh cũng đã đến lúc phải rời đi để chuẩn bị cho phần trình diễn tối nay. Diệp Hạ tranh thủ chuẩn bị một chút, chẳng mấy khi được đi chơi nên cần phải xinh đẹp.

Đúng 6 giờ 30 phút tối Diệp Hạ đi xuống dưới nhà đợi đám người Đỗ Duệ Thần. Hôm qua sau khi nghe nói anh trai sẽ có phần biểu diễn ở đại nhạc hội nên Nhã Ngôn đòi đi bằng được.

Đợi khoảng vài phút thì xe của Đỗ Duệ Thần tới, vừa lên xe Diệp Hạ đã bị Nhã Ngôn bám lấy: “ Chị Diệp Hạ mau nhìn xem phong cách hôm nay của em thế nào? ”.

Diệp Hạ nhìn Nhã Ngôn một lượt rồi nói: “ Được, em rất biết cách phối đồ ”. Sau đó suốt dọc đường hai người tíu tít nói chuyện đến quên cả trời đất.

Đêm đại nhạc hội diễn ra được phân nửa thời gian thì tới phần của Ngô Diệc Hiên. Anh vừa lên sân khấu thì fan hâm mộ ở dưới đã hò reo ầm ĩ vì đã lâu chưa được gặp thần tượng. Bài hát anh trình diễn là bài “ Gặp em đúng lúc ”. Khi giọng ca của anh được cất lên mọi người đều hòa mình vào trong bài hát và phần biểu diễn của các dancer.

Đến phần nhạc dạo, Ngô Diệc Hiên đi từ sân khấu xuống chỗ của khán giả để giao lưu. Lúc này trái tim của Diệp Hạ đập loạn nhịp bởi vì anh đang đi tới phía cô. Theo như kịch bản hôm tổng duyệt thì anh sẽ mời một bạn khán giả nữ lên sân khấu. Đây, không phải chứ. Còn đang đắm chìm trong suy nghĩ thì Ngô Diệc Hiên dừng lại trước mặt Diệp Hạ xòe tay ra, trong vô thức cô đã đưa tay cho anh rồi cứ thế trước ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người cô bị dẫn lên sân khấu.

Khi hoàn hồn lại Diệp Hạ đã ở trên sân khấu, Ngô Diệc Hiên để cô ngồi vào bộ bàn ghế đã được chuẩn bị. Mặc dù có bất ngờ nhưng cô vẫn đủ bình tĩnh để phối hợp diễn với anh. Trong khung cảnh với bong bóng bay đầy trời, anh đi tới tặng cho cô một chùm bóng bay, cô mỉm cười nhận lấy sau đó ngồi nghe anh hát và cuối cùng là kết thúc.

Lúc Ngô Diệc Hiên ôm Diệp Hạ, cô ghé vào tai anh nói: “ Gần đây anh rất thích chơi trò đánh lén em ”.

Ngô Diệc Hiên vẫn mỉm cười cho mọi người xem: “ Anh chỉ sợ mời người khác lên sân khấu sẽ làm em ghen thôi ”.

“ Hừ, em không thèm. Lát về tính sổ với anh sau ”.

Kết thúc phần biểu diễn, Diệp Hạ đi xuống sân khấu sau đó nói vài câu với Nhã Ngôn rồi lặng lẽ rời đi. Phải cố gắng lắm cô mới có thể ra được bên ngoài. Cô đeo thẻ ra vào hôm qua lấy ở chỗ ban tổ chức, đường hoàng đi lại sau hậu trường mà không bị ai để ý, sau đó tìm được phòng nghỉ của Ngô Diệc Hiên.

Gõ cửa, nhận được câu trả lời liền đi vào. Ngô Diệc Hiên đang nhắm mắt nghỉ ngơi, có lẽ anh tưởng là Tiểu Hy nên không tỉnh dậy. Diệp Hạ nhẹ nhàng đi tới nhếch khóe môi, đổi giọng ngọt ngào nói, âm thanh vô cùng ái muội: “ Anh Diệc Hiên! ”. Gọi xong câu này tự cô còn cảm thấy muốn ới. Không đợi anh kịp mở mắt phản ứng cô cúi xuống hôn lên môi anh.

Ngô Diệc Hiên ngược lại không phản kháng mà còn vòng tay ôm eo kéo Diệp Hạ xuống sofa đảo khách thành chủ hôn cô sâu hơn. “ Bảo bối, đây là em tự rước họa ”.

Sau một hồi dây dưa, Ngô Diệc Hiên mới hài lòng rời môi Diệp Hạ. Mất một lúc bình ổn lại hơi thở, Diệp Hạ nhấn nhá lên tiếng hỏi: “ Tại sao anh lại biết là em cơ chứ? ”.

“ Mùi hương lavender đặc biệt trên người đã tố cáo thân phận của em. Còn nữa chỉ em mới có đủ khả năng vượt qua mấy tầng an ninh và Trịnh Kì đang ở ngoài cửa ”.

Diệp Hạ phồng miệng, khoanh tay trước ngực thể hiện sự bất mãn: “ Không vui ”.

Ngô Diệc Hiên cung chiều nói: “ Thôi nào, đi ra ngoài cùng anh ”.

“ Hà? Đi đâu? Bị ai nhìn thấy thì sao? ”.

“ Yên tâm, cứ đi rồi sẽ biết ”.

Hai người đi ra ngoài sau đó leo lên nóc của sân vận động ngồi. Ngồi trên cao ngắm cảnh nhộn nhịp của thành phố rất thú vị. Đúng lúc này đồng hồ đếm ngược ở phía xa đang đếm dần 5... 4... 3... 2... 1... Chúc mừng năm mới. Ngô Diệc Hiên ở bên cạnh vươn tay ra ôm Diệp Hạ vào lòng hôn nhẹ lên môi cô rồi nói: “ Năm mới vui vẻ ”.

“ Anh cũng vậy ”.

Họ lại tiếp tục im lặng ngồi ngắm những chùm pháo hoa rực rỡ với đủ sắc màu tỏa sáng trên bầu trời đêm. Khung cảnh này thật đẹp, cô sẽ mãi mãi khắc ghi nó trong hồi ức.

Vô tình Đỗ Duệ Trúc cũng leo lên đây. Từ xa nhìn thấy sự hòa hợp hạnh phúc giữa Ngô Diệc Hiên và Diệp Hạ khiến cô cảm thấy tức giận. Đáng lẽ ra người ngồi bên cạnh Ngô Diệc Hiên lúc này phải là cô. Không được, cô phải giành lại người vốn nên là của mình.

Diệp Hạ và Ngô Diệc Hiên dành ra hai ngày để đi chơi Thượng Hải nhưng đến ngày thứ hai thì Diệp Hạ nhận được điện thoại của An Ninh nói rằng Nemo bị ốm, nó không chịu ăn gì cả. Vậy là kế hoạch tiếp theo bị hủy, cô đặt vé máy bay về ngay buổi chiều hôm đó Ngô Diệc Hiên cũng nhất quyết quay về cùng cô.

Vì fan hâm mộ nên lúc quay về Ngô Diệc Hiên sắp xếp đi cửa thường để fan có thể gặp được mình. Diệp Hạ cũng không ai biết mặt nên cô có thể an toàn đi cùng anh và mọi người dưới thân phận một người trong đoàn.

Vừa ra khỏi cửa an ninh fan của Ngô Diệc Hiên đã đợi sẵn ở đó rất đông, mọi người đứng rất có trật tự, không chen lấn xô đẩy. Anh nán lại một lát để tặng socola nóng đã chuẩn bị từ trước cho fan, nhận thư, kí tặng, chụp ảnh với người hâm mộ. Đến lúc chuẩn bị rời đi fan hâm mộ của anh còn đặc biệt gửi tặng cho Diệp Hạ mấy con thú nhồi bông nhỏ trông rất đáng yêu. Do tay của Ngô Diệc Hiên cầm khá nhiều thư nên Diệp Hạ đang đứng bên cạnh đường hoàng nhận “ hộ ” quà.

Nhận xong quà không biết từ đâu có rất nhiều phóng viên xuất hiện nhưng mục tiêu của bọn họ không phải là Ngô Diệc Hiên mà là Diệp Hạ. Họ vây kín cô, liên tục chụp ảnh và nói rằng có nguồn tin cung cấp cô chính là người yêu dấu mặt bí ẩn của Ngô Diệc Hiên, tình hình hiện trường bị mất khống chế một cách nghiêm trọng. Diệp Hạ muốn thoát ra khỏi vòng vây nhưng không làm gì được.

Thấy tình hình vừa rồi mọi người trong đoàn cố gắng cản phóng viên ra tạo khoảng trống cho Ngô Diệc Hiên đến gần Diệp Hạ. Anh giơ tay ra kéo cô vào lòng che chắn cẩn thận rồi cố gắng thoát ra ngoài. Cùng lúc đó fan hâm mộ của anh cũng tiến vào tạo thành hàng rào chắn cản đám phóng viên sang hai bên cho Ngô Diệc Hiên có thể thuận lợi đưa Diệp Hạ ra khỏi sân bay.

Sự việc diễn ra rất nhanh chóng khiến đám phóng viên trở tay không kịp, đến lúc phản ứng lại thì người đã đi mất.

Trong xe, Ngô Diệc Hiên đã thực sự bị đám phóng viên chọc cho tức giận thật rồi sắc mặt của anh vô cùng tệ. Anh lấy điện thoại ra gọi điện cho trưởng phòng quan hệ công chúng: “ Cô lập tức liên hệ ngăn chặn tin tức hôm nay ở sân bay liên quan đến tôi. Gọi Đường Dạ tới tập đoàn, lát tôi sẽ tới ”.

Gọi xong cuộc điện thoại vừa rồi Ngô Diệc Hiên quay sang hỏi Diệp Hạ đang ngồi ở bên cạnh: “ Em không sao chứ? Xin lỗi, là do anh nên mới làm ảnh hưởng đến em ”.

Diệp Hạ thở dài, mỉm cười: “ Không sao, sớm muộn gì cũng vẫn sẽ xảy ra tình trạng như ngày hôm nay thôi. Coi như làm quen sớm một chút. Anh cũng đừng quá tức giận, sự việc không ảnh hưởng đến em đâu ”. Để cho Ngô Diệc Hiên nguôi giận hẳn, Diệp Hạ không quên nói đùa với anh một chút: “ Anh không chặn được những bức ảnh chụp em cũng không cần lo, em cũng là người có địa vị trong giới truyền thông đó. Cứ để em ra tay ”.

Ngô Diệc Hiên nghe Diệp Hạ nói thì không khỏi mỉm cười, đưa tay捏 má cô: “ Được rồi, anh không tức giận nữa. Nhưng chuyện này buộc phải xử lý cần làm cho họ không dám mạnh động nữa ”.

Sau khi cho Nemo ăn được một chút thì Diệp Hạ mới đi chuẩn bị bữa tối. Đang nấu cơm thì điện thoại của Diệp Hạ đổ chuông, cô nói đơn giản vài ba câu rồi cúp máy. Khi dọn đồ ăn ra bàn thì chuông cửa vang lên, Diệp Hạ đi ra mở cửa.

“ Em vừa mới nấu xong bữa tối. Anh có muốn thử tay nghề của em không? ”.

“ Được, anh phải kiểm tra tay nghề của vợ một chút mới được ”.

" Xin mời ". Vì thi thoảng hay bị anh đã kích kiểu này nên cô đã sớm luyện được đến trình độ mất điếc tai ngơ trước những lời nói của anh rồi. Chuyện này là thường thôi.

Ăn xong bữa tối, Diệp Hạ và Ngô Diệc Hiên ngồi ở ban công ngắm cảnh, nhâm nh tách trà nóng, tận hưởng không gian yên tĩnh của hai người.

Diệp Hạ cầm điện thoại lướt weibo xem tin tức hôm nay ở sân bay, cô nói với Ngô Diệc Hiên: " Trang fanclub chính thức của anh đăng bài yêu cầu các tòa soạn xóa bài viết và lên tiếng xin lỗi. Bài đăng được chia sẻ rất nhiều không chỉ fan của anh mà còn có fan của nghệ sĩ khác nữa vì họ cũng đồng tình. Sự việc này đang ở top search đó. Vậy anh xử lý tin tức kia thế nào? ".

" Đưa văn bản pháp luật cho kẻ chủ mưu. Nói với những bên liên quan rằng họ cũng chỉ bị người ta lôi kéo thôi nên không truy cứu chỉ cần họ xóa đồng ảnh chụp kia đi là được ".

" Với tính cách của anh không chỉ gửi văn bản cho kẻ khởi xướng đâu ha? ".

" Văn bản pháp luật kia đưa ra là cho mọi người xem. Làm sao có thể tha thứ dễ dàng như vậy. Anh gửi tiếp một cái nữa bắt họ bồi thường tổn thất tinh thần. Tòa soạn đó là tờ báo nhỏ không có mấy danh tiếng, tài chính cũng không ổn nên định dựa vào tin tức lần này hi vọng sẽ cứu vớt được. Vậy nên trả xong số tiền này thì chắc cũng đủ cho họ phá sản ".

Vừa nói chuyện xong điện thoại của Ngô Diệc Hiên liền đổ chuông. Anh liếc mắt thấy tên người gọi liền vội nghe máy.

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Ba Lá (Three-Leaf Clover)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

" Con nghe đây ạ ". Đầu dây bên kia người gọi tới chính là mẹ của Ngô Diệc Hiên vậy nên anh mới khẩn trương nghe máy như vậy.

Mẹ Ngô cố gắng giữ cho giọng nói được bình tĩnh: " Ủm, mẹ hôm nay xem được tin tức liên quan đến con. Sự việc hôm nay có ảnh hưởng đến tâm lý của con đâu mẹ không vậy. Dù sao con đâu cũng không quen với việc bị người ta vây quanh ".

" Mẹ gọi điện cho con chỉ vì việc này? Con còn tưởng mẹ quan tâm đến con trai mình ".

" Con thì có gì mà cần quan tâm. Nói mau, con đâu của mẹ có bị ảnh hưởng không? ".

" Cô ấy đang ở đây hay là mẹ tự hỏi đi ".

Nghe con trai nói vậy mẹ Ngô kích động không thôi: " Mau, mau đưa điện thoại cho con dâu nghe ".

Ngô Diệc Hiên tạm thời chặn loa điện thoại lại, quay sang nói với Diệp Hạ: " Mẹ anh muốn gặp em ".

" Mẹ anh? Há? ". Diệp Hạ đang uống nước liền bị sặc, trợn tròn mắt nhìn anh sau đó lắc đầu và xua tay liên tục: " Em không nghe đâu ".

Anh đưa điện thoại lên nghe tiếp: " Mẹ, cô ấy không chịu nghe máy ". Rút lời anh đã bị Diệp Hạ đánh vào người, anh được lắm dám chơi bài này với em.

Diệp Hạ đành bất đắc dĩ chìa tay ra, ý bảo Ngô Diệc Hiên đưa điện thoại cho mình nghe: " Con chào bác ạ! ".

" Chào con, bác là mẹ của Diệc Hiền. Bác nghe nói chuyện hôm nay ở sân bay nên gọi điện hỏi thăm con. Không có ảnh hưởng gì đến con chứ? ".

" Dạ, con không sao đâu ạ. Bác cứ yên tâm ".

" Vậy được, cũng sắp năm mới rồi con nhớ cùng Diệc Hiền tới nhà bác ăn bữa cơm ".

" Vâng ạ ".

Hẹn được con dâu tương lai tới nhà ăn cơm, mẹ Ngô liền vui vẻ trò chuyện với Diệc Hạ đôi ba câu rồi lại nói chuyện nhắc nhở con trai một hồi mới cúp máy.

Điện thoại vừa tắt Diệc Hạ đã quay người đi tới phòng ngủ, trực tiếp coi ai đó như không tồn tại. Ngô Diệc Hiền vội đứng lên đuổi theo nhưng Diệc Hạ đi khá nhanh nên đuổi không kịp. Anh đứng ngoài xin lỗi thế nào Diệc Hạ cũng mặc kệ không quan tâm bởi vậy anh đành phải đi về để cho cô an tĩnh một chút. Con mèo nhỏ xù lông lên cũng thật đáng sợ.

Hôm sau, mới sáng sớm Ngô Diệc Hiền đã tới căn hộ của Diệc Hạ chuẩn bị đồ ăn cho bữa sáng rồi tới phòng ngủ kéo cô dậy.

Diệc Hạ mắt nhắm mắt mở bị người ta kéo rời giường: “ Em không muốn nhìn thấy anh. Đừng làm ồn, để em ngủ ”.

“ Không phải em vẫn luôn bảo cần phải thể dục giữ gìn sức khỏe sao? ”.

Cuối cùng sau bao phen đấu tranh tư tưởng Diệc Hạ cũng quyết định thức dậy. Mặc dù đồng ý với Ngô Diệc Hiền đi tập thể dục nhưng Diệc Hạ chẳng nói với anh câu nào, cô còn chưa nguôi giận đâu.

Ai đó quyết định chặn đường đi của Diệc Hạ lại: “ Anh xin lỗi ”.

“ Anh đâu có lỗi làm gì ”.

Ngô Diệc Hiền vòng tay ôm eo Diệc Hạ: “ Là anh sai, không nên bắt em nghe điện thoại của mẹ anh. Anh cũng chỉ muốn cho em và mẹ làm quen với nhau. Tha lỗi cho anh đi, được không? ”.

Diệc Hạ mỉm cười cũng ôm anh: “ Nhận thấy thái độ thành tâm hối cải của anh nên em chấp nhận lời xin lỗi. Anh bị phạt phải chuẩn bị bữa sáng cho em trong một tuần, không được lười biếng ”.

“ Tuân lệnh sếp ”.

Chạy bộ thêm một đoạn nữa hai người quay trở lại căn hộ của Diệc Hạ. Ngô Diệc Hiền bận rộn trong bếp để canh nồi cháo gà còn Diệc Hạ thì ung dung ngồi khoanh tròn trên sofa lướt web. Có người chăm sóc cho mình thật là tốt.

Hôm nay Diệc Hạ vẫn được nghỉ nên cô có ý định nằm ườn ở nhà cả ngày còn Ngô Diệc Hiền thì đã phải đi làm. Ai đó trước khi đi còn ai oán nhìn Diệc Hạ ghen tị: “ Tại sao em giữ nhiều chức vụ quan trọng, công việc còn bận rộn hơn anh mà lại có thể thành thoi ngồi nhà chơi trong khi tất cả mọi người đều phải đi làm cơ chứ ”.

Diệc Hạ mắt không rời điện thoại nhưng cũng không quên đá kích anh: “ Thôi buổi công nghệ ngồi nhà vẫn làm được việc. Công việc của em cũng tự do nữa, đừng hăm dọa em ”.

“ Em cứ ngồi nhà chơi cho mốc người luôn đi. Anh đi làm ”.

Mặc dù nói là nằm ườn nhưng căn hộ cũng đã gần một tuần chưa dọn dẹp gì rồi nên Diệc Hạ đành phải từ bỏ ý định. Bận rộn với căn hộ cả sáng Diệc Hạ giải quyết bữa trưa một cách đơn giản rồi cùng ngồi chơi với Nemo. Hôm nay tình trạng sức khỏe của nó đã tốt hơn nhiều ăn cũng được kha khá. Nemo ngoan ngoãn nằm trong lòng Diệc Hạ để cô vuốt ve, cưng nựng.

Đang ngồi ở ban công viết một đoạn tản văn ngắn đăng lên weibo trong lúc rảnh rỗi thì Diệc Hạ nghe thấy có tiếng nhạc chuông điện thoại. Cô đi vào phòng khách thì thấy tiếng nhạc phát ra từ chiếc Iphone nằm trên bàn. Sao điện thoại của cô lại là nhạc chuông này. Cô cầm điện thoại lên nhìn. Aizz! Ai đó lấy nhầm điện thoại rồi, vậy mà cả buổi hôm nay cũng không thấy anh tìm.

Nhìn tên người gọi, Diệc Hạ nhấn nút trả lời: “ Alo ”.

Người ở đầu dây bên kia nghe thấy giọng nữ liền nghi ngờ hỏi: “ Cô là? Tại sao điện thoại này lại ở chỗ cô? ”.

“ Bạch tổng, anh bị lú lẫn đến nỗi giọng của người quen cũng không nhận ra rồi à? ”.

Từ từ đã, anh nghe giọng này thấy quen quen rồi nha: “ Diệc Hạ!?”.

“ Xem như anh vẫn còn chút tỉnh táo. Anh Diệc Hiền lấy nhầm điện thoại của em. Anh có việc gì thì gọi vào số của em để tìm anh ấy trước, giờ em mang điện thoại tới tập đoàn ”.

“ Ô, anh biết rồi. Anh sẽ nói trước với lễ tân giúp em ”.

Diệp Hạ để điện thoại xuống bàn, đi vào phòng ngủ để thay đồ. Cô đứng ngắm một lượt đồ rồi quyết định chọn một chiếc áo len màu hồng pastel, quần tãt, chân váy dạ đuôi cá màu xanh tím than với áo dạ ngắn cùng màu cả set đồ đều là sản phẩm của Coach kết hợp với khăn quàng cổ và boot cao gót màu nâu của Chloe. Mái tóc đang buộc đuôi ngựa được thả ra xõa ngang lưng xit một chút dưỡng tóc. Cô chọn chiếc túi xách Black leather mini-bag của Fendi để kết hợp với bộ đồ đang mặc.

Thay đồ xong xuôi, Diệp Hạ bỏ điện thoại vào túi xách cầm chìa khóa xe rồi rời nhà. Tối tập đoàn cô có thể thuận lợi đi vào vì Bạch Hạo Vũ đã cho người đứng đón.

Đi tới phòng làm việc của Ngô Diệc Hiên thì Diệp Hạ lại gặp Bạch Hạo Vũ cũng đang ngồi chờ ở sofa. Anh ta nhìn chăm chăm Diệp Hạ một lượt từ trên xuống dưới: “Em mà không bỏ kính ra anh còn tưởng là thiên kim nhà ai”.

“Anh muốn chết hả? Sao anh lại ở đây? Bên trong có khách à?”.

“Không phải khách mà là tình địch của em”.

Diệp Hạ tròn mắt khó hiểu: “Hả?”.

“Thì vị trong đó là tiểu thư của tập đoàn Tạ thị. Đạo này tập đoàn chúng ta đang có hạng mục hợp tác với bên đó mà vị tiểu thư kia là CEO lại ái mộ Ngô Diệc Hiên nên suốt ngày tìm cách bám theo anh ấy. Hôm nay không có việc gì cô ta cũng chạy đến đây”.

Diệp Hạ gật đầu đã hiểu: “Ừm”.

Bạch Hạo Vũ thấy thái độ bình tĩnh của Diệp Hạ liền thắc mắc: “Không phải theo tình tiết bình thường lúc này em nên đi đánh ghen sao?”.

Đúng lúc này thư kí của Ngô Diệc Hiên – Bạch Khả mang hai ly nước đi qua, Diệp Hạ nhếch môi mỉm cười: “Tất nhiên là phải đi rồi”.

Cô đi về phía Bạch Khả: “Chị để đây em mang nước vào cho. Còn nữa, cho em mượn thời son đồ của chị một chút”. Nghe Diệp Hạ nói vậy Bạch Khả vô cùng phối hợp. Dù sao người ta cũng là bà chủ tương lai cần gì thì nên hợp tác còn có tội vạ đâu cô cũng có người bảo kê.

Chuẩn bị xong, Diệp Hạ gõ cửa rồi đi vào phòng làm việc. Thấy Diệp Hạ xuất hiện anh không hỏi ngạc nhiên, nhìn tay cô đang bê khay nước lại càng làm anh khó hiểu.

“Ngô tổng, Tạ tiểu thư, đồ uống của hai vị”.

Đặt nước xuống, Diệp Hạ rất tự nhiên cầm điện thoại đưa vào tay Ngô Diệc Hiên cúi xuống nói vào tai anh. Cô cố tình nói to để cho vị tiểu thư kia nghe thấy: “Anh không chịu chú ý gì cả. Lấy nhầm điện thoại của người ta nhờ bạn gái anh mà gọi điện đến kiểm tra thì làm sao”.

“Bạn gái của anh ngốc lắm, không gọi tới kiểm tra đâu. Bảo bối, đừng lo”.

Hừ, anh được lắm còn dám nhân cơ hội nói móc em. Anh cứ chờ đó. Diệp Hạ ngọt ngào nói: “Em đi ra ngoài trước, anh cứ tiếp khách. lát nữa em quay lại”. Nói xong cũng không cần để ý về mặt của vị Tạ tiểu thư đã khó coi đến mức nào và xem Ngô Diệc Hiên có đồng ý hay không đã trực tiếp đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Vì đi vào Diệp Hạ không đóng cửa để thỏa mãn luôn tính hóng chuyện của Bạch Hạo Vũ nên anh ta cùng Bạch Khả chứng kiến toàn bộ sự việc. Bạch Hạo Vũ hiện giờ còn đang mắt tròn mắt dẹp mãi sau mới bình tĩnh lại được, giờ ngón cái ra: “Chị dâu, em ra tay quá ác”.

Diệp Hạ ngồi xuống ghế, dùng khăn giấy lau son môi rồi đưa tay lấy ly trà nhấp một ngụm nhỏ: “Quá khen”.

Mới ngồi còn chưa đến 2 phút vị Tạ tiểu thư đã ra về lúc đi qua chỗ Diệp Hạ còn không quên ném cho cô một ánh mắt xem thường. Ngô Diệc Hiên cũng đi ra khỏi phòng làm việc tới chỗ Diệp Hạ đang ngồi. “Bảo bối, sao em nói sẽ quay lại tìm anh cơ mà. Mau lên nhân lúc bạn gái anh không ở đây chúng ta lên lút một chút”.

“Em không có hứng thú hay là chúng ta chơi trò thú vị hơn để em gọi bạn gái anh đến đây bắt gian nhé”.

“Cũng được, anh đang muốn xem cô ấy có phản ứng như thế nào?”.

Bạch Hạo Vũ ngồi cạnh không thể nhìn được nữa rồi: “Hai người diễn đến nghiện rồi à”.

Cả hai người đều đồng thanh đáp: “Đúng đó”.

“Vậy xin mời hai vị tiếp tục. Bạch Khả làm phiên kiểm giúp tôi gói bóng ngô”.

Diệp Hạ không thèm nghịch nữa, cô đưa tay về phía Ngô Diệc Hiên đòi lại điện thoại: “Trả điện thoại cho em”.

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Ba Lá (Three-Leaf Clover)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Nhận được điện thoại Diệp Hạ kiểm tra nhật kí cuộc gọi, có những ba cuộc gọi nhờ từ buổi sáng mà người gọi lại là người của tập đoàn còn có tin nhắn nữa.

Tắt điện thoại Diệp Hạ quay sang nhìn về mặt vô tội của ai đó, lúc này cô rất muốn bùng nổ: “Ngô Diệc Hiên, anh có biết là mình đã làm em lỡ bao nhiêu cuộc điện thoại của cấp dưới tìm em để giải quyết công việc không hả?”.

“Anh thấy em có hai chiếc điện thoại nên tưởng không liên lạc được với số này thì người ta sẽ gọi sang số máy em đang giữ”.

Nghe lời giải thích này Diệp Hạ còn phát hỏa hơn khi đã tức giận thì Diệp Hạ sẽ nói tiếng Anh – ngôn ngữ mà cô quen thuộc nhất: “Nếu có như vậy thì ít nhất anh cũng nên gọi tới nói với em một câu để em biết chứ?”.

Được rồi, anh vẫn là nên nhận lỗi nếu không con mèo nhỏ của anh xù lông thì hậu quả vô cùng nghiêm trọng. Ngô Diệc Hiên vẫn nói tiếng Trung dịu giọng giải quyết vấn đề: “Anh xin lỗi là anh sơ sót”.

“Anh nghĩ xin lỗi em thì có thể giải quyết được vấn đề sao. Hình tượng chuyên nghiệp và sự tôn trọng của mọi người dành cho em sẽ bị hủy đó”.

“Em giỏi như vậy chắc chắn sẽ giải quyết ổn thỏa mọi thứ. Hình tượng của em rất vững chắc làm sao có thể vì chút chuyện mà bị lung lay”.

Diệp Hạ hừ nhẹ một tiếng rồi không thèm quan tâm đến Ngô Diệc Hiên nữa, cô còn bận xử lí công việc. Cô đứng lên đi thẳng vào phòng làm việc của anh tự nhiên ngồi xuống ghế, mở máy tính xách tay của anh ra để sử dụng.

Bạch Hạo Vũ ngơ người khó hiểu quay sang hỏi Ngô Diệc Hiên: “Sao tự dưng chị dâu lại nói chuyện với anh bằng tiếng Anh? Còn nữa không phải em ấy là phóng viên của tạp chí sao? Vậy thì vấn đề hình tượng và cấp dưới là sao?”.

Ngô Diệc Hiên cảm tách trà Diệp Hạ vừa uống giờ lên nhấp một ngụm, bày ra bộ dạng cho cậu tò mò chết đi với Bạch Hạo Vũ làm anh ta càng muốn biết: “Mau nói đi. Anh mà không nói thì hôm nay dù có chết em cũng không rời khỏi đây”.

Bị lải nhải đến phiên Ngô Diệc Hiên đành phải nói: “Diệp Hạ lớn lên ở Mỹ. Christina Trần là tên tiếng anh của cô ấy”.

“Ồm. Nhưng anh nói với em cái này để làm gì, không đúng trọng điểm chút nào. Không đúng, từ từ đã... sao nghe tên này quen tai vậy nhỉ. Đây, anh đừng nói với em chị dâu là nhà thiết kế nổi tiếng thế giới, người sáng lập ra nhãn hiệu thời trang Melody”.

“Tiết lộ cho cậu thêm tin mật, cô ấy còn là Phó giám đốc mảng tạp chí của tập đoàn truyền thông Hearst kiêm Tổng biên của tạp chí Harper’s Bazaar Trung Quốc”.

Diệp Hạ mắt không rời màn hình máy tính bổ sung thêm một câu: “Anh ấy nói thiếu rồi, em còn là con gái của Giám đốc công ty trang sức, đá quý My Love nữa”.

Bạn tốt của bạn Bạch Hạo Vũ đã hóa đá. Đúng lúc Hạ Tuấn Lâm cũng đi lên trên này tìm Ngô Diệc Hiên, anh ta liếc mắt nhìn rồi hỏi: “Cậu ta bị làm sao vậy?”. Ngô Diệc Hiên lại có lòng tốt kể toàn bộ câu chuyện cho bạn nghe kết quả Hạ Tuấn Lâm nhẹ hơn một chút chỉ bị một loạt thông tin làm chấn động đến mất khả năng ngôn ngữ.

Đến khi Diệp Hạ giải quyết xong vấn đề đi ra ngoài ngồi xuống cạnh Ngô Diệc Hiên hai người họ mới hoàn hồn.

“Xem ra anh ấy bị đá kích rất nặng?”.

Bạch Hạo Vũ đã bình thường trở lại, vội nhảy dựng lên: “Làm sao mà không bị đá kích cho được. Em xem đi mình nhập vai quá tốt khiến không ai nhìn ra được tí thân phận nào rồi một ngày biết được không sốc chết mới là lạ”.

Diệp Hạ đưa tay khoác lên vai Ngô Diệc Hiên: “Em biết tại sao anh được làm Boss rồi, sức chịu đựng được đá kích quá cao”.

“Nhờ có em mà khả năng của anh còn tăng thêm được một bậc nữa”.

Hạ Tuấn Lâm là người đã rèn được kĩ năng mất điếc tai ngơ trước mọi chuyện mà cũng chịu không nổi phải lên tiếng: “Chủ tịch Ngô, phiên cậu giải quyết đùm tôi chút công việc để tôi rời khỏi nơi này”.

“Được thôi, vậy cho hỏi hai vị tìm tôi có việc gì?”.

Bạch Hạo Vũ nhớ ra mục đích mình ở đây vội kêu lên: “Tất cả cũng tại hai người làm em quên mất việc chính. Bên phòng truyền thông đưa kế hoạch tuyên truyền cho nghệ sĩ mới qua cần anh xem để cho ý kiến còn tiến hành”.

Hạ Tuấn Lâm nhìn Diệp Hạ có chút gian xảo: “Không phải chúng ta có nhân tài ẩn thân hay sao?”.

“Nếu trả được tiền công thì em sẽ sẵn lòng làm”.

Bạch Hạo Vũ đánh tay một cái rồ kêu: “Thành giao, lát em cứ tìm Chủ tịch Ngô lấy tiền công là được. Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu”.

Đang rảnh rồi không có việc gì làm nên Diệp Hạ đành ra tay giúp đỡ, Ngô Diệc Hiên thì bận giải quyết vấn đề của Hạ Mộng Long nên mọi người rất yên lặng làm việc đến khi hết giờ làm thì công việc cũng kết thúc.

Bạch Hạo Vũ nhìn Diệp Hạ với ánh mắt sùng bái: “Ý kiến của em quá tuyệt, lần sau có việc anh có thể tìm em được không?”.

“Công việc của em không bận thì có thể giúp anh một chút”.

Thu xếp tài liệu, Hạ Tuấn Lâm nhìn Bạch Hạo Vũ với ánh mắt cầu cứu: “Tối nay cậu có thể cứu mạng tôi được không? Phụ huynh bắt tôi đi xem mắt”.

Điện thoại của Ngô Diệc Hiên đổ chuông, anh bắt máy nói vài câu với người ở đầu dây bên kia rồi cúp máy. Anh nhìn Diệp Hạ: “Mẹ anh gọi điện bảo anh đưa em về ăn cơm”.

Lần này tới lượt Diệp Hạ bị đả kích: “Em có thể không đi được không? Anh cứ trả lời là em bị ốm hoặc đại loại sao đó nên không đi được”.

Ngô Diệc Hiên nhéo mũi Diệp Hạ: “Nói năng lung tung. Lần này em không có quyền từ chối. Nếu em không đi anh sẽ trói em mang đi”.

Diệp Hạ ủ rũ gật đầu: “Em đi là được chứ gì”. Trốn được lần này nhưng không trốn được lần khác đằng nào cũng phải theo anh về ra mắt phụ huynh, chết sớm siêu thoát sớm vậy.

Hai người ở bên này nói chuyện thì hai kẻ cô đơn ở bên kia cũng đang nói chuyện, Bạch Hạo Vũ đáp lại lời kêu cứu của Hạ Tuấn Lâm: “Anh rất tốt nhưng em rất tiếc. Tối nay em phải về ăn cơm với phụ huynh rồi, không cứu nổi anh đâu”.

Ngô Diệc Hiên nghe vậy có lòng tốt lên tiếng: “Cậu có thể đi theo tới nhà tôi ăn cơm cũng được”.

Hạ Tuấn Lâm nổi hứng lên trêu chọc Ngô Diệc Hiên: “Cậu dẫn bạn gái về ra mắt phụ huynh, tôi đi theo làm gì. Không lẽ cậu định dẫn luôn cả tôi đi ra mắt à”.

“Đạo này cậu sống thoải mái quá nên lại thấy ngứa ngáy à. Còn một đồng dự án đang chờ để được tiến hành kia kia, hay cậu toàn quyền phụ trách một hai dự án đi”.

“Áy đừng, làm người ai lại làm vậy. Nhưng thà đi theo cậu làm bóng đèn mà được ăn ngon còn hơn là đi xem mắt”.

“Hừ, nếu không phải sợ Diệp Hạ không được tự nhiên lời cậu đi điều tiết chút không khí thì tôi cũng chẳng thèm nhặt cậu đi cùng”.

Vậy là một nhóm bốn người đi ra khỏi tòa nhà của tập đoàn, hai người nắm tay nhau đi trước còn hai vị sếp tổng đi sau. Vì đảm bảo an toàn cho thân phận của bản thân nên Diệp Hạ đã đeo kính râm để mọi người không nhìn rõ khuôn mặt. Trước khi Diệp Hạ xuất hiện tin tức về cô đã truyền đi khắp tập đoàn vậy nên giờ ai cũng đứng ở sảnh để hóng tin tức. Mặc dù không thấy được mặt của Diệp Hạ nhưng mọi người vẫn bị khí chất của cô thu hút, cảm giác cô đứng cạnh Ngô Diệc Hiên không hề bị lu mờ mà hài hòa đến lạ.

Nhớ ra một vấn đề Diệp Hạ quay sang nhìn người bên cạnh: “Đúng rồi, ban nãy em đi xe tới đây”.

“VẬY em đưa chìa khóa xe đây, chúng ta đi xe của em. Xe của anh để lại tập đoàn”.

Đứng đợi trước tòa nhà tập đoàn để chờ Ngô Diệc Hiên lấy xe, khoảng vài phút thì thấy anh lái xe tới theo sau còn có một chiếc siêu xe thể thao. Ngồi trong xe Diệp Hạ không khỏi cảm thán: “Không ngờ anh Tuấn Lâm lại đi siêu xe Ferrari, điều này không hợp với hình tượng của anh ấy chút nào cả”.

“Có thể nói cho anh biết cảm nhận của em về hình tượng của cậu ta được không?”.

“Chính là kiểu phong độ, lịch thiệp, ấm áp, đôi lúc khá vui tính”.

Đúng lúc tới đèn đỏ Ngô Diệc Hiên dừng xe lại quay sang hỏi Diệp Hạ: “Ồm, vậy còn hình tượng của anh thì sao?”.

Diệp Hạ đáp lời luôn không cần suy nghĩ: “Lưu manh giả danh tri thức”. Vừa nói xong Diệp Hạ đã bị Ngô Diệc Hiên nhào sang hôn.

“Này, anh tập trung lái xe đi”. Ngô Diệc Hiên trực tiếp bỏ ngoài tai những lời Diệp Hạ nói. Người nào đó không những vũ lực cao thâm, lại còn gian xảo, Diệp Hạ kháng cự yếu ớt đành phải để mặc ai đó muốn làm gì thì làm.

Hơn một phút sau, đến khi đằng sau có tiếng còi ô tô xin nhường đường Ngô Diệc Hiên mới buông Diệp Hạ ra, ngồi thẳng người rồi điềm nhiên lái xe rời đi.

Diệp Hạ quay sang nhìn chằm chằm anh, phồng miệng, nhỏ giọng lầu bầu: “Thấy chưa, em nói có sai đâu”.

“Anh chỉ lưu manh với em thôi”.

Nghe được lời tỏ tình bất chợt của anh khiến tim Diệp Hạ không khỏi đập nhanh một nhịp. Cũng đúng, chỉ có cô mới có thể chứng kiến được con người chân thật nhất của anh. Nghĩ tới điều này khiến cô cảm thấy khá vui về liên ném luôn chuyện bị bắt nạt ra sau đầu.

Đi được một đoạn đường, Diệp Hạ mới nhớ ra vấn đề quan trọng: “Em chưa chuẩn bị gì cả cứ đi tới nhà anh thế này thì không hay lắm”.

“Không sao, mẹ anh hạ lệnh muộn như vậy chính là không muốn em phải chuẩn bị gì cả. Nếu không thì lần sau tới em chuẩn bị cũng không muộn”.

“Nói như anh ai cũng nói được. Có phải là anh lần đầu tiên đi gặp mẹ chồng tương lai đâu cơ chứ”. Dứt lời, Diệp Hạ liền im lặng quay mặt ra ngoài cửa kính xe không nói thêm câu gì nữa vì vừa nãy cô đã lỡ lời rồi.

Ngô Diệc Hiên mỉm cười hứng thú quay sang nhìn Diệp Hạ: “Bảo bối, có thể nhắc lại lời vừa nãy của em được không?”.

Bị nhắc Diệp Hạ chột dạ đỏ mặt, giọng nói hơi gắt: “Không”.

“Sớm muộn gì cũng là vậy, tha cho em lần này”.

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Ba Lá (Three-Leaf Clover)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Quãng đường tới nhà Ngô Diệc Hiên dài hơn 30 phút mà Diệp Hạ vẫn cảm thấy nó quá ngắn, cô còn chưa chuẩn bị tinh thần xong. Xe ô tô từ từ dừng lại trước cửa nhà, càng lúc Diệp Hạ lại càng cảm thấy lo lắng, căng thẳng.

Xuống xe, Diệp Hạ trần trụi chưa muốn vào, cô dùng ánh mắt đáng thương nhìn Ngô Diệc Hiên: “Em... em có thể bỏ chạy giữa chừng được không?”.

Ngô Diệc Hiên đưa tay xoa đầu cô: “Em đừng là không có tiền đồ. Em lấy một phần khả năng hô mưa gọi gió của mình ra đối phó với mẹ chồng là được rồi”.

“Có ai là con như anh không”.

Hạ Tuấn Lâm sắp không đợi được nữa liền xen lời: “Em dâu, con dâu xấu kiểu gì cũng phải gặp mẹ chồng. Em mà còn đứng đây nữa là anh sẽ ngất vì chết đói đó hơn nữa mẹ cậu ta cũng rất tốt. Đừng sợ, đừng cảm lên”.

Diệp Hạ không chút lưu tình đáp: “Vậy anh vào trước đi”.

Ngô Diệc Hiên thờ dãi, mỉm cười cưng chiều nói: “Em yên tâm đi, có anh ở đây rồi”. Nhờ câu nói của Ngô Diệc Hiên, Diệp Hạ đã an tâm dũng cảm đi gặp mẹ chồng.

Cánh cửa nhà được mở ra, một người đàn ông trung niên từ ghế sofa đứng lên đi về phía này, mỉm cười với Diệp Hạ: “Chắc con là bạn gái của Diệc Hiên”.

Diệp Hạ lễ phép đáp lời, cúi đầu chào: “Đúng ạ, cháu chào bác trai”.

“Chào con. Mau lại đây chào ông, bà”.

Ngô Diệc Hiên cùng Diệp Hạ đi tới chào ông, bà chỉ qua vài câu Diệp Hạ đã hoàn toàn thu phục được người nhà của anh, xem ra cũng không quá khó như cô tưởng. Lúc này, Ngô Diệc Hiên mới chú ý đến một vấn đề: “Ba, mẹ con đâu ạ?”.

“Bà ấy ở trong bếp”. Ba Ngô vừa đáp lời xong thì một người phụ nữ rất có khí chất đi ra từ phòng bếp người này không ai khác chính là mẹ Ngô.

Thấy Diệp Hạ, mẹ Ngô vui vẻ đi lại trực tiếp bỏ qua con trai bảo bối, thân thiết nắm tay cô: “Chào con, ta là mẹ của Diệc Hiên”.

“Cháu chào bác”.

Mẹ Ngô mỉm cười gật đầu. Người bị xem nhẹ sự tồn tại từ nãy đến giờ cuối cùng cũng được đề ý tới: “Tiểu tử kia, sao con lại chạy tới đây ăn trực rồi? Muốn lánh nạn sao?”.

Hạ Tuấn Lâm vui vẻ đáp lời, không quên nịnh hót: “Chỉ có bác là hiểu con nhất”.

“Đéo miệng. Mà con cũng nên kiếm bạn gái đi thôi đừng kém chọn nữa, tuổi không còn ít nữa đâu”.

“Cứ để tùy duyên đi ạ, chuyện này không thể cưỡng cầu”.

Cuộc nói chuyện kết thúc thì có giọng nói rất thân thiết vọng ra từ phòng bếp: “Bác gái, cháu bày đồ ăn xong rồi. Mọi người có thể vào dùng bữa”, sau đó một người con gái đi ra mà người này Diệp Hạ rất quen thuộc – Đỗ Duệ Trúc.

Đỗ Duệ Trúc đi ra phòng khách nhìn thấy Diệp Hạ thì rất ngạc nhiên, chị ta chưa kịp suy nghĩ đã liền hỏi: “Diệp Hạ, sao em lại ở đây?”.

Diệp Hạ trông thấy Đỗ Duệ Trúc cũng ngạc nhiên không kém nhưng câu hỏi của cô ấy có phải nên là cô hỏi hay không.

Sự xuất hiện của cô ấy ít nhiều cũng khiến Diệp Hạ có điều suy nghĩ. Cô biết Đỗ Duệ Trúc với Ngô Diệc Hiên có thể được cho là thanh mai trúc mã mặc dù sau này cô ấy có chuyển đi nơi khác sinh sống nhưng họ vẫn giữ liên lạc. Hơn nữa hôm nay là ngày Ngô Diệc Hiên dẫn cô về ra mắt mà cô ấy lại xuất hiện ở đây, bộ dạng vô cùng quen thuộc và thân thiết với mọi người. Điều này có phải đồng nghĩa với việc cô không được chào đón và người nhà của anh đã định Đỗ Duệ Trúc là cháu dâu, con dâu của họ hay không. Chỉ vì anh nên cô mới được mọi người chào đón. Nghĩ tới điều này khiến tâm Diệp Hạ không khỏi trùng xuống nhưng cô không phải là người biểu lộ cảm xúc qua khuôn mặt nên không ai nhận ra sự thay đổi của cô cả.

Diệp Hạ cố gắng điều chỉnh tâm trạng, mỉm cười đáp lời: “Anh Diệc Hiên đưa em về gặp ông, bà và hai bác, còn chị?”.

“À, chị tới thăm mọi người”.

Nghe đoạn đối thoại của hai người, mẹ Ngô nghi hoặc hỏi: “Hai con quen nhau sao?”.

Đỗ Duệ Trúc thân thiện đáp lời: “Chúng con làm cùng tập chí, em ấy còn là tiền bối của con nữa đó”.

“Ồ, ra là vậy. Được rồi, mọi người mau vào ăn cơm không kéo nguội”.

Bữa ăn diễn ra trong không khí vui vẻ nhưng do tâm trạng không tốt nên Diệp Hạ ăn không nhiều. Ngô Diệc Hiên có chú ý đến điều này nhưng cho là cô chưa quen nên không để tâm tới.

Sau bữa ăn, Diệp Hạ bị ông, bà nội và ba, mẹ của Ngô Diệc Hiên giữ lại cùng ngồi ở phòng khách uống trà, trò chuyện. Diệp Hạ không chủ động nói chuyện mà chỉ được hỏi gì đáp nấy còn đa số là đều ngồi lắng nghe. Bởi sự nhiệt tình cùng tình cảm quý mến dễ nhận thấy của mọi người khiến Diệp Hạ cảm thấy có lẽ suy nghĩ của mình hơi thái quá.

Đỗ Duệ Trúc và Ngô Diệc Hiên thì ra vườn ngồi tâm sự, ôn lại kỉ niệm cũ. Đúng lúc Diệp Hạ có điện thoại nên cô xin phép ra ngoài nghe máy. Nhận xong điện thoại Diệp Hạ không quay vào ngay bởi cô đứng ở đây vừa vặn nghe được cuộc nói chuyện của hai người đang ở ngoài này.

“Ngồi dưới gốc này lại làm em nhớ tới lần mùa hè đám chúng ta cùng trèo cây hái xoài xanh để ăn. Sau đó vì em ăn nhiều quá mà bữa tối không ăn được cơm rồi bị ba mắng cho một trận. Thật là nhớ lúc hồn nhiên vui chơi đó, bây giờ thì hết cơ hội rồi”.

Ngô Diệc Hiên nhắc tách trà nóng lên uống một ngụm rồi mỉm cười đáp lời: “Lúc đó quả thật rất vui, đám chúng ta cũng rất nghịch ngợm cũng bởi vậy mà anh và Duệ Thần hay bị cho ăn đòn”.

“Đúng rồi, quán ăn nhỏ khi chúng ta học cấp hai hay lui tới giờ vẫn còn bán. Lâu như vậy rồi em cứ tưởng nó đã không còn hoạt động nữa”.

“Giờ là con của bác chủ quán tiếp tục kinh doanh. Thời gian đúng là trôi qua rất nhanh mới đó mà chúng ta đã trưởng thành, có sự nghiệp và cuộc sống riêng đã không còn là những đứa trẻ lúc đó nữa rồi”. Câu nói này của Ngô Diệc Hiên có tính ám chỉ rất rõ ràng. Anh không có tình cảm với Đỗ Duệ Trúc chỉ coi cô như một người bạn thuở bé không hơn, không kém.

Đỗ Duệ Trúc có thể hiểu điều anh nói nhưng vẫn không cam lòng, cô ta thì có gì không bằng Diệp Hạ cơ chứ. Ngoại hình xinh đẹp, am hiểu nhiều thứ, tốt nghiệp trường đại học danh tiếng, tiếng tăm trong giới cũng khá tốt vậy mà vẫn không được anh để mắt tới. Cô nở nụ cười gượng gạo: “Em còn chưa chúc mừng anh đã có bạn gái”.

“Cảm ơn em”.

“Nhưng... với tư cách là bạn là em gái em cảm thấy hai người không thích hợp. Không nói đến thân phận mà tính cách của hai người cũng không hợp. Anh thì thích đơn giản còn Diệp Hạ lại khá cầu kì. Tính cách của anh không hướng ngoại lắm nếu không muốn nói là lạnh lùng còn cô ấy thì hoàn toàn ngược lại. Đây là còn chưa nói tới những điều khác nữa”.

“Anh cảm thấy nếu đã yêu nhau thì không cần để ý nhiều như vậy làm gì cả. Chỉ cần người trong cuộc thấy thích hợp là được rồi”.

“Được thôi, coi như em chưa nói gì. Hi vọng lựa chọn của anh là đúng”.

Cuộc nói chuyện của hai người vẫn còn tiếp tục nhưng không nhắc đến vấn đề vừa rồi nữa. Diệp Hạ nghe cũng không còn thấy hứng thú nữa liền quay người lại ai ngờ Hạ Tuấn Lâm lại đứng đằng sau làm cô giật mình, sợ gần chết.

Hạ Tuấn Lâm cười ý vị nhìn Diệp Hạ: “Anh thấy em đi lâu như vậy còn tưởng em bị lạc ở đâu rồi hóa ra là trốn ở chỗ này nghe lén. Sao em không ra đó thẳng tay xử lí bọn họ. Không phải hôm nay em vừa giải quyết êm một tình địch bằng phương pháp rất “tàn nhẫn” hay sao?”.

Diệp Hạ khoanh tay thở dài: “Em có thể giải quyết được vị tiểu thư kia bởi em dựa vào tình cảm mà Ngô Diệc Hiên dành cho em. Còn với vị thanh mai trúc mã này thì lòng tin của em đã bị lung lay vì dù sao bọn họ cũng lớn lên với nhau ít nhiều cũng sẽ có tình cảm. Đỗ Duệ Trúc có lẽ sẽ chiếm ưu thế”.

Một giọng nói quen thuộc vọng lại từ đằng sau, cắt ngang câu chuyện: “Thì ra em vì điều này mà cả buổi tối luôn mang tâm trạng sao? Đừng nghi ngờ vị trí của bản thân như vậy. Em luôn giữ vị trí quan trọng trong tim anh, tuyệt đối không thay đổi”.

Diệp Hạ quay đầu sang bên, tròn mắt nhìn người đang khoác vai mình: “Sao anh lại ở đây?”.

“Từ lúc em đứng ở đây anh đã thấy rồi”.

“Vậy nên những lời anh nói với Đỗ Duệ Trúc là nói cho em nghe?”.

“Cũng không hẳn”.

Nghe được câu trả lời, tâm trạng của Diệp Hạ cũng tốt lên không ít nhưng dạ dày của cô lại không phối hợp. Diệp Hạ cảm thấy dạ dày âm ỉ đau, người hơi khó chịu, lại có cảm giác buồn nôn chắc là do trưa nay ăn có chút cháo còn thừa từ sáng lại ăn tối ít nên dạ dày lên án rồi. Cô liền vội quay sang hỏi Ngô Diệc Hiên: “Anh mau chỉ nhà vệ sinh ở đâu cho em?”.

“Hả? Em làm sao?”.

Diệp Hạ kéo tay lôi Ngô Diệc Hiên đi: “Đừng hỏi, mau dẫn em đi”.

Nhận thấy sắc mặt không được ổn của Diệp Hạ, Ngô Diệc Hiên đành tạm vứt thắc mắc ra sau đầu dẫn cô tới nhà vệ sinh. Vừa tới nơi, Diệp Hạ đã vội vọt vào trong nôn thốc nôn tháo đến khi không còn gì để nôn được nữa mới thôi.

Thấy tình trạng của Diệp Hạ, Ngô Diệc Hiên liền lo lắng không thôi anh quay ra ngoài lấy cho cô một cốc nước lúc quay lại Diệp Hạ đã đi ra.

Đưa cốc nước cho Diệp Hạ, Ngô Diệc Hiên đỡ cô dựa vào lòng: “Em sao rồi, đỡ chưa?”.

“Tạm ổn rồi”.

Hạ Tuấn Lâm đứng chứng kiến toàn bộ sự việc, áp ứng lên tiếng: “Không phải em ấy... Hai người... hai người không phải đã trúng thưởng rồi đấy chứ?”.

Ngô Diệc Hiên đưa tay xoa bụng cho Diệp Hạ, mắt không rời người cô trả lời câu hỏi của bạn: “Cậu nghĩ nhiều rồi”, sau đó không giải thích gì thêm mà nói với Diệp Hạ: “Đi nào, chúng ta chào ông bà với ba mẹ anh rồi anh đưa em đi ăn cái gì đó. Ban này em nôn hết bữa tối ra rồi còn gì?”.

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Ba Lá (Three-Leaf Clover)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Đội Ngô Diệc Hiên đưa Diệp Hạ quay lại mẹ Ngô đang ngồi ở sofa liền vội vàng đi lại, vẻ mặt đầy nghi ngờ hỏi con trai: “Không phải Diệp Hạ đã...?”.

“Mẹ cũng nghĩ nhiều rồi ạ”.

Diệp Hạ đứng bên cạnh nghe mà sắp khóc đến nơi rồi. Quan hệ của cô với Ngô Diệc Hiên vẫn trong sạch nha, mọi người đừng nghĩ xa như vậy có được hay không? Tại sao cứ có triệu chứng nôn mửa thì là ốm nghén cơ chứ, bị đau dạ dày cũng bị vậy mà.

“Ông, bà đã đi tản bộ nên mẹ gửi lời chào họ họ con. Con đưa Diệp Hạ về trước”.

Diệp Hạ lễ phép cúi chào: “Cháu chào bác”. Cô chào xong thì Ngô Diệc Hiên cầm tay cô rồi đi. Vì Ngô Diệc Hiên hành động quá nhanh nên mẹ Ngô chỉ còn trơ mắt nhìn con trai đưa con dâu đi mất, đến lúc sực tỉnh liền vội hỏi với theo: “Con trai, rút cuộc con dâu bị làm sao vậy?”.

“Bị đau dạ dày thôi ạ. Mẹ không cần suy diễn cũng không cần lo lắng”.

Hai người ra đến ngoài cổng, Hạ Tuấn Lâm và Đỗ Duệ Trúc cũng ra theo sau. Ngô Diệc Hiên lên tiếng: “Duệ Trúc không đi xe, phiền cậu tiện đường đưa cô ấy về hộ tộ”.

Chờ cho hai người họ rời đi, Diệp Hạ với Ngô Diệc Hiên mới ra về. Ngồi trong xe, Ngô Diệc Hiên quay sang hỏi Diệp Hạ: “Giờ em muốn ăn gì? Ăn xong rồi về uống thuốc”.

“Chúng ta đi thử gần đây xem có món gì ngon không nhưng chắc là phải mua về rồi. Hôm nay là ngày nghỉ, giờ có lẽ mọi người đi chơi rất đông. Với độ nổi tiếng của anh, em cảm thấy không an toàn”.

“Được rồi”.

Ở gần khu nhà ba, mẹ của Ngô Diệc Hiên có một quán mì thịt bò khá đông khách nên Diệp Hạ quyết định chọn quán này. Cô lấy một ít tiền lẻ trong ví tháo đồng hồ ở tay ra để vào túi xách rồi ném túi ra ghế sau. Thấy hành động của cô, Ngô Diệc Hiên nghi hoặc hỏi: “Sao em không cầm túi xách theo, còn phải tháo đồng hồ ra nữa”.

“Không muốn bị thanh mai trúc mã của anh nói là ăn mặc thô tục như nhà giàu mới nổi, chỉ biết khoe của không chút phẩm vị”. Trả lời xong, Diệp Hạ trực tiếp mở cửa xuống xe để lại Ngô Diệc Hiên ngẩn người ngồi đó.

Đến lúc hoàn hồn, anh không khỏi nhếch môi lên cười. Tại sao bây giờ anh mới biết bạn gái của mình nhỏ mọn như vậy nhỉ. Còn nữa, người có tầm ảnh hưởng rất lớn đến ngành công nghiệp thời trang quốc tế và đã hai năm liền đứng vị trí thứ nhất trong danh sách Business of fashion 500 mà không có chuyên môn về thời trang thì cái danh sách đó nên vứt đi được rồi.

Khoảng gần 20 phút sau Diệp Hạ quay lại với hai túi đồ ăn, cô vui vẻ lên tiếng: “Quán này không chỉ có mì thịt bò còn còn há cảo nữa. Em mua mỗi loại một bát chúng ta mỗi người một nửa”.

Ngô Diệc Hiên nổi hứng trêu chọc Diệp Hạ: “Sao em keo kiệt vậy, mua có một chút”.

Diệp Hạ trực tiếp mở hộp há cảo ra, lấy tay bốc một miếng bỏ vào miệng ăn ngon lành: “Anh không mua cho em ăn thì thôi, ý kiến ý cò gì nữa. Với lại anh ăn tối rồi còn gì? Anh không cần phải giữ dáng à?”.

“Đại gia như em, một năm thu nhập phải đến 350 triệu USD cần gì anh phải mời một bữa ăn nhỏ. Anh đây là đang tôn trọng em”.

“Không cần tôn trọng em đâu, em rất muốn được bao nuôi nha”.

Sao lần nào nói chuyện với cô anh cũng bị ghen hòng vậy nhỉ? Có bạn gái IQ cao cũng thật khổ.

Hôm sau, cuối cùng sau vài ngày nghỉ Diệp Hạ cũng phải đi làm. Cố gắng chiến đấu mãi mới hết buổi sáng cô uể oải định rời tạp chí đi kiếm một quán ăn nào đó để giải quyết bữa trưa thì nhận được điện thoại của mẹ Ngô. Nghe máy xong, ý tưởng của Diệp Hạ đã bị thay đổi cô gọi taxi đi đến điểm hẹn mà mẹ Ngô nói.

Suốt cả quãng đường lòng cô bồn chồn lo lắng không thôi. Không phải ý nghĩ hôm qua của cô thành sự thật chứ. Không lẽ lại giống tình tiết cầu huyết trong phim truyền hình mẹ Ngô muốn gặp cô để bắt cô chia tay với Ngô Diệc Hiên.

Diệp Hạ đứng trước cửa nhà hàng hít một hơi thật sâu để điều chỉnh tâm trạng rồi mới đi vào. Đưa mắt một lượt cô nhìn thấy mẹ Ngô đang ngồi ở một góc khuất. Mẹ Ngô cũng nhìn thấy Diệp Hạ nên vẫy tay gọi cô.

Mẹ Ngô mỉm cười hiền hậu nói: “Bác chỉ có thời gian hơn một tiếng nghỉ trưa lại có tiết giảng vào đầu giờ chiều nên phải phiền con tới đây, vất vả cho con rồi”.

“Không có gì đâu ạ, đường đi cũng không xa lắm”.

“Chúng ta gọi món trước rồi từ từ vừa ăn vừa nói chuyện”.

Chọn xong món ăn, mẹ Ngô lại không nói gì cả nên khiến Diệp Hạ hơi lo sợ cô đưa tay cầm ly nước lên uống một ngụm cho bớt căng thẳng sau đó mở lời trước: “Không biết hôm nay bác tìm cháu có chuyện gì ạ?”.

“Bác tìm con để nói chuyện về sự xuất hiện của Duệ Trúc vào ngày hôm qua”.

Không phải những gì cô suy đoán ngày hôm qua và điều vừa lo lắng là sự thật đó chứ. Mặc dù tâm trạng đang xao động nhưng ngoài mặt Diệp Hạ vẫn giữ được vẻ bình tĩnh.

Mẹ Ngô tiếp tục nói: “Hôm qua sau khi gọi điện báo Diệc Hiên đưa con tới chơi thì Duệ Trúc có đến. Gia đình chúng ta và cha, mẹ con bé lúc trước là hàng xóm cũng khá thân quen. Lần này con bé tới chơi là thay cha, mẹ tới thăm hỏi chúng ta nên bác mới báo con bé ở lại ăn bữa tối chứ hoàn toàn không có ý gì khác. Nói với con chuyện này để con không phải lo nghĩ nhiều lại làm ảnh hưởng đến tình cảm của hai đứa”.

“Chúng ta tôn trọng lựa chọn của Diệc Hiên hơn nữa mọi người cũng rất quý mến con. Mặc dù mới tiếp xúc một lần nhưng mắt nhìn người của chúng ta không sai đâu. Hai đứa con thoát nhìn sẽ khiến người ta cảm thấy đều là người có vẻ khó gần. Nhưng thực ra một đứa thì lúc nào cũng trưng ra bộ mặt lạnh nhạt một đứa thì vui vẻ, lành lợi nên có thể bù trừ cho nhau, hoàn thiện phần tính cách của nhau. Ừm, rất tốt”.

Diệp Hạ đáp lời mẹ Ngô, cô muốn nhân cơ hội này để hai người có thể hiểu nhau hơn: “Thực ra trước khi đến đây cháu rất sợ bác không ưng ý cháu còn có thể muốn chúng cháu chia tay. Chuyện tối hôm qua cũng làm cháu suy diễn rất nhiều vì cháu biết Diệc Hiên và Duệ Trúc là thanh mai trúc mã lớn lên với nhau nên ít nhiều cũng có tình cảm, gia đình hai nhà lại thân thiết bác sẽ hiểu rõ con người chị ấy hơn chắc chắn sẽ muốn tác hợp để hai người họ ở bên nhau”.

“Hai gia đình chỉ tính là có qua lại vì dù sao cũng là hàng xóm chứ ta cũng không hiểu rõ con bé lắm. Chúng ta cũng không có ý định gán ghép loạn, tình yêu thì không nên miễn cưỡng”.

Có câu nói này Diệp Hạ đã có thể hoàn toàn yên tâm không suy nghĩ lung tung gì nữa rồi.

Bữa cơm diễn ra trong không khí vui vẻ, hài hòa. Cuối cùng lúc chuẩn bị ra về mẹ Ngô còn tặng cho Diệp Hạ một chiếc vòng tay nói là quà tặng lần đầu gặp mặt vì là tấm lòng của mẹ Ngô nên cô cũng không tiện từ chối mà vui vẻ nhận lấy.

Diệp Hạ lấy điện thoại ra xem giờ thì thấy có một loạt cuộc gọi nhờ của Ngô Diệc Hiên, ban nãy sợ bị làm phiền nên cô chuyển sang chế độ im lặng. Diệp Hạ bấm số gọi lại chuông mới đổ một hồi anh đã nghe máy: “Em làm gì mà không nghe điện thoại?”.

“Đột nhiên em không muốn gặp anh”.

“Hả? Anh nhớ là mình đâu có làm gì sai”.

“Em vừa gặp mẹ anh”.

Nghe vậy Ngô Diệc Hiên vội hỏi: “Mẹ anh tìm em làm gì?”.

“Mẹ anh tìm em để nói chuyện về Đỗ Duệ Trúc”.

Từ lời nói của Diệp Hạ trong đầu anh không tự chủ được mà xuất hiện những tình tiết không ổn: “Em đang ở đâu?”.

Diệp Hạ quay lại nhìn tên nhà hàng rồi trả lời: “Trước cửa nhà hàng X gần trường Đại học Bắc Kinh”.

“Được rồi, em đứng yên ở đó chờ anh”. Nói xong anh cúp máy luôn.

Này, anh chưa nghe em nói hết mà đã cúp máy rồi. Anh ấy chạy đến đây làm gì, không phải là nghe cô nói sau đó suy diễn lung tung đó chứ. Anh tới đây mà biết sự thật liệu có giết cô không nhỉ? Nhưng cũng không thể trách cô được, ai bảo không chịu nghe cô trình bày hết.

Đứng đợi khoảng gần 15 phút, Ngô Diệc Hiên mới tới nơi. Thấy xe của anh đỗ trước mặt Diệp Hạ vội mở cửa ngồi lên xe, cô sợ anh bước xuống mọi người sẽ vây lại đây không đi được thì phiền phức lắm.

Ngô Diệc Hiên lái xe tới con đường cạnh trường Đại học Bắc Kinh liền dừng xe lại. Anh quay sang nhìn Diệp Hạ, vẻ mặt có chút khản trương và lo lắng: “Những điều mẹ anh nói với em, em hãy quên hết đi. Không cần để ý. Chỉ cần chúng ta yêu nhau là được, vấn đề của mẹ anh, anh sẽ tự mình xử lý”.

“Anh chắc chắn muốn em quên hết những gì mẹ anh nói với em?”.

“Ừm”.

Diệp Hạ mỉm cười nham hiểm nhìn Ngô Diệc Hiên: “Mẹ anh nói với em, anh chỉ coi Đỗ Duệ Trúc như em gái. Hôm qua cô ấy xuất hiện chỉ là trùng hợp, bác ấy không có ý định ghép duyên ương loạn. Vậy anh muốn em quên câu nào, là câu trước sao?”.

Ngô Diệc Hiên nghe xong liền ngẩn người: “Mẹ anh gặp em là nói những lời này?”. Diệp Hạ liền gật đầu. Anh hỏi tiếp: “Vậy tại sao em không muốn gặp anh?”.

“Em có cảm giác bản thân bị bán còn vui vẻ đếm tiền hộ người ta”. Nói rồi, Diệp Hạ lấy cái hộp đựng chiếc vòng tay ban nãy mẹ Ngô tặng cô ra cho Ngô Diệc Hiên xem.

Nhìn chiếc vòng, Ngô Diệc Hiên liền nhếch môi lên cười: “Xem ra mẹ anh vì muốn có con dâu mà đã dùng tới tuyệt chiêu rồi”.

Lần này tới lượt Diệp Hạ không hiểu gì cả: “Ý anh là gì?”.

“Chiếc vòng này mẹ anh đã đeo 30 năm rồi từ lúc ba và mẹ anh kết hôn. Đây là món quà bà nội tặng mẹ ngày cưới”.

“Vậy... không phải là... Em biết ngay cảm giác của mình là đúng mà”.

“Giờ thì em không chạy được nữa rồi”.

Diệp Hạ khoanh tay lại, chu miệng nói: “Chúng ta còn chưa kết hôn đâu, vòng cũng có thể trả lại đó”. Dứt lời chính là kết quả thường thấy, cô lại bị con sói bên cạnh bắt nạt. Hừ quá đáng, đây rõ ràng là cố ý trả thù mà.

Diệp Hạ bị Ngô Diệc Hiên bắt đi ăn trưa cùng bởi anh bận việc lại lo cho cô nên còn chưa bỏ cái gì vào bụng đã vội chạy tới đây. Vì đã ăn rồi nên Diệp Hạ gọi một ly trà sữa nhưng cuối cùng bị dụ dỗ nên cô lại ăn thêm một chút đồ khiến bụng no căng.

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Ba Lá (Three-Leaf Clover)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Lì xì sớm. Chúc mọi người năm mới an khang thịnh vượng, vạn sự như ý và đừng quên tiếp tục ủng hộ truyện của mình nha.

*****

Tuần làm việc đầu tiên của năm mới đã kết thúc khá thuận lợi với Diệp Hạ. Còn Dương Đình chạy về Mỹ vì vụ vẫn chưa quay trở lại báo hại cô phải kiểm lí do cho cô năng rồi phải làm một con ong chăm chỉ chăm mặt xử lí công việc đến không ngẩng đầu lên được.

Diệp Hạ uể oải rời tạp chí, ra đến ngoài cửa cô ngó trái ngó phải vẫn không thấy xe của Ngô Diệc Hiên đâu cả. Anh nói là sẽ đến mà, không phải là tức giận vì bị cô bỏ rơi nên không thêm quan tâm cô đó chứ nhưng không phải anh cũng bận việc sao. Được rồi, anh không tới thì cô đi tìm anh vậy.

Tối Tập đoàn giải trí L.T Diệp Hạ đi xuống bãi đỗ xe sau đó đi thang máy riêng của Ngô Diệc Hiên lên phòng làm việc của anh. Hôm nọ, anh vừa mới nói mặt khẩu thang máy cho cô biết để cô tiện đi lại. Ra khỏi thang máy đi tới cửa phòng làm việc của Ngô Diệc Hiên, Bạch Khả nhìn thấy Diệp Hạ liền vội đi tới chỗ cô: “May quá em tới thật đúng lúc”.

Trong phòng làm việc truyền ra giọng nói của Ngô Diệc Hiên: “Các người làm việc với tôi bao lâu rồi mà lại để mắc lỗi đơn giản như vậy, có cần tôi cho các người đi học lại môn toán không vậy. Gần mười người xem qua dự án mà không ai phát hiện ra sai sót”.

Nghe vậy, Diệp Hạ chỉ tay vào phòng làm việc: “Có chuyện gì vậy ạ?”.

“Boss đang phát hỏa, những người có liên quan tới dự án điện ảnh mới đều bị gọi tới đây đến ngay cả Hạ tổng và Bạch tổng còn không thoát được nạn”.

“Dự án có vấn đề gì sao ạ?”.

“Aizz! Phòng kế toán viết thừa một số 0 trong số tiền cấp cho dự án mà bản dự án đó đã đi qua tay rất nhiều người nhưng không ai phát hiện ra. May mà Boss phát hiện ra nếu không đã bị tổn thất lớn rồi”.

Diệp Hạ đưa tay lên nhìn giờ, sau đó cô nói: “Hết giờ làm việc rồi, chị mau về đi không bé con ở nhà lại mong mẹ. Ở đây cứ để em giải quyết”.

“Nhưng... như vậy có được không?”.

“Chị cũng biết tính anh ấy mà, chị tức giận một chút thôi, không sao đâu. Anh ấy cũng không phải người giận cá chém thớt. Chị cứ yên tâm về đi, có gì em sẽ chịu trách nhiệm”.

“Cảm ơn em”. Nói xong, Bạch Khả liền quay lại bàn làm việc lấy túi xách rồi ra về.

Diệp Hạ đi tới cửa phòng làm việc đưa tay lên gõ cửa sau đó trực tiếp mở cửa đi vào mà không cần sự đồng ý của người bên trong. Cửa phòng được mở ra, người bên trong nhìn thấy Diệp Hạ đều ngạc nhiên nhưng Bạch Hạo Vũ và Hạ Tuấn Lâm thấy cô lại như nhìn thấy cứu tinh.

Cô lên tiếng tự chủ ý: “Mọi người ra ngoài trước đi”.

Nghe được lời này mọi người rất muốn lập tức ra ngoài nhưng lại sợ Boss nhà mình, một khi Boss mà phát hỏa thì vô cùng ghê gớm bọn họ không dám làm cản đầu. Ngược lại với mọi người Bạch Hạo Vũ và Hạ Tuấn Lâm liền cười vô cùng sáng lạn, trả lời: “Bọn tôi đi ra ngoài trước, hai người từ từ nói chuyện”, sau đó nhanh chóng quay người rồi đi.

Thấy hai vị sếp lớn thân thiết với cô gái mới tới như vậy họ có thể đoán ra được thân phận của cô rồi cũng vội vàng đi theo hai sếp ra ngoài, nơi này đáng sợ lắm.

Ngô Diệc Hiên vẫn giữ bộ mặt lạnh ban nãy nhìn Diệp Hạ, hỏi cô: “Sao em lại tới đây?”.

Nghe anh hỏi vậy Diệp Hạ hơi cao giọng hỏi ngược lại: “Anh bày ra bộ dạng này là có ý gì? Trách em tự ý để cho bọn họ đi ra ngoài? Hay là không chào đón, nếu vậy em sẽ đi ngay”. Rút lời Diệp Hạ liền quay người định đi thì bị Ngô Diệc Hiên kéo lại làm cô giật mình ngã thẳng vào lòng anh, sau đó làn môi ấm áp của anh đặt lên môi cô một nụ hôn ngọt ngào.

Ai đó thấy vẻ mặt có chút ám ức của người trong lòng liền vội vàng thay đổi thái độ, ôn nhu nhìn Diệp Hạ vòng tay đang ôm cô cũng siết chặt hơn một chút: “Anh không có ý đó, đừng tức giận. Anh vừa tức giận nên chưa kịp điều chỉnh tâm trạng”.

Diệp Hạ quay mặt đi chỗ khác không thêm nhìn anh, đôi lúc tính cách của cô rất trẻ con mà bộ dạng này chỉ có người thân mới thấy được: “Đã gần một tuần không gặp anh, em mất công tới đây anh còn có thái độ”.

Ngô Diệc Hiên kéo Diệp Hạ quay lại nhìn anh: “Là tiểu nhân có lỗi, xin đại nhân rộng lòng tha thứ”.

“Không tha thứ, lòng dạ của em rất hẹp hòi”.

“VẬY xin hỏi làm sao để được đại nhân tha thứ”.

Diệp Hạ ngang ngược đưa ra yêu cầu: “Để đám người ngoài cửa đi về, bây giờ theo em đi siêu thị mua đồ về nấu bữa tối”.

Ngô Diệc Hiên xoa đầu của Diệp Hạ cứng chiều nói: “Được, nghe em”.

Hai người đứng lên Ngô Diệc Hiên nắm tay Diệp Hạ đi ra ngoài. Đám người ngoài cửa thấy Boss ra liền không dám thờ mặt nhưng hai vị sếp kia thì lại không như vậy.

Ngô Diệc Hiên nhân nhặt lên tiếng: “Mọi người có thể tan ca. Mỗi người trừ một tháng tiền thưởng, viết cho tôi một bản tự kiểm điểm dài 2000 chữ, viết không tốt thì viết lại”.

Bạch Hạo Vũ hí hửng đi lại trêu chọc: “Chị dâu, chỉ có em mới đủ khả năng thu thập đại ma vương”.

Hạ Tuấn Lâm liền phối hợp hỏi Ngô Diệc Hiên: “Cậu không định khiển trách tiếp sao? Chúng tôi có rất nhiều thời gian sẽ nghiêm túc tiếp thu”.

Chưa cần Ngô Diệc Hiên lên tiếng chỉ một câu của Diệp Hạ đã đủ hạ gục họ: “Em cảm thấy hay là anh tiếp tục khiển trách họ đi em có thể đợi. Sau đó để họ về viết kiểm điểm ít nhất phải dài 5000 chữ. Ồm, họ không để ý đến sai số về số tiền đúng không? Hay anh để họ ngồi đếm tiền đi đếm khoảng vài vạn nhân dân tệ là được rồi”.

Nghe được những lời này hai người kia ghen hòng trợn tròn mắt nhìn Diệp Hạ mãi sau mới nói được một câu: “Trời sinh một cặp”.

“Quá khen”. Nói xong Ngô Diệc Hiên liền nắm tay Diệp Hạ rời đi.

Diệp Hạ và Ngô Diệc Hiên cùng nhau đi lượn siêu thị dưới chung cư chỗ Diệp Hạ một vòng cuối cùng họ quyết định ăn lẩu để khỏi phải nấu nướng nhiều, hơn nữa mùa đông mà ngồi bên nồi lẩu thì tuyệt cú mèo.

Lúc chuẩn bị thanh toán, Diệp Hạ nhớ ra một vấn đề: “Em muốn mua thêm đồ uống”.

“VẬY em muốn uống gì?”.

“Rượu”.

Ngô Diệc Hiên lập tức bác bỏ ý kiến của Diệp Hạ: “Không được”.

“Rượu Rio thôi mà, nồng độ còn rất nhẹ”.

Ai đó nham hiểm cười, ghé vào tai Diệp Hạ nói nhỏ: “Em mà uống say là anh không đảm bảo an toàn của em đâu đó”.

“Anh cứ mơ đi, em uống được gần hết một chai Vodka mới say đó”.

Hết cách, Ngô Diệc Hiên đành đầu hàng: “Lần này là lần cuối. Chỉ được uống một chai thôi, em bị đau dạ dày đấy”.

“Rõ, thưa đại nhân”, hứa hẹn rồi Diệp Hạ liền chạy đi lấy vài chai rượu.

Về đến căn hộ của Diệp Hạ hai người bận rộn trong bếp chuẩn bị đồ đến lúc xong xuôi thì có tiếng chuông cửa. Diệp Hạ đang dở tay nên Ngô Diệc Hiên đi ra mở cửa.

Cánh cửa được mở ra, người ngoài cửa liền thao thao bất tuyệt: “Ê, tớ cần phải lên án cậu. Tại sao lại có thể không đi đón tớ ở sân bay cơ chứ. Cậu có gì ăn không? Mau dọn ra cho bốn tiểu thư, tớ đói muốn chết rồi đây, đồ trên máy bay khó ăn chết đi được”.

Thấy không có ai trả lời mà người đứng trước mặt cô không đứng lăm Dương Dĩnh liền ngẩng đầu lên nhìn sau đó trực tiếp hóa đá: “Anh... sao... lại... lại ở đây?”.

Ngô Diệc Hiên không trả lời mà mỉm cười nói: “Diệp Hạ đang ở trong, tớ mở cửa hộ cô ấy. Cô mau vào nhà đi”. Sau đó anh đứng sang một bên để cho Dương Dĩnh đi vào rồi nói với vào trong: “Diệp Hạ, em có khách quý này”.

Nghe vậy Diệp Hạ liền từ trong bếp đi ra thì thấy cô bạn thân của mình: “Sao cậu lại về vào giờ này?”.

Dương Dĩnh cười ngọt ngào nhìn Diệp Hạ: “Không trào đón sao, sợ tớ phá hỏng bữa cơm ngọt ngào của cậu à?”.

Bị trêu chọc Diệp Hạ liền phản công lại khiến Dương Dĩnh tức sôi máu: “Đúng vậy đó. Thế nên tớ mới để cậu tự sinh tự diệt”.

“Đúng là bạn tốt quá mà. Thật là uống công tớ nhiều năm qua đã tốt với cậu như vậy mà giờ cậu nỡ đối xử với tớ như thế”.

“Được rồi. Em nhận thua, làm sao em có thể không trào đón chị cơ chứ. Nếu nốt vài hôm nữa mà chị chưa quay lại Trung Quốc em còn đang định chạy

sang NewYork cướp người từ tay Trác Dật Phàm đây này”.

“Xì, tớ ở lại thêm vài ngày với ba, mẹ. Trác Dật Phàm còn phải tham gia tiệc tùng của tập đoàn và gia đình sau đó lại đi công tác nên tớ mới gặp anh ấy có mỗi một lần”.

Ngô Diệc Hiên hứng thú đứng xem màn đấu khẩu của hai người họ khiến anh không khỏi cười thành tiếng. Tuy bề ngoài họ trêu chọc nhau nhưng lại thông qua đó mà quan tâm đối phương, thì ra đây là cách họ chung sống với nhau. Diệp Hạ có một người bạn thân, một người chị gái tốt như vậy cùng trưởng thành thật tốt.

Bị tiếng cười của Ngô Diệc Hiên thu hút, lúc này Diệp Hạ mới nhớ đến ở đây vẫn còn một người nữa, cô kéo Dương Đình quay người lại: “Chính thức giới thiệu hai người với nhau. Bạn thân cũng như chị gái của em Dương Đình. Còn đây là người yêu của tớ Ngô Diệc Hiên”.

Ngô Diệc Hiên mỉm cười tiêu chuẩn để chào hỏi: “Xin chào, rất vui được gặp cô”.

“Tôi cũng rất vui được biết anh. Cảm ơn anh thời gian qua đã chăm sóc con nhóc này, ban này thất lễ rồi”.

“Không có gì, đều là người nhà cả”.

Diệp Hạ xen vào cuộc đối thoại, lập tức phản bác: “Ê, hai người thành người nhà từ lúc nào mà em không biết vậy?”.

“Từ từ rồi em sẽ biết”, sau đó anh nói tiếp với Dương Đình: “Nếu cô chưa ăn bữa tối thì ở lại ăn lẩu cùng chúng tôi đi, đừng ngại”.

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Ba Lá (Three-Leaf Clover)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Dương Đình vui vẻ nhận lời, làm sao mà cô ấy biết ngại cơ chứ. Từ lúc quen Trác Dật Phàm đến giờ da mặt của cô nàng sắp dày ngang với tường thành rồi.

Bữa ăn diễn ra khá vui vẻ và hài hòa, Ngô Diệc Hiên và Dương Đình nói chuyện khá hợp nhau nhưng toàn là về Diệp Hạ nên cô cảm thấy chẳng vui tẹo nào. Ai mà có thể vui nổi khi bị người ta công khai nói xấu ngay trước mặt cơ chứ.

Đến gần 10 giờ bữa ăn mới kết thúc. Dương Đình ngồi ở phòng khách nói chuyện với Ngô Diệc Hiên và thưởng thức món caramen, đến khi ăn xong cô nàng mới đứng lên nói vào trong bếp: “Diệp Hạ, cậu cứ dọn dẹp từ từ nhà. Tớ về đây, để lại không gian riêng cho hai người đó”.

“Được rồi, cậu làm bóng đèn cũng hơi lâu rồi đó”.

Dọn dẹp xong xuôi, Diệp Hạ bê một hộp bánh macaron và một tách trà hoa cúc đi ra từ bếp theo sau chính là Ngô Diệc Hiên trên tay cũng bê một tách trà.

“Đã hơn 10 giờ tối rồi mà em còn ăn đồ ngọt, không sợ béo sao?”.

“Không sợ”. Diệp Hạ ngồi xuống sofa sau đó quay sang hỏi người vừa mới ngồi xuống bên cạnh: “Anh có nhận xét gì về vị mỹ nữ mới ra về”.

“Ừm, cô ấy rất quan tâm đến em cũng trưởng thành hơn em”.

Diệp Hạ khoanh tay lại, nhìn chằm chằm Ngô Diệc Hiên: “Nói không đúng trọng điểm”.

“À, ý em là cô ấy rất xinh đẹp và dịu dàng chứ gì?”.

“Anh quan sát người ta rất kĩ ha”.

“Tất nhiên là phải quan sát kĩ rồi. Muốn mua chuộc đồng minh thì ít nhất phải hiểu người ta đôi chút chứ”.

“Lý do to hơn mục đích”. Nói xong, Diệp Hạ cầm một chiếc bánh lên để ăn lúc đưa gần tới miệng thì Ngô Diệc Hiên nhanh hơn đã đưa miệng tới cắn mất một nửa chiếc bánh của cô. Diệp Hạ tức giận quay sang hỏi anh: “Đồ ăn cướp của người khác ăn ngon hơn sao?”.

“Đúng là ngon hơn nhiều, không tin em có thể thử”.

“Đáng ghét” sau đó Diệp Hạ cho nốt nửa bánh kia vào miệng nhai ngấu nghiến cho bỏ tức.

Chớp mắt đã hết tháng 1, vì gần với ngày Valentine nên nhân dịp Ngô Diệc Hiên chuẩn bị ra mắt bài hát mới vậy nên dù là ngày nghỉ cuối tuần anh vẫn

phải đến tập đoàn thu âm ca khúc mới. Diệp Hạ cũng bị anh kéo theo với lý do cho cô tìm hiểu quá trình hình thành một bài hát.

Diệp Hạ ủ rũ đi theo Ngô Diệc Hiên, cô không quên rên rỉ vài câu: “Em phải làm việc cả tuần từ sáng sớm tới chiều muộn, tối lại phải xử lý việc ở bên Mỹ cuối tuần anh còn lôi em tới đây. Em chỉ muốn ở nhà ngủ thôi”.

Ngô Diệc Hiên đưa tay xoa đầu Diệp Hạ, nhìn cô cưng chiều nói: “Nằm ườn ở nhà em sẽ bị cóm nắng đó”.

“Em có phải là cây dâu”.

“Được rồi, là anh muốn ở bên em nên muốn em đi cùng”.

Diệp Hạ nghe vậy liền lấy lại sức sống cười thật tươi nói: “Nghe anh nói em đành miễn cưỡng vậy”.

Trong phòng thu âm, Ngô Diệc Hiên rất nghiêm túc chuyên tâm làm việc. Bình thường anh thích trêu chọc Diệp Hạ nhưng đến khi làm việc nhất là là công việc mà mình yêu thích thì anh lại hoàn toàn khác hẳn. Một đoạn hát mà anh thấy chưa hoàn hảo anh có thể thu lại chục lần đến khi hài lòng mới thôi.

Diệp Hạ ngồi đợi Ngô Diệc Hiên trong lúc nhàm chán nên lấy điện thoại ra xem phim Gửi thời thanh xuân ngây thơ tươi đẹp – bộ phim thanh xuân vườn trường đang làm mưa làm gió dạo gần đây trên mạng. Xem hết tập cuối cũng là lúc Ngô Diệc Hiên nghỉ giải lao, thấy anh Diệp Hạ thờ dài cảm thán: “Thanh xuân nợ em một Giang Thần”.

Ngô Diệc Hiên ngồi xuống cạnh Diệp Hạ uống một ngụm nước sau đó bắt đầu đá kích cô: “Bộ phim dạy hư trẻ con chứ được gì. Mới 17 tuổi học thì không lo học chỉ mãi ngắm trai đẹp rồi tìm cách tán, bảo sao thành tích học tập không tốt lại còn thi trượt đại học”.

Cô khoanh tay lại quay sang nhìn anh: “Phim do tập đoàn của anh sản xuất để lăng xê diễn viên mới đó. Anh cảm thấy mình nói vậy có được không?”.

“Ờm, không để ý. Coi như ban nãy anh chưa nói gì”.

“Đúng rồi, không phải Hồ Nhất Thiên - người diễn vai nam chính là diễn viên thuộc tập đoàn của anh quản lý hay sao?”.

Ngô Diệc Hiên suy nghĩ một hồi rồi trả lời không chắc chắn lắm: “Hình như vậy”.

“Sao cái gì anh cũng không biết với không để ý thế? Anh làm Boss kiểu đấy à?”.

“Việc không thuộc phạm vi cần quan tâm”.

Được rồi, cô không còn gì để nói nữa. Nhưng mà đây không phải trọng điểm mà cô muốn hỏi anh thế là cô vào luôn mục đích chính: “Hôm nay, diễn viên mới vẫn đến tập đoàn chứ?”.

“Ừm, hai ngày cuối tuần họ có một buổi học rèn luyện diễn xuất với giáo viên hoặc các bậc tiền bối. Mà em hỏi cái này để làm gì?”.

Diệp Hạ liền đứng lên kéo tay Ngô Diệc Hiên: “Đi nào, em muốn đi gặp Giang Thần ngoài đời thực”.

“Em ngắm anh chưa đủ hay sao?”.

“Chưa đủ, còn muốn ngắm nữa”.

Ngô Diệc Hiên đưa hai tay lên véo nhẹ má Diệp Hạ: “Chiều em đến độ em tạo phản rồi”, nói vậy nhưng anh vẫn cùng cô đi gặp soái ca. Tiện thể đi xem xét tình hình một chút.

Sau khi được gặp, giao lưu và chụp ảnh với soái ca Diệp Hạ phấn khích không thôi. Cô cứ cầm điện thoại ngắm tấm ảnh chụp chung rồi mỉm cười suốt dọc đường khiến người nào đó vô cùng khó chịu. Anh đưa tay ra lấy điện thoại của Diệp Hạ đút vào túi áo khoác.

“Này, sao anh lại lấy điện thoại của em? Mau trả đây”.

Ngô Diệc Hiên khó chịu trả lời: “Tâm tình không tốt”.

Thông minh như Diệp Hạ làm sao không nhìn ra được vấn đề, cô cười tươi nhìn anh: “Anh ghen sao?”.

“Thì sao”.

“Đúng là đồ nhỏ mọn”. Nói rồi, cô không thèm quan tâm đến vấn đề đó nữa. Anh thích thì cứ cầm dù sao bây giờ cô cũng chẳng cần dùng điện thoại vào lúc này.

Diệp Hạ đổi chủ đề vừa đi vừa nói chuyện với Ngô Diệc Hiên: “Số của cậu ấy thật tốt. Mới đóng có một bộ phim chiếu mạng mà đã nổi tiếng. Lướt theo dõi weibo tăng đến chóng mặt, tạp chí lớn gửi lời mời chụp ảnh bìa liên tục, sự kiện lớn cũng được mời tham gia rất nhiều”.

Ngô Diệc Hiên tiếp lời cô: “Nhan sắc là yếu tố lớn. Có người sở hữu nhan sắc bình thường, chăm chỉ đóng phim, diễn rất nhiều vai phụ mới lên được

hàng chính rồi nổi tiếng. Có người sở hữu gương mặt đẹp, thu hút thì chỉ cần biết chọn kịch bản đóng một bộ phim là đã nổi tiếng”.

Diệp Hạ gật đầu đồng ý, cô mỉm cười trêu chọc anh: “Anh rõ ràng có thể dùng mặt để kiếm cơm, tại sao lại chọn đi con đường thực lực? Ca khúc nào cũng làm đến độ hoàn hảo. Phim điện ảnh thì chủ yếu đóng phim nghệ thuật còn phim truyền hình chỉ đóng thể loại chính kịch mà đó đều là loại phim cần khả năng diễn xuất cao chứ không đóng phim thần tượng có độ khó trung bình. Hơn nữa, anh lại chỉ đóng vai phụ”.

“Anh nhận vai phụ chủ yếu vì muốn tập trung nhiều vào âm nhạc. Còn chọn phim như vậy vì đã làm thì phải thử thách với thể loại khó nhất với cả anh không có kinh nghiệm nên muốn nhân đó học tập tiền bối. Em không thấy vì vậy nên anh nhận được rất nhiều sự đánh giá cao của giới chuyên môn và sự công nhận của khán giả hay sao. Giải thưởng lớn về âm nhạc và giải nam phụ xuất sắc nhất của ba giải Kim Kê, Kim Mã, Kim Tượng anh đều đã được nhận”.

“Ừm, đó là thành quả của sự cố gắng và nỗ lực không ngừng nghỉ”.

Ngô Diệc Hiên khoác tay lên vai Diệp Hạ: “Cũng đâu phải anh không dùng mặt để kiếm cơm. Anh dùng gương mặt của mình mà nhận được rất nhiều hợp đồng đại diện của nhiều nhãn hàng lớn lại còn chụp ảnh bìa của khá nhiều tạp chí lớn đó thôi”.

Diệp Hạ đưa tay lên véo má anh: “Thì ra anh cũng biết điều đó”.

“Em mà kéo mạnh anh bị hủy dung là không kiếm được tiền nuôi em đâu đó”.

Nghe vậy, Diệp Hạ liền đưa nốt tay kia lên véo má anh: “Ai cần anh nuôi chứ”.

Ngô Diệc Hiên nhếch miệng cười, anh vòng tay ôm eo kéo cô vào lòng rồi cúi xuống hôn. Diệp Hạ lên tiếng kháng nghị: “Này, người ta nhìn thấy bây giờ”.

“Kệ họ”.

Diệp Hạ và Ngô Diệc Hiên quay lại phòng thu âm để hoàn thành nốt công việc thì thấy Mạc Hạo đang ngồi ở đó.

Ngô Diệc Hiên thấy anh liền lên tiếng hỏi: “Sao anh ở đây?”.

“Vừa mới nhận được một bản nhạc nên qua đây nghe thử. Định để cho cậu hát nhưng mà có một đoạn cần kết hợp với giọng nữ. Giọng của cậu đâu để kết hợp với ai, Ván Phương đã đi du lịch không rõ ngày quay về còn Lượng Đình thì bận concert nên có lẽ bài hát này và cậu vô duyên với nhau rồi”.

Ngô Diệc Hiên đưa tay cầm bản nhạc nhìn qua một chút rồi nói: “Để cho Diệp Hạ hát thử giọng nữ xem sao”. Anh nói vậy là vì đã từng tình cờ bắt gặp lúc Diệp Hạ hát, giọng của cô khá hay lại có tính truyền cảm cao rất phù hợp với tông của bài hát này. Nhưng vẫn cần phải chỉnh sửa nếu muốn hát hay mà điều này đối với anh không phải vấn đề.

Cô tròn mắt nhìn anh, cất cao giọng: “Em!?”.

Không chỉ Diệp Hạ mà Mạc Hạo cũng ngạc nhiên không kém. Trong âm nhạc có bao giờ cậu ta trực tiếp dùng người mà qua loa như vậy đâu. Không qua được kiểm tra kỹ năng thì còn lâu mới được hát thử bài hát chứ đừng nói là hợp tác song ca. Vậy mà giờ một người nghiêm túc với âm nhạc như cậu ta lại để Diệp Hạ người không có căn bản về âm nhạc hát thử.

Ngô Diệc Hiên kiên định gật đầu: “Ừm. Em thử một chút xem sao, không được thì coi như cho em chơi một chút”.

Diệp Hạ liền vui vẻ đồng ý, cô cũng muốn thử một lần: “Được thôi, là anh nói đó nhé”.

Cầm theo bài hát, mở cửa phòng thu âm, Ngô Diệc Hiên đi vào phía trong theo sau là Diệp Hạ. Anh đeo tai nghe, nghe đoạn nhạc một lần sau đó hát lời cho Diệp Hạ nghe nhịp điệu rồi đơn giản giải thích qua giai điệu, chỉ cho cô một vài chỗ cần lưu ý trong đoạn cần hát. Sau đó liền đi ra ngoài cho Diệp Hạ có không gian yên tĩnh cảm nhận bài hát và chuẩn bị.

Mạc Hạo nhìn Ngô Diệc Hiên cảm thán: “Aizz! Nguyên tắc của cậu bị em ấy đánh đổ rồi”.

Ngô Diệc Hiên không trả lời mà chỉ mỉm cười. Chờ cho Diệp Hạ chuẩn bị xong, quá trình thu âm chính thức bắt đầu. Đến lúc thu xong, Diệp Hạ cũng đi ra ngoài nghe thử.

Khi giọng hát của Diệp Hạ cất lên Mạc Hạo đã trực tiếp bị giọng của cô thu hút. Mặc dù kỹ năng của cô chưa ổn nhưng giọng lại rất truyền cảm như thể cô chính là nhân vật nữ trong bài hát đang tâm tình với người nghe.

Ngô Diệc Hiên khoanh tay lại, bày ra bộ dạng đắc ý cho Mạc Hạo xem, anh đáp lời lại câu nói vừa nãy: “Đúng là nguyên tắc của em vì cô ấy mà phá bỏ nhưng cô ấy phải có khả năng thì em mới làm vậy”.

Bạn đang đọc truyện *Cỏ Ba Lá (Three-Leaf Clover)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

